

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

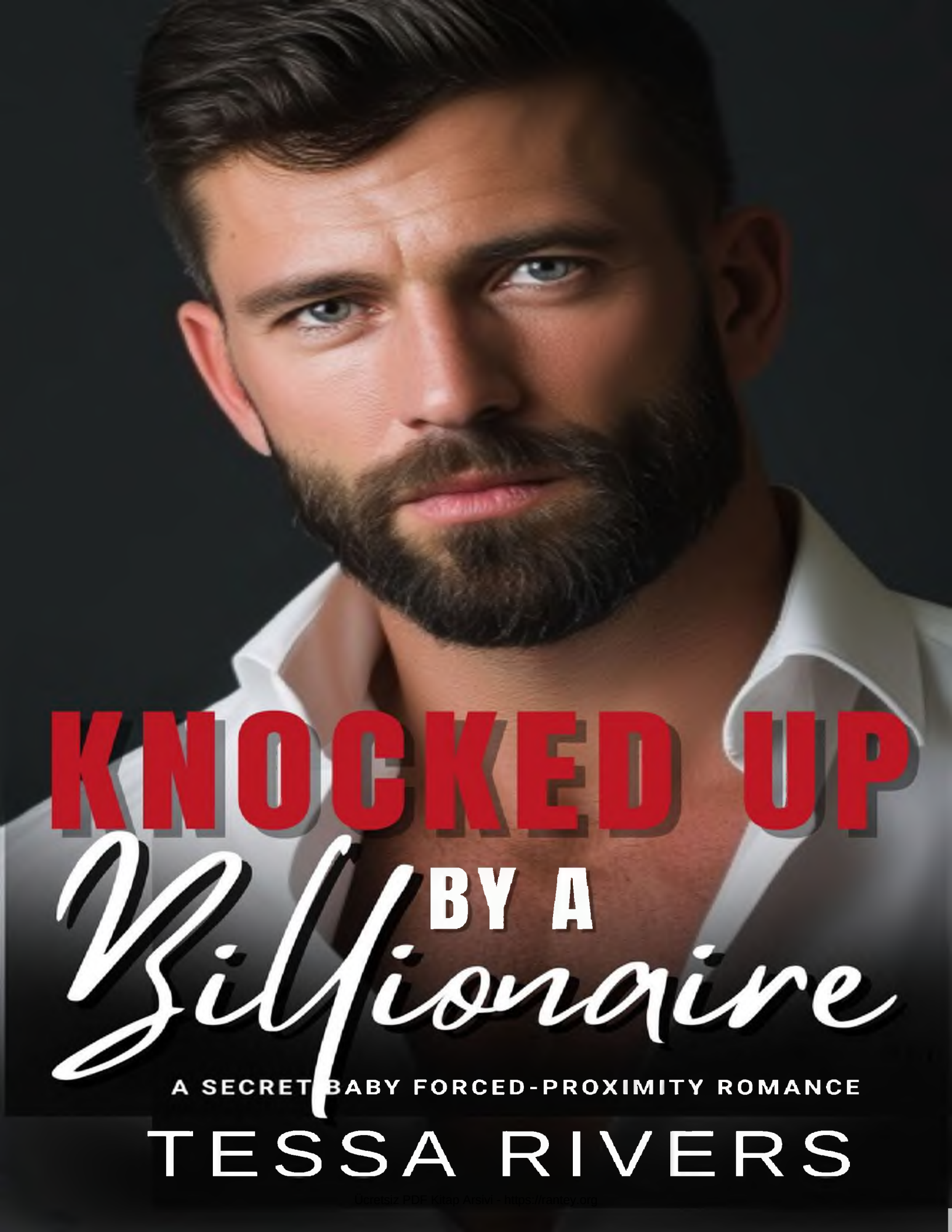
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KNOCKED UP

BY A

Billionaire

A SECRET BABY FORCED-PROXIMITY ROMANCE

TESSA RIVERS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

MİLYARDER TARAFINDAN HAMİLE BIRAKILMAK

GİZLİ BEBEK ZORUNLU YAKINLIK ROMANTİZMİ

TESSA RIVERS

Telif hakkı © 2025 Tessa Rivers

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Giriş](#)

1. [Rhea](#)
2. [Spencer](#)
3. [Rhea](#)
4. [Spencer](#)
5. [Rhea](#)
6. [Spencer](#)
7. [Rhea](#)
8. [Spencer](#)
9. [Rhea](#)
10. [Spencer](#)
11. [Rhea](#)
12. [Spencer](#)
13. [Rhea](#)
14. [Spencer](#)
15. [Rhea](#)
16. [Spencer](#)
17. [Rhea](#)
18. [Spencer](#)
19. [Rhea](#)
20. [Spencer](#)
21. [Rhea](#)
22. [Spencer](#)
23. [Rhea](#)
24. [Spencer](#)
25. [Rhea](#)
26. [Spencer](#)
27. [Rhea](#)
28. [Spencer](#)
29. [Rhea](#)
30. [Spencer](#)

31. [Rhea](#)
32. [Spencer](#)
33. [Rhea](#)
34. [Spencer](#)
35. [Rhea](#)
36. [Spencer](#)
37. [Rhea](#)
38. [Spencer](#)
39. [Rhea](#)
40. [Spencer](#)
41. [Rhea](#)
42. [Spencer](#)
43. [Rhea](#)
44. [Spencer](#)
45. [Rhea](#)
46. [Spencer](#)

[Epilog - Rhea](#)

[Yasaklı Eski Sevgilinin Kardeşi Ön İzleme](#)

INTRODUCTION

Smokin giymiş bir yabancıyla yattım. Şimdi o, bebeğimin milyarder babası.

Spencer Devereaux bir masaldan ibaretti. Bir gece. Asla söylemeyeceğime yemin ettiğim bir sır.

Ama ertesi sabah gizlice dışarı çıktığımda, onun kardeşim Cash Banks'ın en eski arkadaşı olduğunu bilmiyordum.

Ve kesinlikle hamile kalacağımı da bilmiyordum.

Onunla iletişime geçmeye çalıştım. Ona haber vermek için. Gerçekten.

Ama bir rakamı yanlış yazdım ve onun bir kadın ve çocukla çekilmiş fotoğrafını gördüm, bu da beni sadece bir hata olduğuma ikna etti.

Şimdi ise, kardeşimin düğününde smokin giymiş olarak karşımda duruyor.

Ve ben, en derin sırrımı saklayarak, kolunda duran nedimeyim.

Ondan uzak durmaya çalışıyorum. Ama o benim masamda, dans pistinde, kafamda. Sonra Paris'te onunla romantik bir ilişki yaşamaya izin verdim.

Elimi asla bırakmayacakmış gibi tutuyor. Ben de bırakmasını istemiyorum. Tek sorun ne mi? Ona hala gerçeği söylemedim.

O bir baba.

Onu bir kez kaybetmek yeterince zordu.

Ama onun kızından uzaklaşmasını izlemek beni tamamen mahvedebilir.

BİR RHEA

Bu elbise.

Vücuda yapışan. Askısız. İkinci el. Göğüs dekoltesi, "lütfen beni nesneleştirin" dercesine ortaya çıkarken, ben farkında değilmişim gibi gülümsüyorum.

Ayakkabılar benden nefret ediyor. Ve bu kıyafetin tek gerçek avantajı ne? Sütyen giymek gerekmiyor.

"Şampanya?" Garson gümüş tepsiyle yanımdan geçiyor.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyorum, istemediğim bir kadehi çoktan elimde tutuyorum. İçeri girdiğim anda bana uzatılmıştı, sanki giriş için gerekli bir aksesuar gibi.

Etrafımda balo salonu uğultuyla doludur — kahkahalar çok gürültülü, kolonyalar çok ağır, topuklar çok yüksek.

Bir grup kadın buz heykelinin yanında toplanmış, ellerinde kokteyl yüzükleri parıldıyor, sanki bu kıyafet kurallarının bir parçasıymış gibi fısıldaşıyorlar.

Paper & Pixel Vakfı bu yıl altı kırsal kütüphane projesine fon sağlıyor ve bizimki finalist listesine girdi. Katılım masraflarımı bile karşılıyorlar. Bu yüzden en iyi arkadaşımın bana ait olmayan bir elbiseyi giydirmesine ve dudaklarıma biraz ruj sürmesine izin verdim. Sadece bir geceliğine.

Laney birini getirmemi önerdi. Herhangi birini. Hatta kocasını bile teklif etti, göz kırparak. "Ya da ben de gelebilirim. Hatta çift gibi davranabiliriz."

"Teşekkürler, ama gerek yok." Üniversitenin üçüncü sınıfından beri bir ilişkim yok. Ve sahte bir randevuyla hiçbir yere gitmeyeceğim. Erkek ya da

kadın.

Zaten bu ne kadar zor olabilir ki? Etkinliği atlat, odama dön, kendimi bir kitaba göm ve sabah 6'da eve dönüş uçağına yetiş.

Sinirlerimi yatıştırmak için şampanyayı yudumluyorum. Kenarlarını yumuşatmak için. Kuru. Tıpkı bu akşam gibi.

Balo salonunun diğer ucunda, Spencer Devereaux barın yanında duruyor — uzun boylu, yakışıklı ve kömür rengi smokin içinde son derece rahat.

O, Doğu Kıyısı'nın eski zenginlerinden biri, ancak milyarlarca dolarlık servetini miras yoluyla elde etmedi. Bu serveti, lüks gayrimenkuller, özel sermaye ve Forbes'un tahminlerini zorlayacak kadar teknoloji hisseleriyle kendi çabalarıyla kazandı.

Paper & Pixel Vakfı'nın kurucusu ve bu odadaki herkesin etrafında döndüğü adam. Vakıf onun işi değil, tutkulu bir projesi. Hikayelerin gücüne yazılmış bir aşk mektubu. O, çok okur biridir ve Manhattan'daki penthouse'unun duvarlarının tamamının ilk baskı kitaplarla kaplı olduğu söylenir.

"O Tanrı'dan daha zengin," diye mırıldanıyor yanımdaki kadın, saten kadar pürüzsüz ve aynı derecede soğuk. Saçları mükemmel, gülümsemesi alaycı, "Ama o sadece kendine hesap verir," diye ekliyor.

Benden yaşça büyük. Zahmetsizce zarif. Benim rahatsızlığımdan açıkça keyif alıyor.

"Onun kimseyle çıkmadığını duydum," diye devam ediyor, gözleri bara doğru kayıyor. "Birleşme söz konusu olmadığı sürece."

Cevap veremeden, ya da cevap vermek isteyip istemediğime karar veremeden, yanıma yaklaşıyor, parmakları elbisenin arkasına dokunuyor.

"Tatlım," diyor, sahte bir şefkatle. "Etiketin dışarı çıkmış."

Ve bir anda, benim uçağımdan daha pahalı olan stilettolarıyla uzaklaşıyor.

Müzik arasında bir kahkaha patlaması duyulur ve herkes dönüp

bakar. Spencer Devereaux.

Milyarder. Kitap sever. Bu gece burada olmamın sebebi ve bu odadaki tüm kadınların etrafında döndüğü adam.

Başını benim yönüme çevirir ve bir an için arkamdaki birine baktığını sanırım.

Ama sonra, bana baktığını fark ettim. Doğrudan bana. Kahve rengi kahverengi gözlerle.

Ve gözlerimi ayıramıyorum.

Boğazım düğümleniyor. Yutkunuyorum. Zorla.

Hayranlarının çevresinden çıkıyor ve bana doğru yürüyor.

Doğruca bana doğru.

Binlerce düşünce beynimde dolaşıyor. Bu saçma kırmızı ruj bulaşmış mı? Etiketim hala dışarıda mı? Buz heykelinin arkasına saklanmalı mıyım?

Ama sonra karşımda belirir. Koyu renk gözleri ve kendine özgü özgüveniyle. "Merhaba," der ve sanki bu bir tanışma partisiymiş gibi elini uzatır,

milyarderler ve özentili insanlarla dolu bir balo salonu değilmiş gibi elini uzatıyor. "Spencer Devereaux." Sanki bu odadaki herkes onu zaten tanımıyor gibi.

Elini tutuyorum. Dokunuşu avucumdan koluma doğru bir akım gönderiyor — elektriksel ve beklenmedik. Neredeyse konuşmayı unutuyorum.

"Rhea," diyorum, sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor. "Rhea Sinclair."

Ağzı gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ah, evet. Sen bizim hibe finalistlerimizden birisin. Maplewick Kamu Okuryazarlık Girişimi."

Şok oldum.

"Okudunuz mu?" Gözlerimi kırıştıyorum.

"Tabii ki okudum." Bakışları keskinleşir — sadece nazik bir ilgi değil, gerçek bir ilgi. "Önerin akıllıcaydı. Ölçeklenebilir. Yetersiz hizmet alan kırsal bölgelerde dijital ve fiziksel medya erişimini genişletmek için güçlü bir argüman. Özellikle kitap çöllerine ve topluluk onuruna ilişkin analizinden çok etkilendim."

Kendimi dikleştiriyorum. Bu *benim* işim. Tutkum. Her akşam yemeği konuğuna ve Lyft şoförüne konuşmak istediğim konu.

Ama konuşmak yerine, sadece... nefes alıyorum. Çünkü şimdi o daha yakın. Ve sedir, sandal ağacı ve hafif bir tehlike kokusu geliyor. Ağzı hareket ediyor, hala konuşuyor, ama ben ezberlediğim tüm istatistikleri unutmuşum.

Sonra ışıklar kararır.

"Görünüşe göre bizi koltuklarımıza yönlendiriyorlar," diyor, takip etmemek imkansız olan rahat bir zarafetle sahneyi işaret ederek. "Daha sonra konuşalım, Rhea."

Ve gider.

Onun sahneye doğru yürüyüşünü izliyorum — tamamen sakin, muhtemelen on bin dolarlık bir smokinle mükemmel bir uyum içinde. Yine de benim aklımda kalan

akılda kalan şey bu değil. Onun el sıkışmasındaki sıcaklık. Gözlerindeki merak.

Yan masadaki bir kadın programıyla kendini yelpazeliyor. Onu izleyen tek kişi ben değilim.

Mikrofona yaklaşıyor. Işıklar parlıyor. Oda sessizleşiyor. Ve sonra konuşmaya başlıyor.

O sadece zengin değil. Konuşkan. Akıcı. Komik. En hesaplı şekilde iddiasız. Erkekleri güldürüyor, kadınları bayılttırıyor ve idealistleri öne eğilmeye zorluyor.

"Dokunulabilir olanı korumalıyız," diyor odadakilere, kadife gibi bir sesle. "Sadece kelimeleri değil, onları tutuş şeklimizi de. Yatma vaktinde bir çocuğun ellerinde. Güneşin altındaki bir hamakta. Sevgililer arasında, mum ışığında Hugo'nun dizelerini paylaşırken."

Vakfın kırsal kütüphane hibe programı, onun en yeni girişimlerinden biri. Bu yıl altı projeye fon sağlıyor ve bu geceki gala hem kutlama hem de gerilim dolu. Akşamın sonunda kazananları açıklayacak. Bu da demek oluyor ki, şimdilik gülümsüyor, şampanya yudumluyor ve buraya aitmişim gibi davranıyorum.

Sonra birden değişiyor, sanki bize kutsal bir sırrı paylaşıyormuş gibi mikrofona yaklaşıyor.

"Aimer, c'est agir."

Heceler dilinden yumuşak ve telaşsız bir şekilde dökülüyor. Fransızca bilmeseniz bile, kelimeler kadife gibi zengin ve ağır bir etki bırakıyor.

Oda bir anlığına sessizliğe
bürünüyor. O tercüme etmiyor.
Ama ben biliyorum. *Sevmek,*
harekete geçmektir.

Ve yemin ederim ki, o anda, Hugo'ya olan sevgimi biliyormuş gibi bana bakıyor.

Kesin göz teması. Yumuşak ama yoğun.

Nefesim kesilir. Boğazımdan bir kızarıklık yayılır, göğsüme kadar uzanır. Beni ele veren kızarıklığımı biliyorum — açıkta kalan her santimetrekarem bana ihanet ediyor.

Oda alkışlarla çınlar. Gülümser, kalabalığa teşekkür eder ve sahneden iner.

Ve ben — kütüphaneci, kitap kurdu, ödünç alınmış bir elbise giymiş içe dönük biri — kendimi en beklenmedik şeyi yaparken buluyorum.

Gözlerimle onu soyuyorum.

İKİ SPENCER

Ödül zamanı geldiğinde, kendimi beklerken buluyorum.

Alkış için değil. Takdir için değil. Onun için. Rhea Sinclair.

Adı, keskin ve zarif önerisiyle birlikte zihnime kazınmış durumda. Yüzün üzerinde başvuru arasından, onunki aklımda kalan tek başvuru oldu. Akıllı. Net görüşlü. Amaç dolu.

Onu iki kez okuduğumu hatırlıyorum — önce ilgiyle, sonra hayranlık duyarak.

Gösterişli olduğu için değil. Daha derin bir şeye dayandığı için. Dilinde bir istikrar, sessiz bir aciliyet vardı, bu da onu bir sunumdan çok bir vaat gibi hissettiriyordu.

Her ayrıntı ağırlıktaydı. Her paragraf, cerrahi bir netlikle bir öncekine dayanıyordu. Ve grafikler ve tahminlerin arasında, işte oradaydı — parlak bir şeyin alt akıntısı vardı. Onun *nedeni* performatif değildi. Yaşanmıştı. Kazanılmıştı. Sadece etki peşinde koşmayan, etki yaratan türden bir amaç.

Ama bu teklifin arkasında, *onu* beklemiyordum.

Parlaklık bekliyordum. Amaç. Belki biraz gerginlik ve modası geçmiş bir blazer. Siyah saten elbisesiyle odaya fısıldanan bir şiir gibi giren birini değil.

Ve yine de — adı kazanan olarak anıldığında

"Maplewick Okuryazarlık Erişimi Projesi — Maplewick, New Hampshire. Girişim adına Bayan Rhea Sinclair tarafından kabul edildi..."

Hareket etmiyor.

Hemen değil. Beyninin ve vücudunun senkronize olması için zamana ihtiyacı varmış gibi, bir an bekler. Sonra ayağa kalkar, yavaşça gözlerini kırpar.

Ve yüzünün hayretle açıldığını izlerim.

Sahneye yarı yolda geldiğinde, onları görüyorum — gözyaşları. Narin gözyaşları değil. Gerçek gözyaşları. Kızarmış yanaklarından aşağıya doğru akıyor. Ve lanet olsun, göğsümün arkasında keskin ve sessiz bir sızı hissediyorum.

İşte bu, servetin iyi bir kullanımı.

Olay gerçekleştiğinde, benden yaklaşık üç adım uzaktaydı.

Topuğu takılır ve aniden dengesini kaybeder, öne doğru düşer, ivme, panik ve siyah saten kumaş bana doğru hızla gelir.

Düşmeden hemen önce onu yakaladım. Ve bir an için zaman durdu.

Elleri omuzlarımı kavrar, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır.

Gözlerimiz gözlerimiz kilitlenir —onunki geniş korku

panikle sonra utangaçlık, sonra başka bir şey.

Nefesi sığ, boynumda sıcak.

Bir an için, odada sadece ikimiz varız. Kahkahalar, müzik, kadehlerin tınlaması... hepsi kayboluyor.

Sonra an sona eriyor.

Nefesini tutarak doğrulur, yüzü koyu kırmızıya dönerken uzaklaşır.

Ve bir anda, oda tekrar canlanıyor — düzinelerce göz üzerimizde, fısıltılar yükseliyor, şampanya kadehlerinin arkasında meraklı gülümsemeler saklanıyor.

Dönüyorum. Hala elini tutarken mikrofona dönüp diyorum ki:

"En iyi hikayeler insanı hayran bırakır derler. Görünüşe göre onun hikayesi de öyle yapmış."

Kahkahalar yükselir. Sonra alkışlar.

Elini hafifçe bir kez sıkıp bırakıyorum.

Kalabalık hala alkışlıyor, ama ben sadece onu izliyorum.

Şimdi gülümsüyor.

Hâlâ kızarmış. Hâlâ gözyaşlarını

tutmaya çalışıyor. Ama gülümsüyor.

Ve o anda, onu böyle gülümsetmek istediğim son seferin bu olmadığını biliyorum.

Resmi tören bittiğinde, orkestra cesur ve cüretkar bir parça çalmaya başlıyor. Konuklar, ellerinde şampanyalarıyla dans pistine doğru akın ediyor, topuklu ayakkabılarını masaların altında çıkarıyorlar.

Müzikle ilgilenmiyorum. Kanepelerle de. Ya da küçük sohbetlerle.

Odayı onu arıyorum.

Onu uzak bir köşede, iki yönetim kurulu üyemizle konuşurken görüyorum. Canlı, yanakları hala biraz kızarmış, konuşurken elleri hareket ediyor.

"...ve kırsal okullara ve gezici kütüphane birimlerine ortaklık yaparak, erişimi neredeyse yüzde altmış oranında artırabileceğiz," diyor. "Bu, insanlarla bulundukları yerde buluşmakla ilgili, kelimenin tam anlamıyla."

Her açıdan ele alıyor — *vizyon, lojistik, minnettarlık* — ve bunu, deneyimli yönetim kurulu üyeleri bile birinci sınıf stajyerler gibi başlarını sallayacak kadar samimi bir şekilde yapıyor.

"Affedersiniz," diyorum nazikçe. "Bu güzel bayanı dans pistine davet edebilir miyim acaba?"

Bir an duraksıyor.

Ve o anda nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Alışık olmadığım bir şey hissediyorum.

"Tabii ki, ayaklarınızın üzerinde dengede olduğunuzu varsayarsak." Göz kırıyorum.

Gülüyor. İçten, parlak bir gülümsemeyle. Sanki az önce yaşadığı utançtan sonunda kurtulmuş gibi.

"Elimden geleni yapacağım," diyor ve elini elime koyuyor.

Daha önce hissettiği beceriksizlik çoktan yok olmuş. Duruşu hafif, dengeli. Kendinden emin. Orkestra büyük bir ritimle çalmaya başlar — kornalar çalar, davullar patlar — ve aniden *dans etmeye* başlar.

Gerçekten dans ediyor.

Her vuruşa, her dönüşü uyum sağlıyor, akıcı ve korkusuz.

Sanki siyah-beyaz bir filminden çıkmış gibi ve onu doğru yetiştiren, uzun zamandır kayıp olan bir swing efsanesi gibi.

"Böyle dans etmeyi nerede öğrendin?" diye soruyorum, nefes nefese.

"Büyükbabamdan," diyor gülümseyerek. "O, jitterbug'ın bir yaşam becerisi olduğunu düşünürdü."

O dönüyor, ben elini tutuyorum ve sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi gülüyoruz.

Sonra tempo değişir. Yavaşlar.

Daha yumuşak bir melodi başlar. Bir şarkıcının sesi odada kadife gibi yayılır ve çiftler birbirlerine karışır. Bir ara vermeliyim. Onu bırakmalıyım. Dans için teşekkür etmeliyim.

Ama yapmıyorum.

Onun yerine, elini tekrar tutuyorum. Ve sadece bir bakışla soruyu soruyorum.

Onun gülümsemesi, ihtiyacım olan tek cevap.

Ve o bana yaklaşınca —öncekinden daha da yakın— bal çiçeği ve taze yağmur kokusunu içime çekiyorum. Uyanmakta olan bahar gibi. İhtiyacım olduğunu bilmediğim temiz bir sayfa gibi.

Bu anda, tek bildiğim şey, onu daha da yakınımnda istediğimdir.

Grup ara verdiğinde, biz de ara veriyoruz.

Ani sessizlik, müzikten daha gürültülü geliyor.

"İçeceklerimizi alayım," diyorum.

Tereddüt ediyor, sonra gülümsüyor. "Sanırım zencefilli gazoz içmeliyim. Sabah erken uçağım var."

Kafamı sallıyorum, ama bu sözler olması gerekenden daha sert vuruyor bana — sanki kapı koluna uzanırken kapının kapanmaya başlaması gibi.

Henüz yüzeyi kazımış durumdayım.

İki zencefilli gazozla geri döndüğümde, barda iki boş tabure görüyorum. İkimiz de gerçek sohbetlerin yapıldığı büyük yuvarlak masalara bakmıyoruz. Sanki sadece ikimiz varmışız gibi odanın kenarındaki yerlerimize oturuyoruz.

Bana bu sonbaharda Avrupa'ya yapacağı seyahatten bahsediyor. Fransa. Uzun zamandır ertelediği bir rüya. Yazı, hibe girişimini başlatmak, ekibi kurmak, sistemleri yerleştirmek ve sonra yola çıkmak için kullanmayı planlıyor.

"Üniversiteden mezun olduğumda, tek yön bilet ve ziyaret etmek istediğim kitapçıların haritası vardı," diyor, ağzının köşesinde hafif bir gülümsemeyle. "Ama uçağımın kalkışından bir gün önce, anneme teşhis kondu. Dördüncü evre kanser."

"Çok zor olmalı." diyorum, "O nasıl?"

"Bir yıldan biraz fazla oldu." Sempatı toplamaya çalışmadan, sadece samimi bir şekilde söylüyor.

"Ben kaldım. Yerel kütüphanede bir iş buldum, işler düzelene kadar orada kalırım diye düşündüm." Kadehini kaldırıyor. "Dört yıl sonra..."

Boğazım düğümlenir. Sadece hikayesinden değil. Ondan dolayı.

Güzel, evet, ama bundan daha fazlası var.

Komik. Dürüst. Gerçekçi, prova yapılmamış bir şekilde kendini küçümsüyor. Kızarmış yanakları, çıplak omuzları ve topuzundan sarkan gevşek bukleleriyle, okumayı beklediğimi unuttuğum bir hikayeden çıkmış gibi görünüyor. Sol yanağında, sadece gerçekten gülümsediğinde ortaya çıkan bir gamze var.

Ve bana ne yaptığının tamamen farkında değil. Sanki bana bakarak bir insan görüyor, dolar işareti değil.

"Aslında ben de Fransa'ya gidiyorum," diyorum. "Bisikletle - Haute Route Alps. Yedi gün. Dört yüz mil."

Gözleri büyüdü.

"Yarışıyor
musun?"

"Daha çok kendimi utandırmamaya çalışıyorum. Ama evet. Çok zorlu. Ve bağımlılık yapıyor."

"Kulağa korkunç geliyor," diyor, bardağına gülerek. "Ama iyi anlamda."
Omuz silkiyorum. "Belki yollarımız kesişir."

Bu sözleri söyler söylemez, ne kadar saçma olduklarını fark ettim. O, Ekim ayına kadar oraya gitmeyecek. Hibe projesi başlamadan ve ayağa kalkmadan, birkaç dolar daha biriktirip kenara koymadan gitmeyecek.

Şimdi bana gülümsüyor, yumuşak, yavaş ve biraz şaşkın, ve ben bir şeylerin değiştiğini hissediyorum.

Bir kıvılcım değil, bir çekim.

Göğsüne yerleşen ve oradan ayrılmak istemeyen türden.

ÜÇ RHEA

Müzik, iyi bir kitabın son satırından sonra gelen sessizlik gibi havada asılı kalıyor — nazik, kalıcı, duygu dolu.

Spencer'ın eli benimkine dokunuyor, sanki geçmesine izin verilip verilmediğinden emin olmadığı bir sınırı test ediyormuş gibi.

"Geçen yılı Fransızcamı geliştirmeye çalışarak geçirdim," diyor, bardağındaki zencefilli gazozu karıştırarak. "Çoğunlukla Camus'yu çevirisi yüzünden ağlamadan okuyabilmek için. Ve belki biraz daha iyi flört edebilmek için."

Beklenmedik ve savunmasız bir şekilde gülüyorum. Ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Gözlerimi kaçırmam gerek.

Bana bakışları – sabit, meraklı, biraz eğlenceli – tehlikeli. Derinin altına sızan ve zırhın olmadığı bir yere yerleşen türden bir bakış.

Ama mesele şu ki:

O Spencer Devereaux.

Tanrı'dan daha zengin. İnanılmaz derecede kibar. Muhtemelen benim arabamdan daha değerli kol düğmeleri olan türden bir adam.

Eski servetini yeni imparatorluklar kurmak için kullanan ve şu anda nadir el yazmaları koruma fonu da dahil olmak üzere yarım düzine yönetim kurulunda yer alan beyaz atlı prens.

Adı iş dergilerinde, hayırseverlik özetlerinde ve *Architectural Digest*'in normal bir insanın asla ayak basmayacağı okyanus kenarındaki mülkler hakkında yazdığı makalelerde geçiyor.

O gerçek değil. *Benim için değil.*
İşte bu yüzden kendimi güvende hissediyorum.
Ertesi sabahki garip durumların riski yok. Yavaş yavaş gelişen kafa karışıklığı yok.
"Belki bir şey olabiliriz" türünden konuşmalar yok.
O bir fantezi malzemesi ve benim ligimin çok dışında. Ve yine de...
Adam Fransız şiirlerinden alıntılar yapıyor.
Benim okumak istediğim kitaplar listesinde zaten bulunan *iki* kitap önerisinde bulundu.
O ya şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici halüsinasyon... ya da tam da doğru türden bir hata.
Bu yüzden, biraz eğilip "Tekrar dans edelim mi?" dediğinde, sesi alçalıyor. "Yoksa buradan çıkmak mı istersin?"
"Yeterince dans ettik bence" derken tereddüt etmiyorum.
Pervasız olduğum için değil.
Çünkü bu ateşini daha önce hissetmiştim ve bu sefer, benim şartlarımla yanıyor.

SUİTİ otelin en üst katında. Kapıyı açıyor ve ben olduğum yerde duruyorum.

Muhteşem.

Sessiz altınlar ve kadifeler, şehrin ışıkları camdan bir duvar boyunca parıldayan bir panorama halinde yayılıyor. Gümüş bir kovada bir şişe şampanya soğuyor. Şömine titriyor, aynalı panellere ve pürüzsüz mermere kehribar rengi gölgeler düşürüyor.

"Burası..." diyorum. "ok güzel."

Spencer arkamdan yaklaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse? Ben de senin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Gerçekten, Rhea."

Bu bir replik gibi gelmeli. Alıştırılmış, çekici bir replik.

Ama öyle değil. Gerçek gibi geliyor.

Beni öptüğünde - önce hafifçe, denercesine, ikna edercesine - tereddüt etmeden karşılık veriyorum. Eli başımın arkasına dolanıp beni kendine doğru çekince, dudaklarım dudaklarına, göğsüm göğsüne yapışınca, kendimi bırakıyorum.

Kendimi gerçekten bırakıyorum. Burada. Onunla.

Elleri omurgamdan aşağı doğru iner, kararlı ama aceleci değil, ve parmaklarının belimin altına yerleştiğini hissediyorum.

Sonra daha da aşağı.

Bir eli beni orada tutuyor - kendinden emin, sağlam - diğer eli ise göğsüme doğru yolunu buluyor, önce nazikçe, sonra daha emin bir şekilde.

Yumuşak bir inilti çıkarırım, vücudum onun vücuduna doğru kıvrılır.

Onun papyonuna uzanıyorum, beceriksizce, çünkü bu şeyin nasıl çıkarıldığını bilmediğimi fark ediyorum. O öpüşürken gülüyor, alçak ve sıcak bir gülümsemeyle, ve ben onun bir eliyle papyonu çözmeye başladığını hissediyorum, ben de elimle onun ceketinin altına, sonra gömleğinin içine kaydırıyorum.

Vücudu beni şaşırtıyor — ipeksi ve kolalı kumaşın altında görünmeyen bir şekilde zayıf, kaslı ve güçlü. Avucumu göğsüne bastırmaya başlıyorum ve o da elimi tutup beni yönlendiriyor.

"Benimle gel," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Beni yatak odasına götürüyor — devasa, lüks ve loş ışıklı. Kocaman yatak yumuşak gri çarşaflarla örtülü ve döşemeli başlığı neredeyse tavana kadar uzanıyor.

Aynalı panellerden oluşan bir duvar, ateşin ışığını ve teni yansıtıyor. Beni nazıkçe aynaya doğru çeviriyor.

Sonra arkama geçer.

Ellerini yavaşça, kasıtlı olarak göğüslerime getirir ve ben bu manzaraya derin, boğuk bir inilti çıkarırım — *elleri üzerimde*, gözlerim kendimi zevkime kaptırırken onu izler.

Elbisemin fermuarını bulur ve aşağı doğru çeker.

Straplez korsaj hızla düşer ve ayaklarımın dibinde birikir. Üzerimde sadece kırmızı dantel külotum var, çıplak, nefes nefese, ama bir şekilde tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum.

Gergin değilim. Tereddüt etmiyorum. Sadece... buradayım. Bu anda. Kendi bedenimde.

Benden hiçbir şey istememiş, ama yine de her şeyi gören bir adamla.

Hâlâ arkamda duran adam, avuçlarını göğüslerimden karnıma doğru kaydırıyor... sonra daha aşağıya.

Parmakları uyluklarımın arasına kayınca, nefesim kesildi - ıslak, istekli, açık.

İki parmağını yavaşça ve emin adımlarla sıcaklığımın üzerinde gezdiriyor ve ben onun eline karşı hafifçe sallanıyorum.

Sonra beni kendine doğru çevirir.

Kasıtlı bir sakinlikle gömleğine uzanıyorum. Omuzlarından çıkarıyorum. Ellerim kemerine, düğmesine, fermuarına kayıyor.

Bu adam — şık giyimli, keskin dilli, ulaşılması imkansız — bir geceliğine benim.

Ve bir geceliğine, kendime koyduğum tüm iyi kız kurallarını bir kenara bırakıyorum.

Siyah pantolonunu yere bırakıyor ve önümde sadece iç çamaşırlarıyla duruyor - ipeksi, pahalı ve neredeyse uygunsuz bir şekilde vücuduna oturan.

Heyecanı kumaşa baskı yapıyor.

Gözleri hala kapalıyken öpücüğü kesiyor ve başını geriye eğiyor, sanki bu beklenti kutsal bir şeymiş gibi, tadını çıkarmaya ihtiyacı olan bir şeymiş gibi.

Beklemiyorum.

Elimi bel bandının içine kaydırıyorum ve parmaklarımı onun etrafına sarıyorum, sert, sıcak ve zaten elimde zonkluyor. Onu yavaşça, kasıtlı olarak okşuyorum, derin, alçak bir inilti çıkarırken karın kaslarının gerilmesini izliyorum.

Ve durmadım.

Onu santim santim geriye doğru yönlendiriyorum, hiç bırakmadan, ritmim bozulmadan, nefesi düzensiz bir şekilde, dizlerinin arkası yatağın kenarına değene kadar.

Ellerimi beline koyuyorum, birini bir tarafa, diğerini diğer tarafa, ve onu nazikçe aşağı itiyorum.

O oturur, gözleri üzerimde.

Ve nefes kesen bir an için, hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Onun bakışlarında donup kalıyorum, saygı ve arzu arasındaki gerilimde asılı kalıyorum.

Sonra dizlerimin üzerine
çöküyorum. Ve onu ağzıma
alıyorum.

Elleri başıma gider ve bana doğru eğilir, neredeyse onu yutacak kadar, dokunuşunu hafifletir ve elleriyle kalçalarını benimle birlikte hareket ettirir. Ta ki "Dur. Sıra sende" dediği ana kadar.

Ve birdenbire sırt üstü yatıyorum.

Ağzı göğüslerimdeydi, emiyor, okşuyor, birini sonra diğerini taparcasına seviyordu ve yemin ederim ki hiç bu kadar ustaca, bu kadar saygılı bir dokunuş hissetmemiştim. Sanki her santimimi tadını çıkarıyordu.

Daha aşağıya iniyor, karnıma öpücükler konduruyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Ve sonra... dili. Tanrım, dili. Çırpıyor, daireler çiziyor, kararlı. Kıvrımlarımı nazikçe geriye doğru bastırıyor, klitorisimi ortaya çıkarıyor ve ona sabit, odaklanmış bir dikkatle cömertçe davranıyor.

Bu çok fazla. Çok iyi.

Çarşafı sıkıca tutuyorum, kalçalarım ona doğru yükseliyor, içimde derinlerde kıvrılan boşalmayı engellemek için çaresizce direniyorum. Ama çok yaklaştım. Nefes alamıyorum.

Onu içimde istiyorum.

Ona *ihtiyacım var*.

Ama kurallarım var.

Yalvarmam. Ricada bulunmam. Kontrolü elimde tutarım. Ve yine de... bir şekilde o biliyor.

Uyluklarımdaki gerginliği, nefesimdeki kısıtlamayı okuyabiliyor. Tek kelime etmeden üzerime çıkıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, yavaşça, kasıtlı olarak içime giriyor, ta ki onun her santimini hissedene kadar, derinlere kayıyor.

Ağzım açılıyor, ama yine de hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece hisler. Sadece bu.

Hareket etmeye başlar — uzun, yumuşak vuruşlar, giderek hızlanır, vücudu beni yatağa daha da bastırır, dudakları benimkilere çarpar, sanki bırakırsa bunu kaybedeceğimizden korkuyormuş gibi.

Onun bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Ve o bakışta, ciğerlerimdeki havayı çalan bir şey görüyorum.

Arzu. Merak. Belki de hayranlığa yakın bir şey.

Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyoruz, sanki bu ritim hep kemiklerimizde bekliyormuş gibi.

Söz yok.

Sadece bedenlerimizin tek vücut olarak hareket etmesinin sessiz ritmi, tenin tenle teması, nefesin ıslak sıcaklığı.

Onun adını söylemiyorum.

Konuşmuyorum. Ama bedenim beni ele veriyor.

Ve sonunda kendimi bıraktığımda, dalga zirveye ulaşp çöktüğünde, sessizlik yok.

Zevk çılgınlıklarım odayı doldurur - ham, aç, korunmasız. Ve bir şekilde, onun çılgınlıklarıyla mükemmel bir uyum içindedirler.

DÖRT SPENCER

Yavaşça uyanıyorum, önce devasa otel pencerelerinden süzülen ışığı fark ediyorum, sonra yanımdaki belirgin boşluğu.

Rhea gitmiş.

Gözlerimi tamamen açıp oturuyorum, onu banyoda ya da kanepede kıvrılmış halde bulamayacağımı zaten biliyorum.

Aklım dün geceye gidiyor.

Altımda hareket edişi... Kendinden emin, duyarlı, sanki bedenlerimiz birbirini zaten tanıyormuş gibi.

Ama aynı zamanda bana bakışları da... Adıma ya da servetime değil, bazen varlığını bile unuttuğum bir parçama bakıyordu.

Bir not var. Bir kez katlanmış, komodinin üzerinde düzgünce duruyor.

Spencer,

Unutulmaz bir akşam için teşekkürler — ve projemize inandığın için. Hala bunu hayata geçirebileceğime inanamıyorum.

Eğer az bilinen Fransa seyahat ipuçlarını paylaşmak istersen, can kulağıyla dinlerim. Ve tabii ki, kitap önerisine ihtiyacım olursa, numaranı aldım.

Tüm minnettarlığım, Rhea

KISA. Kibar. Benim hissettiklerimi onun da hissedip hissetmediğini merak etmeme yetecek kadar sıcak.

Numara yok. Yine de, hibe başvurusu sayesinde tam olarak nerede çalıştığımı biliyorum.

Onu bulabileceğime eminim.

Bunu yapmayı planlıyorum.

Düşündüm de, o benim numaramı biliyor.

Dün gece, kitap önerileri ve hafif flörtleşmeler arasında, bir kokteyl peçetesi alıp numaramı yazdım ve gülümseyerek masanın üzerinden ona uzattım.

"Okuma listenizi yenilemeniz gerekirse," demiştim. "Bana ulaşabilirsiniz."

O güldü. "Peki, okuma listemle ilgili bir acil durum olursa diye bunu saklayacağım."

Sonra onu çantasına koyuyormuş gibi yaptı. Telefonum titredi.

Aptalca bir *umutla* telefonu açtım ama hayır.

Arayan asistanım Gina'ydı.

"Günaydın," dedim, ayağa kalkıp pencereye doğru ilerlerken.

"Günaydın, Beyaz Atlı Prens," diye cevapladı. "Akşamın nasıldı?"

"İyiymiş," diyorum, kayıtsız görünmeye çalışarak.

"Öyle mi?" diyor, kuru bir sesle. "Çünkü balo salonunda dolaşan söylentiye göre, bir bursiyer sahneye çıkarken sendeleyip sana çarpmış gibi yaptıktan sonra, sen gece yarısından çok önce onunla ortadan kayboldun ve bir daha haber alınamadı... ta ki şu ana kadar."

"Tanrım, Gina." Gözlerimi kapatıp iç çekerim. "Sosyal medya özetini mi okuyorsun, yoksa güvenlik kamerası görüntülerini mi inceliyorsun?"

"Kaynaklarım var," diyor özür dilemeden. "Bunlardan biri eskiden senatörlere brifing verirdi, bu yüzden güç hamlelerini nasıl tespit edeceğini bilir."

"Eğer gördüğü şeyin bu olduğunu düşünüyorsa, çok yanılıyor."

"Öyle mi? O zaman neydi? Sindirella anı mı? Babanı kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Yoksa ödül kazananından daha kişisel ve özel bir teşekkür mü kabul ediyorsun?"

"Hiçbiri," diyorum.

Nefesini verir ve sesindeki keskinlik yumuşar. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi daha sessizdir. Ölçülüdür.

"Spencer, bak, senin de bir hayatın var. Ama bu, senin biraz stres atmak için yaptığın bir şeyin ilk kez halkla ilişkiler açısından baş ağrısına dönüştüğünü iddia etmeyelim. Equinox Vakfı yemeğinde tanıştığın sevimli sarışını hatırlıyor musun? Yemekten sonra, onun sağlık girişimine fon sağlayacağına dair söz verdiğini iddia eden kızı?"

İnledim. "O çok uzun zaman önceydi."

"Aynen öyle. Bir de Atlanta'dan gelen kıvılcık saçlı kadın vardı, geri dönüp senin..."

"Gina," diye sözünü kestim. "Bu *öyle* bir şey değil. Rhea *öyle* bir insan değil." "*Rhea mı?*" diye tekrarladı, sanki az önce yattığım kadına

"Alınma Spencer, ama geçmişteki kararlarından yola çıkarak, samimi biriyle, iyi görünümlü bir yemek bileti arayan birini ayırt etmekte her zaman başarılı olmadığımı söyleyebilirim."

Yavaşça nefes alıp verdim.

"O akıllı," dedim. "Ayakları yere basıyor. Hiçbir şey istemedi. İlk adımı atmadı. Numarasını bile bırakmadı. Ve az önce büyük bir burs kazandı."

Gina durakladı. Düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Bu ödülün *kütüphane* sistemi için olduğunu, kişisel olarak *onun için* olmadığını belirtmeliyim. Her neyse, benim halletmemi istediğin bir şey var mı? Basın? Yönetim kurulu üyeleri? Fotoğraflar? Şüpheli görüntüler?"

"Hayır."

"Dikkat etmem gereken başka terk edilmiş kızlar var mı? Sen kütüphaneciyle ayrıldığında kişisel olarak incinmiş görünen biri var mı?"

"Hayır," diyorum. "Tanrım. Beni sanki... Hayır. Hiçbir şey. Temizlenecek bir şey yok. Endişelenecek kimse yok."

Sonra ekliyorum: "Dürüst olmak gerekirse, onu oldukça sevdim. Onu tekrar görmekten memnuniyet duyarım."

Bir an sessizlik olur. Sonra sesi tekrar drill sergeant moduna geçer.

"Peki, muhtemelen on kedisi ve bir yığın borcu olan tek yatak odalı bir dairede yaşayan bir kitapçı kadını kovalamaya başlamadan önce," diyor, "Alp bisikleti hayaline ulaşmak için bu hafta Merritt anlaşmasını tamamen sonuçlandırmamız gerektiğini unutma."

Gina bir bulldog gibidir. Acımasız. Amansız. Ve tam da ona bunun için para ödüyorum. Kişisel hayatımı işimden uzak tutuyor ve işimi magazin dergilerinden uzak tutuyor. Ve muhtemelen yalnız ölecek olmamın sebebi de o.

"Oh, unutma. Bugün havaalanından direkt Boston'daki şirketin aile pikniğine gideceksin. Seraphina ve Jaxson orada seninle buluşacak."

"Anladım," diyorum, kız kardeşim ve yeğenimi misafir etmek iyi bir fikir olduğuna beni nasıl ikna ettiğini merak ederek.

Ama o söylemeden önce ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

"Ve unutma, üçünüzün, seni bir aile babası olarak konumlandırarak başlıklar yazılabilecek iyi fotoğraflarına ihtiyacımız var. Biraz ödünç alınmış bir aile olsa bile."

"Unutmadım. Ama tekrar söyleyeyim, kayıtlara geçsin, bence bu çok abartılı. Hatta aldatıcı." Sinirimi gizlemeye çalışmıyorum.

"Ve tekrar söyleyeceğim - bu bir strateji." O da sinirini gizlemeye çalışmıyor. "Senin ve yönetim kurulunun işini kolaylaştıran bir strateji. Kimse, en sevdiği milyarder CEO'nun bekar bir playboy olarak hayatına çok fazla dikkat çekmesini istemez."

Neredeyse nefes almadan devam ediyor.

"Şu anda sapma yok. Dikkatinizi dağıtan şeyler yok. Burnunuzu taşa dayayın ve sonra Alpler'e gidin. *Bu* hafta anlaşmanın sizin tarafını yerine getirin. Ben de önümüzdeki üç hafta boyunca, kimsenin veya hiçbir şeyin seyahatinizi engellememesi için her türlü çabayı göstereceğim."

"Anladım," diyorum, hem gerçek annem hem de işyerindeki annemle hayatın ağırlığını hissederek. Yorucu.

Telefonu kapatıp Rhea'nın notuna tekrar bakıyorum, sonra onu bilgisayar çantama koyuyorum.

Avec toute ma reconnaissance,

Fransızca'yı nasıl yorumlayacağımı biliyorum: *tüm minnettarlığım*la.

Sadece anlamını nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum.

BEŞ RHEA

Pazar sabahı.

Spor ayakkabılarımı, eşofmanımı ve solmuş Smith College sweatshirt'ümü giyip, eve giden erken saatteki uçağa biniyorum. Kendimi pencereye yaslayıp, kulaklıklarımı takıp, gözlerimi kapatıyorum.

Ama
uyumuyorum.
Gerçekten
uyumadım.

O hala kafamdayken uyuyamıyorum. Kokusu hala tenimde.

Sabahın ilk ışıklarında görünüşü... Çıplak göğüslü, pahalı otel çarşaflarına sarmalanmış, sanki orada heykel gibi duruyordu. Bana dokunuşu. Beni dinleyişi.

Onun sayesinde, güvenli oynayan, kontrolü elinde tutan ve riski en aza indiren bir kız olduğumu *neredeyse* unutuyordum.

Yataktan kayıp çıktım ve yan odada sessizce giyindim. Topuklu ayakkabılarımı elimde, garip fermuarlı ödünç aldığım elbiseyi giydim ve beşinci kattaki odama sessizce yürüdüm.

O sabah erkenden, küçük lüks süitinden çok etkilenmiştim, ama onun süitini görünce benimki daha çok bir dolap gibi geldi.

Kokteyl peçetesini çıkardım, üzerine romantik komedi filmlerinden çıkmış gibi yazılmış numarası vardı, el yazısına baktım. Mürekkep biraz bulaşmıştı ama yine de okuyabileceğimi düşündüm. Yedi miydi? Hayır, kesinlikle bir.

Yeni kişi. Spencer D.

Bir anlığına baktım. Kısa ve zekice bir mesaj yazmaya başladım. Ama sonunda vazgeçtim.

Çok erken, diyorum kendime. *Çok fazla*. *Benim ligimin çok dışında*.

Her neyse, o benim adımlı biliyor. Nerede çalıştığımı biliyor. Eğer benimle iletişime geçmek isterse, geçecektir.

Sonunda uykuya daldığımda, uçuş görevlisinin boş bardağımla birlikte peçeteyi de aldığını fark etmiyorum.

EVDE, kapıdan içeri girer girmez telefonum çalıyor.

Laney. Hayat boyu en iyi arkadaşım ve danışmanım. Merhaba dememi beklemiyor.

"Tamam," diyor. "En baştan başlayalım, göz kamaştırıcı kız. Nasıl gitti? Ödül töreni nasıldı?"

Kazandım mı diye sormuyor. Sormak istediğini biliyorum, ama bu soruyu sormak için daha yumuşak bir yol.

Gülüyorum, valizim ahşap zemine çarpıyor.

"Şey," diyorum, spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Yemekler bu dünyadan değildi, ama yarısının ne olduğunu bilmiyordum. Mekan bir kale gibiydi. Ödül töreni iyiydi, aslında güzeldi... ta ki sahnede tökezleyip sunucuyu neredeyse yere serene kadar.

Kahkahalarla gülüyor, ama sonra durup, benim yüksek sesle söylemediğim şeyi anlıyor.

"Bir dakika. *Sen* sahnede miydin?"

"Evet. Cinderella kostümü giymiş küçük arkadaşın, Maplewick Kütüphanesi adına tam burs ödülünü almak için sahneye çağrıldı."

"Hadi canım! *Kazandın* mı? Seni canavar! Bu delilik. Yani, şaşırtıcı değil ama yine de. Vay canına!"

"Evet," diyorum, istemeden gülümsüyorum. "O... bir andı. Heyecanlıyım."

"Tamam, tamam, ayakkabılar tehlikeliydi. Peki ya geri kalanı? Seksi görünmüş müydün? O küçük siyah elbiseyle kızları heyecanlandırmış mıydın? Her iki kulağının yanındaki saçlarını dramatik bir etki yaratmak için aşağı çekmiş miydin? Sihirli kırmızı rujunu sürmüş müydün?"

"Evet, Lane. Tüm talimatlarını uyguladım. Ve evet, bence çok... çok iyi görünüyordum. Tam olarak kendim gibi görünmesem de."

O, sevinçle gülüyor. "Sihirli kılık değiştirmenin amacı da budur."

Sonra sesi alaycı bir ciddiyete büründü. "Peki... tehlikeli derecede çekici erkekleri kendine çektin mi?"

Tereddüt ettim. Bir saniye fazla uzun sürdü.

"Çektin! Aman Tanrım, biriyle tanışmışsın."

"Şey, tam olarak ne demek istediğine bağlı..." diyorum, neyi anlatıp neyi anlatmayacağıma karar vermeye çalışarak. "Ama kitap sever biriyle gerçekten çok güzel vakit geçirdim, hatta biraz Fransız şiiri bile ezberliyordu."

"Hadi canım. Nerd cenneti olmalı. Orası kitap severlerle doluydu herhalde."

Yine tereddüt ettim.

O bunu hemen anlar.

"Anlat bakalım, kızım. Hemen. Yoksa yemin ederim arabama atlayıp oraya gelip senden gerçeği öğreneceğim."

"Tamam, peki." Kanepeye uzanırım. "Çok çekiciydi. Ve yakışıklıydı. Hemen şüphe uyandıran türden bir yakışıklılık. Ama aynı zamanda... şey... nazikti."

"Şu anda şüpheli bir şekilde parıldıyorsun. Bu yakışıklı, çekici adamla yattın mı?"

Ben bir cevap bulamadan, o devam etti. "Yaptın.

Aman Tanrım." Gülüyor.

"Tanrım küçük siyah elbisem yırtıldı benim" mutlu olmak için erkeğe ihtiyaç duymayan" kütüphaneci arkadaşım ülkemizin başkentinde yatıyordu. Kahretsın!"

"Laney..."

"Yani... Cinderella bile baloda Prens Charming ile yatamadı."

Cevap vermiyorum. Aniden onu, bizi düşünüyorum.

"Öyleyse... devam et."

"Güzeldi. Hepsi bu. Bir kız ara sıra biraz eğlenebilir, değil mi?"

"Tabii ki. Yani, daha fazlasını öğrenmek için beyaz atlı prensin cam ayakkabıyla gelmesini beklemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kimse gelmeyecek. Öyle bir şey olmadı. Ayrıca, asıl haberi unutma: Lanet olası bursu aldım! Bu benim için her şey demek. Sonbaharda nihayet Fransa'ya gittiğimde Maplewick'te küçük bir iz bırakabileceğim demek. Erişim ve..."

Sonbahar kelimesi geçince sesi yumuşadı.

"Haklısın. Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Ciddiyim. Bunu küçümsemek istemiyorum."

"Biliyorum." Onu teselli ediyorum. Bir an. Sonra...

"Sonbaharın ve senin gitmenin düşüncesine *dayanamıyorum*," diyor, enerjisi tükeniyor.

Arka planda keskin bir çığlık duyulur, ardından bir çarpma sesi ve bir çocuğun savaş çığlığı gibi bir ses gelir.

"Kahretsin," diye mırıldanır Laney. "Gidip hakemlik yapmam lazım. Tebrikler, kızım."

"Teşekkürler, Lane."

Ve sonra, "Ama sakın, senin o bildiğin kişiyle samanlıkta yaptığın küçük eğlencenin ayrıntılarını öğrenmek için geri gelmeyeceğimi sanma..."

"Not aldım," derim, telefon kesilirken gülümserim.

ALT
SPENCER

Ancak Fransa'ya giden uçakta, kemerimi bağlayıp, telefonumu kapatıp, nihayet bağlantımı kopardığımda zihnim sakinleşmeye başladı.

Geçen hafta tam bir kaosdu.

Gala.

Aile takdir pikniği. Yönetim kurulu toplantıları.

Merritt anlaşmasını tamamlarken, her saat başı Gina ile kutuları kontrol etmek için telefon görüşmeleri yapıyordum.

Havaalanına vardığımda, bir şeyleri unuttuğuma emindim — pasaportumu, bisikletimi, hatta belki kendi adımlı bile.

Ama şimdi, bulutlar altımda süzülürken ve uçak sessizliğe bürünürken, o geri geliyor.

Rhea.

Gözlerimi kapatıyorum, uyumak için değil, onu daha net görebilmek için. Gülümsemesi.

Gülüşünün şekli.

Bana bakışları ve bilançomun ötesini görmesi. Sanki hayatımın yapbozundaki eksik parça gibi, onunla bir bağ hissetmem.

Kendime söz veriyorum, *Fransa'dan döner dönmez onu bulacağım*. Onu gerçek bir randevuya çıkaracağım. Konuşacağım. Dinleyeceğim. Şampanya ve mum ışığının anı bulanıklaştırmadığı bir ortamda onun kim olduğunu öğreneceğim.

Konuşacak çok şeyim olacak: Fransa'da geçirdiğim üç hafta, Alpler'de yaptığım yarış, kim olduğumu kimsenin umursamadığı küçük bir kasabada yavaş yaşamak. Orada bana şarap ikram edip biraz nefes almama izin verecekler.

Kaldığım villa, Annecy-le-Vieux adlı küçük bir kasabanın tepesinde gizlenmiş. Panjurları soluk mavi. Bir tarafında asmalar tırmanan, diğer tarafında ise eğri kil çömlleklerde lavanta yetişen eski bir taş teras var.

Her sabah, yolun aşağısındaki kafeden gelen espresso kokusuyla uyanıyorum. Boulangerie'deki garson, kahvemi nasıl içtiğimi zaten biliyor. Fransızcamı, yavaş ama hevesli bir köpek yavrusunu eğitir gibi nazıkçe düzeltiyor.

Huzurlu.

Basit.

Ve yıllardır ilk kez işimi özlemiyorum. E-postalarımı bile kontrol etmiyorum.

Evimi

özlemiyorum. *Onu*

özlüyorum.

İki gün sonra, o kadar canlı bir rüyadan uyanıyorum ki, burada olduğumu ve onun burada olmadığını hatırlamak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Oysa birkaç dakika önce oradaydı. Terasta, çıplak ayakla, Oxford gömleğim gevşekçe düğmeli, saçları uykudan dağınık, yüzü sabah ışığıyla parıldıyordu.

Benim tam olarak anlayamadığım bir şey hakkında Fransızca gülüyordu.

Sonra beni uzun ve şiddetli bir şekilde öptü, ben de ona o kadar acil bir şekilde karşılık verdim ki, nefes alamadık.

Elimi tutup beni yatak odasına götürdü ve kendini bana tamamen teslim etti, ona sahip olmamı sağladı - benden ayrı bir mülk olarak değil, beni bütünleyen bir parçam olarak.

Eli benim uzunluğumun üzerindeyken, beni okşayarak, beni gittikçe daha da yaklaştırırken, onun içinde olmak ihtiyacıyla onun adını söylemeye başladım. Ama o sadece parmağını dudaklarıma koydu, sessizce "Şşş" dedi ve bana gülümsedi, ben boşalırken gözleri benimkilere kilitlendi.

Şimdi burada yatıyorum, tavana bakıyorum, karnım ona olan özlemimin ıslaklığıyla kaplı. Ve biliyorum - onu tekrar görmem gerek. Onun benimle olması gerek.

Yarış biter bitmez ona ulaşacağım.

Hatta belki onu buraya davet ederim.
Kim demiş üç hafta sonra geri dönmem gerektiğini? Uzaklaşabileceğim
bir hayat kurdum. Bütün amaç buydu.
Belki o da bana gelebilir.

Haute Route Alps'ın 6. günü.

Çok zorlu.
Yorucu.
Tam da bunun için antrenman yaptım.
Yedi gün. Yirmi bin metre tırmanış. Bacaklar yanıyor. Rüzgar yüzüne
çarparak sanki düşüncelerini silmeye çalışıyor.
Ve bir kez olsun, kafam berrak.
Yönetim kurulu toplantıları yok. Milyar dolarlık beklentiler yok.
Sadece ben, yol ve göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi çarpan gerçek:
Onu tekrar görmeliyim.
İniş hızlı, dik ve keskin, tam konsantrasyon gerektiren türden.
Sabit duruyorum, gövdem sıkı, ağırlığım arkada, parmaklarım pratik
yaptığım gibi frenlere hafifçe dokunuyor.

Sonra, aniden...
Bir bisikletçi arkamdan yaklaşıyor. Çok yakın. Fazla
yakın. İkimiz de sallanıyoruz.
Ağırlığımı yanlış bir şekilde
kaydırıyorum. Tekerlekler
kayıyor.
Gidonum yana doğru sallanıyor.
Sonra *her şey* yana doğru gidiyor.
Vücudum havaya kalkıyor. Sonra
takla atıyor.
Bisiklet. Gökyüzü. Yer.
Metal. Çakıl. Rüzgar beni yere serdi.
Kemiklerimin asfalta çarptığını hissediyorum. Kaskımın sürtünme sesini duyuyorum.
Şiddetli, yönümü şaşırtan bir yuvarlanma — *bisikletin üzerinden, vücudumun üzerinden,
tekrar bisikletin üzerinden.*

Ve sonra—
Karanlık.
Siren seslerini belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Çok hızlı Fransızca
konuşan sesleri.

Göğs ümde bir el. Kolumda keskin bir şey. Bir kadın diyor ki,
restez avec moi. Benimle kal.

Ama en çok beyazlığı hatırlıyorum.

Beyaz duvarlar. Beyaz çarşafklar. Paris'teki bir hastane odasının aşırı temiz parlaklığı.

Ve acı.

Çok fazla acı.

Ama onun altında, sanki yarısı suya batmış gibi, yüzü vardı. Gerçek değildi. Burada değildi. Ama netti.

Rhea.

YEDİ RHEA

O kadar çok içmeyi planlamıyordum.

Genelde iki kadeh benim limitimdi. Konuşma iyi gidiyorsa ve şarap sirke gibi tadı yoksa üç kadeh.

Ama bu gece, iş arkadaşlarım sürekli bardağımı dolduruyorlar. Ve geçirdiğim bir haftadan sonra - e-postalar, zaman çizelgeleri, ekip toplantıları, lansman planlaması - onlara izin verdim.

Hibe almayı kutluyoruz. *Benim* hibemi. Ve dikkatle koruduğum kontrol zırhım yavaş yavaş kaybolmaya başladıkça, çekingenliğim de doğrudan *ona* yöneliyor.

Spencer Devereaux.

Onu düşünmemeye çalışıyorum.

Ama görünüşe göre şarabın başka fikirleri var.

Üçüncü kadeh ile Laney'nin bana Fransızlar ve ön sevişme hakkında bir meme gönderdiği mesaj arasında, sanki çok gizli bir şey fısıldıyormuşum gibi tuvalete girip bir kabine çekiliyorum.

Telefonumu açıyorum. Onun numarasını buluyorum, boş ekrana uzun bir süre bakıyorum ve sonunda yazmaya başlıyorum:

Kitap önerileri konusunda takıldım ve biraz yardıma ihtiyacım var.

Sonra kendimi durduramadan şunu ekliyorum:

En iyisi, kitapları bizzat sen teslim etsen.

Gönder.

Bekliyorum. On dakika. On beş dakika. Hiçbir şey yok. Nokta yok.

Cevap yok. Okundu bilgisi yok.

Radyo sessizliği.

Kendime, belki de çoktan Fransa'ya gitmiştir diyorum. Bisiklet yarışı —eğitimine devam ettiği elit bir etkinlik. Belki de iletişimden uzaklaşmıştır. Belki şu anda yarışıyor. Belki telefonunu Seine Nehri'ne dışırmıştır.

Ama bahaneler çabuk tkeniyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu, görmezden gelmeye çalıştığım tüm temel korkularımı doğruluyor.

Bu sadece tek gecelik bir ilişkiydi. O benim ligimin dışında.

Ve her ne kadar niyetim bu olsa da, gerçek şu ki, onu dışınmeden edemiyordum. Ödünç aldığım elbiseyi giyip onun süitinden çıktığım andan beri.

Sabahleyin, Spencer'dan değil, kardeşim Carter'dan bir mesaj buldum.

Carter ve benim ortak noktamız annemiz, karmaşık bir çocukluk ve başka pek bir şey yok. Babalarımız farklı. Soyadlarımız farklı. Zürafa ile kanguru kadar ortak noktamız var.

Hayatımı kökünden söküp Fransa'ya taşınma planlarımı hiç desteklemedi. Üniversiteden hemen sonra gitmeye çalıştığımda da desteklemedi. şimdi de desteklemiyor.

Ama Carter hayatına her zaman çok doğrusal bir yaklaşım sergilemiştir. On altı yaşında hedefi Princeton'dı.

Maplewick Lisesi bu hedefe uygun değildi, bu yüzden Connecticut'taki bir hazırlık okulunun yakınında babasının yanına taşındı.

Ondan sonra her şey adım adım ilerledi: Princeton. Hukuk faköltesi. şirket davalarında güvenli bir iş. Üniversiteden kız arkadaşı Serena'nın yanına taşınmak, lüks bir katalogdan çıkmış gibi görünen bir şehir evinde yaşamak.

Üç yıldır orada yaşıyorlar. Henüz evlenmediler. Onun deyişiyle, "*Doğru zamanı bekliyoruz.*"

Nişanlanmanın mümkün hale gelmesi için hangi dönüm noktasının aşılması gerektiği konusunda hiç tam olarak emin olamadım.

Ortaklık mı?

Mülk edinme?

Gezenlerin

hizalanması mı?

Her ne olursa olsun, o *benim* kararlarımı değerlendirirken hiç çekinmedi.

Ona edebiyat ve Fransızca ift ana dalını seçtiğimi söylediğim gün, yıllardır ondan gördüğüm o eğlenceli ve küçümseyici bakışla bana baktı.

"Edebiyat ve Fransızca mı?" dedi. "Planın *bu mu*?"

"Evet," diye cevapladım. "Planım bu."

O burun kıvrıdı. "Bununla ne yapacaksın ki? Paris'te şiir temalı bir kafe mi açacaksın?"

"Bunu göz ardı etmemiştim."

"Artık 1890 yılında olmadığımızın farkındasın, değil mi? İnsanlar kafelerde Hugo'dan alıntılar yaparak geçimini sağlamıyor."

"Belki *senin gibi* insanlar için öyle," dedim tatlı bir sesle. "Ama bazılarımız bonus sistemi olmayan şeylere değer verir."

"Elbette," dedi. "Kira ödeme zamanı gelene kadar."

Annem hastalandığında, Carter neredeyse hiç ortalarda yoktu.

Aradı. Mesaj attı. Annem çalışmadığı ve bir yığın borcun altında yaşadığı için masrafları karşılamak için para bile gönderdi. Teorik olarak bunu takdir ettim.

Ama günlük hayatta, o orada değildi.

Annemi banyo zemininde, başını kaldırarak gücü bile olmayan bir halde bulduğum gün orada değildi.

Haftalık kemoterapi ziyaretlerinde ya da kemik ağrısından çılgılık attığı gecelerde, ben yatağının kenarında oturup "sorun yok, sorun yok" diye fısıldarken, o orada değildi.

Onun gece boyunca uyuyup, bir kovaya kusmadan uyuyabilmesini sağlayan ilaçları almak için sigorta şirketiyle tartışmak zorunda kaldığımda da orada değildi.

O, bunların hepsini kaçırdı.

Ocak ortasında yapılan bir telefon görüşmesini hatırlıyorum. Annem saçlarını yeni kaybetmişti ve ben mutfakta, yerden süpürdüğüm bir tutam saçla duruyordum. Carter'a mesaj attım.

Müsait olduğunda beni ara. Bir an önce gelmen gerekiyor.

Sonunda aradığında sesi telaşlıydı. Dikkatini veremiyordu.

"Bak Ree, gelmeyi çok isterdim, ama ortaklık için tek bir şansım var," dedi. "Umursamadığımdan değil, ama zamanlama çok kötü."

Kötü zamanlama.

Sanki ölüm onun programındaki bir boşluğu bekleyecekmiş gibi.

Tartışmadım.

Ne anlamı vardı ki?

Sessizliğimi kabul olarak algıladı.

Ve dürüst olmak gerekirse? O telefon görüşmesi, bu işi nasıl yapacağımızla ilgili bilmem gereken her şeyi bana anlattı. Burada onun elini tutan kişi ben olacaktım. Yükü taşıyan. Dağınıklığı temizleyen. Bakım evi formlarını dolduran. Acıyı, faturaları, kederi ve verandaya bırakılan güveçleri idare eden.

Ve o... tırmanmaya devam edecekti.

Ama bu sefer benim için farklı olacak.

Bu sefer, benim hayalim onunki kadar net olmasa da, doğru yolu izlemeye kararlı olan benim.

Bu hibe kurulduktan, personel alımı yapıldıktan, istikrar sağlandıktan ve doğru sistemler kurulduktan sonra, bir yıl boyunca Fransa'da yaşayacağım. Gerekirse uzaktan destek vereceğim. Kafelerde yazacağım. Son teslim tarihleri yerine hikayelerin peşinden koşacağım.

Zamanlama kolay olmayacak. Bunun farkındayım. Ama bu hibeye başvurmamın nedenlerinden biri, kütüphane sistemlerine kendimden daha büyük bir şey sunabilmektir. Elbette, hibe *yazarı* benim, ama tutkulu insanlardan oluşan bir ekiple çalışıyorum.

Hayatım boyunca başkalarının planlarını rafa kaldırdım.

Ama bu plan? Bu benim planım.

Carter kabul etsin ya da etmesin, niyetim belli. Ve bu seferlik izin istemiyorum.

Ev için sözleşme imzalandı. Finansman bekliyor. Annecy-le-Vieux'da küçük bir villa rezervasyonu yaptım — Spencer'ın bahsettiği kasaba, ama ben yer aramaya başlayana ve isim gözüme çarpan kadar fark etmemiştim.

Villam uzanacak kadar bile büyük değil, ama balkonu, pencere kutusu ve küçük bir pençeli küveti var. Mobilyalarımın çoğunu garaj satışında satıyorum. Geri kalanı şimdilik depoya girecek.

Birikimlerim ve ev satışından elde ettiğim gelirle, en az altı ay çalışmadan yaşayabilirim, biraz idare edersem daha da uzun süre. Ama şimdiden üç serbest müşteri de buldum. Bazıları hayalet yazarlık, bazıları editörlük. Yönümü bulana kadar geçinmeme yetecek kadar.

İşler yolunda gidiyor.

Yerine oturmaya başladı.

Bu yüzden bu hafta her gün midemin neden rahatsız olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Bugün Becca, personel odasına bir tencere getirdi — kokulu bir tencere rosto — ve kapağı açıldığı anda koku dalga gibi üzerime geldi. Yoğun. Ağır. Ezici.

Zar zor tuvalete yetiştim.
Lavaboda ağzımı çalkalarken, bunun stres olduğunu söyledim kendime. Muhtemelen öyleydi.
Son birkaç hafta hiç durmadan geçti. Hibe. Ev satışı. Taşınmanın detayları.
Ama bunun daha fazlası olduğunu biliyorum. Aynı zamanda korku da var.
Bunu gerçekten yapma konusunda derin, karmaşık, gömülü bir korku. Ayrılma.
Yeniden başlamak.
İstediğimi söylediğim hayatı yaşamak.
Belki de içgüdülerim şöyle diyor: *Ciddi misin? Bunu yapmaya hazır mısın?*
Ve cevap: Evet. Hazırım.
Kendimi tamamen adadım.
Ve korkunun - fiziksel, duygusal veya başka türlü - planlarımı tekrar engellemesine izin vermeyeceğim.
Korkuyu hisset ve yine de yap.
Ağzımı çalkalayıp alnıma ıslak kağıt havlu tutarken kendime böyle söylüyorum.

SEKİZ SPENCER

Hemşirelerin Fransızca'da fısıldayarak konuştukları sesle uyanıyorum.

Sonra İngilizce. Annemin sesi.

"...ve ne kadar süre sonra güvenli bir şekilde eve uçabilir?"

36 yaşındayım ve annemin sanki altı yaşındaymışım gibi düzenlemeler yaptığı sesiyle uyanıyorum.

Gözlerimi açıyorum. Işık loş, ama o bile fazla geliyor. Vücudum keskin ve derin bir acı ile dolu, her yerimden ve hiçbir yerimden yayılıyor.

Kazadan bu yana üç gün geçti. Yoksa dört mü? Uyanıp uykuya dalıyorum. Parça parça duyuyorum. Olanları ve önümdekileri sindirmeye çalışıyorum.

"Spencer," diyor babam, öne eğilerek. "Bizi çok korkuttun."

"Sanırım öyle, ama buradayım," diyorum, boğazım kum gibi kurumuş.

Annem battaniyeleri düzeltmeye çalışıyor, babam elimi tutup sıkıyor, koluma bir acı dalgası yayılıyor. Titrememeye çalışıyorum.

"Nakil ayarlıyoruz," diyor annem çabucak. "Mass General'da omurga travması uzmanı var ve..."

"Hayır," derim, başımı hafifçe sallayarak. İkisi de durur.

"Ben burada kalacağım," diyorum. "İyi bir ekibim var ve Liza Fairfield'ın hastane önlüğüyle bana yalakalık yapması için uçağa binmeyeceğim."

gözümün önüne gelmesin."

Annem gözlerini kırıştırır. "Liza ve tüm ailesi çok endişeli. Rachel de öyle." diye ekler sessizce.

Rachel benim yalancı, aldatan eski karım, Liza ise ailemin onun yerini doldurmasını istediği kadın.

"Hayır." Tek söyleyebildiğim bu.

Gerçek şu ki, ağlayarak acı çekmeden zar zor hareket edebiliyorken, onların oynamaya çalıştığı bu çöpçatanlık oyununa enerjim yok. Boston'a dönmek, hastane odama canlı yayın kamerası koymakla eşdeğer.

Yaralar. Liste oldukça uzun diyelim:

- Üç kırık kaburga
- Kırık bir köprücük kemiği
- Dominant elimde çatlak bilek
- Çıkık omuz
- Pelvisimde kılcal kırık
- Şiddetli beyin sarsıntısı
- Sol dizimde yırtık bağ
- Çok sayıda ezilme ve yırtılma
- Omurga kompresyon kırığı (küçük olduğu söyleniyor)
- Büyük bir gurur kırıklığı

Daha kötü olabilirdi. Daha kötü olmalıydı. Ama yine de beni haftalarca, belki aylarca iş göremez hale getirmek için yeterli.

Yalan söylemeyeceğim, bir insanın bu kadar acı çekebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Ağrı kesiciler yardımcı oluyor ama ben temkinliyim. Belki de fazla temkinli. Kafamı bulanıklaştırmalarını sevmiyorum. Ağrıyı hafifletmekten öte, her şeyi hafifletmelerini sevmiyorum.

Gina öğleden sonra arıyor.

"Yıldız sporcumuz nasıl?" diye soruyor, sıcaklık ve alaycılığı eşit ölçüde kullanarak.

"Hala dün olduğu kadar kırık, ama bugün kendi başıma pipetle içmeyi başardım. Etkileyici, değil mi?"

"Egon ve vücudun iyileşme yarışı mı yapıyorlar?" "Şu anda paramı vücuda yatırıyorum," diyorum.

Lojistik hakkında konuşuyoruz. Şirket. Yönetim kurulu. Basın. Şimdiye kadar her şeyi gizli tutmayı başardı, "hafif yaralanmalar" ve "uzun süreli kişisel izin" senaryosuna sadık kaldı.

"Öyle devam et," diyorum ona.

"Öyle yapacağım. Ama iyileşirken resmi olarak işleri yürütecek birini ataman gerekiyor. Herkes kendini sorumlu sanıyor, burası tam bir karmaşaya dönüştü."

"Şüphesiz Matt Lindley olmalı. Kıdemli ortak. Aklı başında. Henüz bana ihanet etmeye niyetli değil."

"Güzel. Ben de onu seçerdim. Halledeceğim. Ama Spencer?" diye daha yumuşak bir sesle devam ediyor. "Acele etme. Seni özleyorz, ama işleri yolunda tutacağız."

Telefonu kapatıp tavana
bakıyorum. Aklım ona gidiyor.

Rhea.

Kazamı duymuş mu acaba? Muhtemelen duymamıştır. Gina işinde iyidir. Ama bir yanı *duymuş* olmasını, benim için de endişelenmesini umuyor.

Ona ulaşmak istiyorum. Ama şimdi değil.

Durumun nasıl gelişeceğini görene kadar değil. Tekrar kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar değil.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bu iyileşmenin, buraya katılmak için geldiğim yarıştan çok daha zorlu olacağını anlamak için yeterince OT ve PT gördüm.

Ama yatakta oturup kendime acıyarak zaman geçireceğim diye bir şey yok. Vücudum, işim ve geleceğim için çok çalıştım, şimdi hepsini boşa çıkaramam.

Yarış planladığım gibi gitmedi.

Ama hayatımın geri kalanı planladığım gibi gitmezse, kendimi affetmem.

DOKUZ

RHEA

Kalkışa üç gün kaldı.

Haftalardır kendimi kendim gibi hissetmiyorum.

Yorgunluk geçmiyor. İştahım yok. Her sabah mide bulantısı çekiyorum ve günün geri kalanında sinirliyim. Kendime bunun stres olduğunu söyleyip duruyorum. Taşınma. Hibe. Son dakikada iptal olan ev satışı.

Ama dün, Ron ofisinde ton balıklı sandviç yerken içeri girdim ve ardından mide bulantısı değil, tam anlamıyla durmak bilmeyen kusma hissi geldi.

Bugün, uzun süredir hemşirelik yapan Karen'a randevu almayı rica ediyorum. Akıllı, istikrarlı ve mantıklı biridir. Annemin en zor dönemlerinde ona bakmıştı. Bana karşı dürüst olacak biri varsa, o da odur.

Her şeyi anlatıyorum: yorgunluk, kokulara karşı hassasiyet, derimin altında hissettiğim duygusal uğultu. Kesmeden dinliyor, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatıyor.

"Adetlerin hala düzensiz mi?" "Evet."

Gülümsüyorum, "Ama bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem."

"Göğüslerinde hassasiyet var mı?" Bir an duruyorum.

Sonra yavaşça sol göğsüme elimi götürüyorum. *Tanrım.*

"Evet," diye fısıldıyorum. "Aslında... ikisinde de."

Ve birdenbire, panik boğazıma kadar yükselir. Annem için de böyle başlamıştı.

Kemiklerine yayılmadan önce. Sonsuz haplar, mide bulantısı, baş ağrıları ve kanserin onu sessizce, şiddetle ele geçirmesinden önce.

Nefesim kesildi ve durduramadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

"Meme kanseri mi?" diye soruyorum, kelimeleri zar zor çıkararak.

Karen yumuşak bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Hayır, Rhea. Sanmıyorum."

Nefesimi tutuyorum.

"Emin olmak için bazı laboratuvar testleri yapmak istiyorum," diyor, "ama anlattıklarına ve semptomlarına bakılırsa, her şey aynı yöne işaret ediyor gibi görünüyor."

"Rhea, son adet döneminiz ne zamandı?" Ona boş boş bakıyorum.

Zorlukla yutkunuyorum. O da benim bakışımı karşılıyor.

"Sanırım hamilesin."

Her şey durur. Bir saniye boyunca dünya sessizdir. Sonra eğilmeye başlar. Dönmeye.

"Hamile mi?" diye nefes alıyorum. "Bu olamaz... Yani, bu imkansız. Ben daha..."

Ve sonra anlıyorum.

Sanki inşa ettiğim her şeyi yıkıp geçen bir tsunami gibi.

Spencer Devereaux.

Yakın geçmişte birlikte olduğum tek erkek. Yıllardır öptüğüm tek erkek.

Aman Tanrım.

Ellerim titremeye başlıyor. Titreme kollarımdan omurgama kadar yayılıyor. Karen laboratuvarlar, zamanlama, hamileliğin doğrulanması hakkında bir şeyler söylüyor ama ben duymuyorum.

Elini nazikçe dizime koyuyor.

"Buraya gelirken böyle bir şey beklemediğini görebiliyorum. Ama seçeneklerin var. Düşünmek için zaman alabilirsin. Belki geri gelirsin, sonuçları aldıktan sonra bir arkadaşını ya da babayı da getirirsin."

"Geri gelemem," diye fısıldıyorum. "Fransa'ya gidiyorum."

"Bugün Salı," diyor. "Yarın ilk iş seni laboratuvara götürelim. Perşembe sabahı da sana tekrar randevu vereceğim."

Başımı

salladım.

Hamileyi

m.

Hamile mi?

Bir bebek mi?

Plan bu değildi. Plan bu olamaz.

Eve giderken eczaneye uğruyorum. İhtiyacım yok. Ama yine de alıyorum.

Test alıyorum ve eve girer girmez doğruca banyoya gidiyorum.

Sonuç gün gibi ortada çıkınca, yere çöküyorum. Kollarımı kendime doluyorum ve ağlıyorum.

Annem için ağlıyorum.

Babam için ağlıyorum, nerede olursa olsun.

Sonunda ulaşabileceğimi sandığım rüya için ağlıyorum — parke taşlı sokaklar ve yeni başlangıçlar, kafeler ve ödünç alınan zaman.

Her şey çözülüyor. Hepsi.

Sonunda kendimi toparladığımda, telefonuma uzanıyorum.

Tereddüt etmiyorum.

Spencer'in numarasını aratıyorum, her rakamı iki kez kontrol ediyorum ve yazıyorum:

Konuşmam lazım. Beni bu numaradan arayabilir misin? Önemli bir şey.

Gönder

tuşuna

basıyoru

m.

Cevap

yok.

Hemen değil. Beş dakika sonra da değil. Eşofmanımı giyip çay demlediğimde de değil. Ve bir saat boyunca kanepede oturup duvara bakarken de değil.

Ama belki numarayı yanlış yazmışımdır. Belki ona hiç ulaşmamıştır.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve doğrudan Paper & Pixel Foundation web sitesine girdim. Bir iletişim bilgisi olmalıydı. E-posta? LinkedIn? *Herhangi bir şey.*

Ama site yüklendiğinde, işte orada.

Spencer Devereaux.

Lacivert polo tişört ve bej pantolon giymiş, çimlerin üzerinde durmuş, kolunu çarpıcı bir kadının omzuna atmış.

Kadın saçlarını kulağının arkasına atıyor ve uzattığı avucunda bir tırtıl tutan, belki dört yaşında bir çocuğa gülümsüyor.

Altyazı şöyle:

Kurucu Spencer Devereaux, yıllık takdir pikniğinde ailesiyle vakit geçiriyor.

Aile.

Bir ailesi var.

Bir eşi.

Bir

çocuğu.

Elbette var.

Aramaya devam etmeme gerek yok. Onun e-postasına ihtiyacım yok.
İhtiyacım olan tüm bilgilere sahibim.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp sessizce

oturuyorum. Diğer kadın olmayacağım.

Bilinmeyen bir ailenin hayatını, gizli bir sevgilinin çocuğunun haberiyle
bozmayacağım.

Babam bize bunu yaptı.

Aldattı, yalan söyledi ve aşk ve güvenlik hakkında bildiğimizi sandığımız
her şeyi paramparça etti. Bizi daha yeni, daha parlak bir hayat için terk etti.

Hayır.

Ben öyle olmayacağım.

Ve sonra yeni gerçekliğimin farkına

varıyorum. Fransa'ya gitmeyeceğim.

Evde kalacağım.

Ve bu çocuğu büyüteceğim.

Kendi başıma.

ON SPENCER

Neredeyse on ay boyunca Fransa'da kaldım.

Zorunlu bir iyileşme süreci olarak başlayan şey, daha fazlasına dönüştü: istemeden aldığım bir izin, hayatımı en temel unsurlarına indirgeyip geriye ne kaldığını görme fırsatı.

Günlerimi fizik tedavi ve mesleki rehabilitasyonda geçirdim. Tekrar hareket etmeyi öğrendim. Tekrar nefes almayı öğrendim. Acı çekmeden yaşamayı öğrendim. Eve döndüğümde, şirketlerim istikrarlı bir şekilde devam ediyordu — en azından bir süreliğine, benim olmadan da çalışabilecek şekilde tasarlanmış sağlam bir liderlik ekibi ve altyapı sayesinde.

bir süreliğine.

Söylentiler dolaşıyordu. Yatırımcılar spekülasyonlar yapıyordu. Bazı manşetler, tükenmişlik veya sessiz bir satın alma olduğunu tahmin ediyordu, ancak yaralanmalarımın tam boyutu asla ortaya çıkmadı.

Bu kasıtlıydı.

Savunmasızlık ve değerlendirme nadiren iyi bir ikili oluşturur.

Kırılganlık ve değerlendirme nadiren iyi bir ikili oluşturur.

Sonunda tekrar bisiklete binmeye başladım. Bu bile bir mucize gibi geliyor.

Ama omzum hala düzelmedi. Bazı günler, ne kadar germe, bant veya yoga rutini denersem deneyeyim, omzum geriliyor ve dönmüyor.

Ve sol dizim... Onu hiç açmayalım bile. En kötü zamanlarda kilitleniyor. Eskisi gibi olacak mı bilmiyorum.

Tamamen iyileşene kadar Rhea'ya ulaşmayacağıma kendime söz verdim.

Ona sunabileceğim bir şey bulana kadar. Onunla birlikte olana kadar —gerçekten onunla birlikte olabilene kadar—her hareketimde yüzümü buruşturmadan ya da lanet olası bir yürütece yaslanmadan.

Ondan istediğim tek şey bu değildi.

Sadece seks ya da çekicilikle ilgili değildi —onun hayatında olmak istiyordum. Onunla gülmek, onunla tartışmak, birlikte bir şeyler inşa etmek. Ve beni en çok korkutan da buydu.

Bu yüzden bekledim.

Kendimi beklettim.

Ve şimdi, o balo salonunda gözleri benimkilerle buluştuğundan bu yana on beş ay geçti. On beş ay önce, kelimenin tam anlamıyla hayatıma dans ederek girdi ve ben, *bu kadından daha fazlasını istiyorum diye* düşündüm.

İş numarası bende var.

Bunu onun hibe başvurusundan sakladım. Ama muhtemelen artık orada değildir. Planını gerçekleştirdiyse - ve eminim ki gerçekleştirmiştir - şu anda Fransa'dadır. Bir köşe kafede şiirler yazıyor. Yeni bir hayata kendini kaptırıyor.

İyileşme sürecimin başlarında, onun beni bulup bulmayacağını merak ettiğim bir dönem vardı.

Bunu hiç itiraf etmedim, kendime bile, ama sanırım bir parçam kazayı duyup beni aramaya gelmesini umuyordu. Hastaneye gelip, yumuşak sesli ve sakın bir şekilde, henüz söyleme fırsatı bulamadığım her şeyi ona anlatabileceğimi umuyordum.

Bir masal gibi. Biliyorum.

Ama şimdi eve döndüğüm için, herkesin yapacağı şeyi yapıyorum. Onu arıyorum.

İlk olarak LinkedIn çıkıyor. Profesyonel bir vesikalık fotoğraf. Hala Maplewick Kütüphane Sistemi'ni işvereni olarak gösteriyor. Bu her anlama gelebilir. Çoğu insan hayallerinin peşinden giderken bu tür bilgileri güncellemez.

Sonra Facebook'u deniyorum. Birkaç deneme gerekiyor — dünyada beklediğimden daha fazla Rhea Sinclair var — ama onu buluyorum. Profili gizli, bu yüzden sadece adını ve kapak fotoğrafını görebiliyorum.

Ama bu yeterli.

Çünkü kollarında ne var? Bir bebeği kucaklıyor.

Yeni doğmuş bir kız. Minik, pembe tenli, göğsüne kıvrılmış. Ve benzerlik... Tanrım. Kesinlikle aynı. Aynı ağız. Aynı çene. Aynı yumuşak yanak eğrisi.

Tıpkı annesine benziyor.
Boğazım düğümleniyor. Dizüstü bilgisayarımın
kenarlarını sıkıca tutuyorum. On beş ay.
Başka biriyle tanışmış olmalı.
Belki de zaten biriyle birlikteydi. Belki
de hiç benim olmadı ki özleyeyim.
Önemli değil. O artık birinin annesi. Belki de
birinin eşi. Ben fırsatı kaçırdım.

Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum. Ve uzun zamandır ilk kez, kendimi her
şeyi hissetmeye bırakıyorum. Acıyı. İyileşmeyi. Ulaşmam gereken zamanlarda
sessiz kaldığım ayları. Onun hatıralarının beni en kötü zamanlarda nasıl ayakta
tuttuğunu.

Duvara yumruk atmak istesem de, bunun yerine yanağımdan bir gözyaşı
akıyor.

Ertesi sabah, ofisimde sade kahvemi yudumlarken, Gina kapı çerçevesine
parmaklarıyla vurur ve bana bir ok daha atar.

"Hibe alan yerlere bazı ziyaretler düzenliyoruz," diyor, tabletiyle içeri
girerken. "Halkla ilişkiler fırsatları, basına hazır fotoğraf çekimleri. Katılmak
ister misin diye bir bakayım dedim."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, sanmıyorum. Evde kalmak daha iyi.
Hala yetişmeye çalışıyorum."

Ben başımı kaldırıp ona bakacak kadar uzun bir süre duraksadı.

"Cinderella'nın projesini görmek için yapılan ziyarete bile katılmayacak
mısın?" diye sorar, neredeyse çok rahat bir şekilde.

Gözlerine bakıyorum ve bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

"Hayır," diyorum sessizce. "Özellikle o projeyi
görmeye gitmeyeceğim." Kendimi tanıyorum.

Çok fazla acıya dayanabilirim.

Ama onu

görmek...

Olabilecekleri görmek ve fırsatı kaçırdığımı bilmek – Bu beni ikiye
bölerdi.

ON BİR RHEA

"İşte mekanın numarası, cep telefonum çekmezse diye," diyorum, Esme'yi kalçamda değiştirip, Laney'nin mutfak tezgahına düzgünce yazılmış bir sayfa bırakıyorum.

Ayaklarımın dibindeki bebek çantası acil durum barınağı olarak da kullanılabilir gibi görünüyor.

Laney, kağıda bakmadan onu alır ve burun kıvrır. "Merak etme, kızım. Acil bir durum olmayacak. Ve kesinlikle düğün mekanını arayıp seni kontrol etmeyeceğim."

Esme çılgık atıyor ve Laney onun yanağına öpücük konduruyor.

"Ama şunu da belirtmeliyim," diye ekliyor göz kırparak, "sen dönene kadar bol bol makarna ve peynir yiyeceğiz ve *Llama Llama*'yı tekrar tekrar okuyacağız."

Esme, *Llama Llama*'dan bahsedilince alkışlar.

"Onun iyi olacağını biliyorum. Benim için endişelendiğim şey kendim," derim, yanağından bir tutam saçını çekerek. "On dokuz aydır onu hiç bir gecede yalnız bırakmadım. Bu bir tür rekor olmalı."

"Eh, bir hafta sonu boyunca yetişkin eğlencesini hak ettin," diyor Laney, kızıma uzanarak. "Git. Kardeşinin şık düğününde seksi kütüphaneci ol. Tehlikeli elbiseyi giy. Pahalı şarabı iç. Ve her küçük şey için endişelenmeyi bırak. Her gün onu bana emanet ediyorsun. Bu da ondan farklı değil."

Gülüyorum, ama gülüşüm boğazımda kalıyor. Laney'nin evi Esme'nin ikinci evi.

Kızımı sekiz haftalıktan beri bakıyor, o zamanlar ben hala birçok yönden yaralıydım. Laney üçüncü çocuğunu doğurduktan sonra tam zamanlı işinden ayrılmıştı ve bir gün "Esme'yi ben alsam nasıl olur? Sen ayağa kalkana kadar." dedi.

Bu bir teklif
değildi. Bir
kurtarmaydı.

Bu bir aile meselesiydi.

Yine de, onu bir geceliğine bırakmak sanki kendi derimi yüzmek gibi geliyor. "Hanover'a vardığımda mesaj atarım," diyorum ve Esme'nin buklelerine eğilip öpüyorum.

Laney diyor ki: "Her saat mesaj atmak yerine, sinyalin olmadığı bir adada olduğunu varsay. Ben ona bakarım. Sen gidip nedime görevini yap. Carter'a da selam söyle."

Başımı sallıyorum. Gülümsüyorum. Arabaya biniyorum. Ve orada olmadığını bilsem de hemen arka koltuğu kontrol ediyorum.

HANOVER, hatırladığım kadar saçma. Geniş çimler. Tarihi konaklar. Şampanya bahçesi ve smokin giymiş gibi görünen bir vale bulunan türden bir düğün mekanı.

Park yerine girip Laney'e mesaj atıyorum, bana mesaj atma

Az önce geldim. Her şey yolunda mı?

Noktalar zıplıyor. Sonra duruyor.

Bizi rahatsız etme. Eğlenmekle meşgulüz. Ama içeri girmeden önce rujunu tazele.

Rujun canı cehenneme, bence.

Telefonumu kenara itiyorum. Derin bir nefes alıyorum. Bir adım, sonra bir adım daha. Geçen hafta Laney hafta sonu için üç kıyafet hazırlamama yardım etti.

"Varış şıklığı," dedi ve bana en sevdiğim koyu renk kot pantolonumu ve ipek bluzumu uzattı.

"Cuma flörtü," diye ekledi sırtarak, sade ama yine de çarpıcı olan daracık lacivert bir elbiseyi kaldırarak. "Kıvrımların ve köprücük kemiklerin var, bunları kullan."

Sonra cumartesi giyeceğim nedime elbisesini kaldırdı. Burnunu kırıstırdı. "Şimdi bu... Bu kesinlikle senden nefret eden biri tarafından seçilmiş."

Gülerek, "Serena'nın kötü niyetle seçtiğini mi düşünüyorsun?" dedim.

"Hayır. Bence kendisi için seçti ve geri kalanınızın da ona uymasını bekledi." Bana baktı. "Yine de harika görüneceksin. Nefes almayın ve eğilmeyin, o zaman sorun olmaz. Dekolte çok fazla."

"Harika," diye mırıldandım. "Çeneme kadar uzanan göğüsler kadar 'çaresiz bekar anne' diye bağırان bir şey yok. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Elbette yapabilirsin. Sen bir tanrıçasın. Ayrıca," göz kırptı, "eğer varsa, göster. Sadece tekrar hamile kalma."

Gülüştü.

Ama Esme'nin babasını bilen tek kişi o. Spencer'ı bilen tek kişi.

Diğer herkes için Esme, hiç detayına girmedığım tek gecelik bir ilişkinin ürünü. Gizemli bir adam. Özel bir karar. Ben, asi bir kütüphaneciyim — bekar anne, sürpriz bebek, yüzük yok, özür yok.

Carter ve Serena'nın düğününde ayakta durmak mı?

Eminim ki kardeşim bu konuda uzun uzun pazarlık yapmıştır. Serena beni hiç sevmeydi. Bu, onların mükemmel bir şekilde düzenlenmiş hikayelerinde skandal yaratan bir soru işareti haline gelmeden *önceydi*.

Ve pastanın üzerine krema olarak, kardeşimün üniversite arkadaşı Cash Banks ile eşleştirileceğim. Yani, dalga mı geçiyorsun? Kim böyle bir şey yapar? Kim, güven fonu bebeğine para anlamına gelen bir değil, iki isim verir?

Eminim Carter'ın kütüphaneci kız kardeşi ile eşleştirilmeye çok sevinmiştir, ki o da o küçük ayrıntı dışında neredeyse bir rahibe gibidir. Gizli bir bebeği var.

Yine de kabul ettim.

Çünkü Carter benim kardeşim. Çünkü o Esme'nin tek amcası, tek gerçek ailesi. Ve çünkü hala ortaya çıkmanın önemine inanıyorum.

İşte buradayım.

Neredeyse tanıyamadığım biri gibi giyinmişim.

Ayaklarımı sıkıan topuklu ayakkabılar giymişim.

Kızımı sanki birisi içimden bir parça koparmış gibi özlüyorum.

Arabadan inmeden önce aynaya son bir kez bakıyorum.

Ve evet, lanet olsun, rujumu sürdüm. Gözlerim biraz fazla yorgun.

Gülümsemem cesur ve sahte arasında bir yerde.

"Başarabilirsin," diye fısıldıyorum.

Ve bilinmeyene adım atıyorum. Yine.

ON İKİ SPENCER

Düğünlerden nefret ederim.

Şekerli yeminler. Sarhoşların kadeh kaldırmaları. İnsanların gözlerindeki, senin bilmediğin bir şeyi biliyorlarmış gibi bakan bakışlar. Sanki aşk bir para birimiymiş ve sen artık ona inanamayacak kadar meteliksizmişsin gibi.

Denemedim değil.

Kendi düğünüm 1,5 milyon dolara mal oldu ve birinci yıldönümünden önce bitti. Tasarımcı smokini. 34 bin dolarlık çiçekler. Milano'dan getirilen gelinlik. Ve bir yıldan az bir süre sonra, hiç almak istemediğim kürk halının üzerinde başka bir adamın üstüne çıkan bir kadın.

İlk seferinde... Sadece nefes almam gerekiyordu.

O hafta nezleydim. Hafif ateş, boğaz ağrısı. Arkadaşlarla dışarı çıkmıştık, içki içip dans ediyorduk. Karım tuvalete gitti. Başım dönüyor, ciğerlerim sıkışıyordu, mekanın yan kapısından dışarı çıktım ve onlar oradaydı.

İlk başta neye baktığımı anlamadım. Sadece bir çift... yarısı gölgede, dudakları birbirine kenetlenmiş, adam kadının kollarını başının üstüne tutarken kadın onun ağzına inliyordu, bir bacağı adamın beline dolanmıştı. Yoğun. Çaresiz. O kadar samimiydiler ki, sadece bakarken bile utanç duydum.

Sonra kadının ayakkabılarını gördüm.

Kırmızı rugan stilettolar, satın aldığı gün şaka yollu olarak "Beni becer ayakkabılarım" dediği ayakkabılar.

"Rachel?" dedim sessizce. Sersemlemiş bir halde.

Beni duymadı. İkisi de duymadı. Devam ettiler.

Ben de yaklaştım. Adamın arkasına geçtim ve "Ellerini ve ağzını karımdan çek" dedim.

Bu onların dikkatini çekti.

O nefesini tuttu. Adam geriye sendeledi. Onu kolundan tutup arabaya götürdüm. Eve kadar yol boyunca ağladı.

"Çok fazla içtim, bebeğim. Çok üzgünüm."

Ve, "Dans ettik ve onun dışarı çıkmakla ilgili şaka yaptığını sandım, nasıl durduracağımı bilemedim."

Ve devam etti, "Bebeğim, bunun hiçbir anlamı olmadığını bilmen gerek. Şaka gibiydi."

Ben tüm yol boyunca ön cama baktım. "Lütfen konuşmayı kes," dedim sonunda. "Bu konuyu daha fazla duymak istemiyorum."

Ve bir daha bu konuyu hiç konuşmadık.

Ertesi sabah kahve yaptı. Ben piyasaları kontrol ettim. Hayatımıza devam ettik. Brunch'ta yapmacık gülümsemeler, geceleri yapmacık sessizlik.

Ve sonra ikinci kez oldu.

Ocak ayında kar fırtınası vardı. Akşam geç saatteki uçağım iptal edildi ve Chicago'ya gitmek yerine eve arabayla döndüm. Garaj yoluna girdiğimde şömine yakılmıştı. Müzik çalıyordu — *bizim şarkımız*, ilk kez seviştiğimizde çaldığı şarkı.

"*Geldiğimi biliyor olmalı*" diye *düşündüğümü* hatırlıyorum.

Ama bilmiyordu. Hiçbiri benim için değildi. Yine o içindi.

Büyük salonumuzda. Bana almam için yalvardığı o lanet olası beyaz Moğol kürk halının üzerinde. O bunun *sanat* olduğunu söyledi. Ben ise pratik olmadığını söyledim. O kazandı.

Ve şimdi o, onun üzerinde onu sikiyordu. Aynı adam. Her şey aynıydı.

Kafasını geriye atmış, onun üzerine oturmuş, adam da sanki ona aitmiş gibi göğüslerini avuçluyordu. Onun adını kutsal bir şey gibi inliyordu.

Bağırmadım. Sinirlenmedim. Sadece konsola yürüdüm, müziği kapattım ve "Lütfen evimden çıkın. İkiniz de." dedim.

O donakaldı. Adam başını kaldırdı, bir giysi parçası aldı ve onu kadının göğsüne çekti.

"Bebeğim," diye başladı. Tanrım, o isimden nefret ediyordum, *Bebeğim*.

"İhtiyacın olanları almak için bir saatin var," dedim ona. "Avukatımdan haber alacaksın."

Ona tek bir kelime ya da nefes bile harcamak istemediğim halde, ona döndüm ve "Seni lanet olası pislik" dedim.

Yüzü bembeyazdı, giysilerini toplamaya çalışıyordu, ama yine de galip gelen oydu.

Ve karlı gecenin içine evimden ilk ayrılan bendim.

Onun aramalarını cevaplamadım. E-postalarını okumadım. Basın bunu *dostane bir ayrılık* olarak nitelendirdi. Para söz konusu olduğunda her zaman böyle yaparlar.

Evet, düğünler mi?

Kesinlikle hayır.

Ama işte buradayım, New Hampshire'a giden bir uçakta, çünkü Carter Ellison evleniyor ve görünüşe göre benim gelmem onun için çok önemli.

Son birkaç yılda yaşadıklarımın yarısını bile bilmiyor. Neden bilsin ki? Benim planım buydu: Her şeyi dünya önünde önemsiz göster.

Carter ve ben Princeton'da üniversite oda arkadaşıydık ve o zamandan beri ara sıra golf partneriydik. Ve şimdi beni düğün partisine davet ediyor.

Onun küçük kız kardeşi ile eşleştireceğim - üvey kız kardeşi, üvey kardeşi, tam olarak belli değil. Onu hiç tanımıyorum. O ve Carter yakın değillerdi. Çocukluklarının büyük bir bölümünde birlikte yaşamadılar bile. Ama davet geldiğinden beri, içimi kemiren bir şey var.

Düğünün yapılacağı Haverton, Maplewick'ten sadece bir veya iki saat uzaklıkta. Rhea Sinclair, Pixel and Paper Vakfı bursuna başvurduğunda orada yaşıyordu.

Ve kendimi oraya gitmek için delice bir dürtüyle mücadele ederken buluyorum. Ne yapmak için, tam olarak? Emin değilim.

Unutulmaz bir geceyi paylaştığım kadını gözetlemek mi?

Tanrım, o siyah elbiseyle nasıl görüldüğünü hala hatırlıyorum. Sessiz özgüvenini. Kahkahasını. Avrupa'ya gideceğini söylediğinde ağzının kıvrımını.

Ama Gina sayesinde, artık dürtülerime göre hareket etme şansım yok.

Çünkü sahte randevum Isabelle, Gina'nın işleri kontrol altında tutmak için tuttuğu bir aktris, beni sıkı bir şekilde denetliyor.

"Düğünlerin nasıl olduğunu bilirsin, Spencer," demişti Gina. "Kendi düğün günlerini hayal eden yalnız bekarların bulunduğu bir mayın tarlası gibidir. Ve kadınlar—

bekar, evli ya da başka türlü olanlar—sarhoş olup dans pistinde kim bilir ne tekliflerde bulunuyorlar."

Haksız değildi.

Isabelle ve ben bu tür etkinliklere birkaç kez birlikte katıldık. O muhteşem. Esprili. Tamamen benim tipim değil - ki bu harika, çünkü o eşcinsel ve Jolene adında bir şefle mutlu bir evliliği var.

O benim kalkanım. Tamponum. Mükemmel bir yem.

Ve düğünün yapıldığı pitoresk otele giden virajlı yolda ilerlerken, üç gün boyunca küçük sohbetler, kibar yalanlar ve girdiğim her odada en yalnız adam olabileceğimin yavaş yavaş farkına varmaya hazırlandım.

Ne ters gidebilir ki?

ON ÜÇ RHEA

Mekan tam beklediğim gibiydi: resim gibi mükemmel, dergiye çıkacak kadar güzel ve gerçek hayatın burada yaşanmadığını hatırlatacak kadar steril.

Beyaz ortancalar girişe giden yolu süslüyor. Bir arpçı lobide hassas bir parça çalışıyor. Burası havanın bile özenle seçilmiş olduğu türden bir yer.

Carter beni ilk gören kişi.

"Küçük kardeşim geldi," diye bağıyor Carter odanın diğer ucundan, bana doğru ilerlemeye başlamış bile.

Beni kucaklıyor ve bu kucaklaşma şaşırtıcı bir şekilde garip gelmiyor. En azından, duygularını pek *göstermeyen* kardeşim için. Tatil veya cenaze töreni gibi özel bir durum olmadıkça.

"Serena buralarda bir yerde," der, odayı tarayarak. Sanki onun işaretiyle çağırılmış gibi, kız kardeşim onun yanında belirir.

Fildişi rengi dar elbisesi, sanki üzerine püskürtülmüş gibi vücuduna yapışıyor. Samimi sayılmayacak bir gülümsemeyle, sanki bulaşıcı bir şeyle temas etmeye hazırlanır gibi, iki eliyle bana sarılır.

"Rhea. Gelmişsin," diyor, sesinde biraz hayal kırıklığı hissedilecek kadar vurgu yaparak.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver."

Serena, sanki ben süpürgelikleri fırçalamayı önermişim gibi bir kez gözlerini kırıştırır.

"Düğün ekibi her şeyi hallediyor sanırım."

Tabii, elbette hallederler.

Çeviri: *Profesyoneller tuttuk, tatlım. Senin küçük kasaba emeğine burada gerek yok.*

En yakın saksı bitkisine sığınamadan, Carter'ın babası Brad ve üvey annesi Laurie ortaya çıkar.

Beni gördüklerinde gerçekten çok sevinirler.

"Rhea!" diyor Brad, sıcak ve tanıdık sesiyle beni kocaman bir kucaklamaya çekiyor, gerçekten anlamlı olan türden bir kucaklama. Laurie daha yumuşak, anne gibi bir kucaklamayla onu takip ediyor ve elini koluna koyup bir süre öylece tutuyor.

"Bütün öğleden sonra seni bekledik," diyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, o küçük altın parçacığın gelmemesine biraz hayal kırıklığına uğradığımızı itiraf etmeliyiz."

Brad göz kırpar, "Tabii ki fotoğraflarını görmek isteyeceğiz. Hem de çok."

Esme'yi düşününce kalbim durur. Uzaklarda.

"O çok harika. Hızla büyüyor," diyorum, duygularımın sözlerime yansımamasına dikkat ederek.

Brad başını sallar. "Gözleri sana benziyor, bunu görebiliyorum. Muhtemelen ruhu da."

Ve birdenbire, bu imkansız şükran ve kıskançlık duygularının birbirine karıştığını hissediyorum. Çünkü onlar nazik. *Gerçekten* nazik. Her zaman öyleydi.

Bana bir yabancı gibi davranmıyorlar. Hiçbir zaman davranmadılar.

Brad ile hiç yaşamamış olsam da. Annemle sadece üç yıl evli kalmış olsa da, annem babamla tanışmadan ve ben doğmadan çok önce.

Nedense Brad ve sonunda Laurie de bana her zaman ait olduğumu hissettirdiler. Sanki daha büyük, daha güvenli bir şeyin parçasıymışım gibi. Her bayramda bir araya gelen, el yazısı doğum günü kartları gönderen ve arkadaşlarının isimlerini hatırlayan türden bir aile.

Carter'ın hazırlık okulu başladığı anda tam zamanlı olarak girdiği türden bir aile.

Bu arada, ben annemle birlikteydim, ikimiz de sarsılmıştık. Babamın yıllardır başka biriyle ilişkisi olduğunu yeni öğrenmiştik. Ve genç kadının karnında büyüyen bir bebek?

Bu, onun geriye bakmadan sonsuza kadar gitmesi için gereken son itici güç oldu.

Annemin depresyonu o kadar şiddetlendi ki, neredeyse tüm evimizi yuttu.

Bu arada Carter kahkahalar, düzen ve pazar akşam yemekleri ile yaşıyordu. Ben ise sessizlik ile. Ve buzdolabında "*Akşam yemeği için dondurulmuş yemek*" yazan bir not ile.

Annemi sevmediğimden değil. Seviyordum. Çok seviyordum. Ama çoğu zaman, onunla yaşamak... ağır geliyordu. Yalnızlık hissettiriyordu. Ve çok acı verici bir yalnızlık.

Brad ve Laurie, sadece gününün nasıl geçtiğini sormak için eve gelmeni bekleyen insanlarla yaşamak nasıl bir şey olabileceğini gösteren bir pencere gibiydi, çünkü onlar gerçekten bilmek istiyorlardı.

Brad biraz eğildi, sesi şimdi daha alçaktı. "Rhea, sana tekrar söylemeliyim, son aylarda annen için yaptıkların... her şeydi. Senin sayende yalnız değildi. Bu, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemli. Ve Carter'ın sana çok az yardım ettiği için hâlâ ara sıra kıcına tekme atmak istiyorum."

Boğazım düğümlenir. Konuşmadan başımı sallarım.

Sonra Laurie tekrar koluma dokunur, eli sıcak ve tanıdıktır. "Sen ve Esme'nin bir ara bizi ziyarete gelmenizi çok isteriz. Gerçekten isteriz. Tanrı biliyor ki Carter ve Serena bize torun vermek için hiç acele etmiyorlar."

Bu nezaket ve sessizce ima edilen anlam beni çok etkiler. Esme'yi gerçekten torunları olarak görüyorlar.

Ve bu düşünce, şu anda onu daha da özlememi sağlıyor — benim küçük dayanağım. Bu hayat bir zamanlar hayal ettiğim gibi olmasa da, sıcak ve gerçek bir şey inşa *edebileceğimin* canlı kanıtı.

Sonunda sohbetimiz sona eriyor.

Asansör düğmesine basıyorum, başkası sohbet etmeye çalışmadan önce üst kata çıkıp ortadan kaybolmayı umuyorum.

Ayakkabılarım ayağımı sıkıyor. Kalbim, çok uzun süre çok fazla şeyi içinde tutmaktan kaynaklanan o sessiz, tanıdık şekilde ağrıyor. Ve tek istediğim, Esme'yi aramak, onun minik sesinin "Merhaba anne" demesini duymak ve neden burada olduğumu hatırlamak için beş dakika yalnız kalmak.

Asansör çaldı.

İçeri girmek üzereyim ki, arkamda otelin ön kapısı açılır ve havada bir değişiklik olur.

Meraktan çok içgüdüsel olarak omzuma bakıyorum. Ve işte orada.

Spencer Devereaux.

Beynim durumu kavrayamadan göğsüm sıkışır.

Bu sefer smokin giymiyor. Washington'da giydiği şık, aşırı cilalı zırhı yok. Bunun yerine, pahalı ama yine de kot olan bir pantolon, yumuşak, heather grisi bir tişört ve lacivert bir spor ceket giyiyor.

Rahat. Kendinden emin.

Zahmetsiz. Elbette.

Sonra onun kolunda *onu* görüyorum.

Minyon. Sarışın. Çok sarışın. Yumuşak ışık altında parıldayan ve muhtemelen Saffron veya Skye gibi bir ismi olan türden bir sarışın. Vücuduna tam oturan, kıvrımlı hatlarını ve ince belini ortaya çıkaran, fildişi rengi bir tulum giyiyor. Topuklu ayakkabıları taş zeminde zarifçe tıklıyor. Adamın omzuna zar zor ulaşıyor.

Resepsiyon masasında duruyorlar, baloda dans eden gençler gibi el ele tutuşuyorlar.

Adam eğilip kadının kulağına bir şey fısıldıyor ve kadın gülüyor — yumuşak ve melodik bir gülüş, sanki hayatında hiç sahte gülüş yapmamış gibi.

Sonra, sanki daha fazla acı veremezmiş gibi, başının üstüne bir öpücük kondurur.

Nazikçe. Tanıdık
bir şekilde. Midem
burkulur.

Bu, piknik fotoğrafındaki esmer kadın değil. O kadın koyu saçlı, uzun bacaklı, doğal bir zarafete sahipti ve onu çeken bir tırtıl çizimi olan bir çocuğu vardı.

Bu başka biri.

Yeni. Farklı. Hafta sonu tatili için uygun.

Çünkü Spencer Devereaux, birkaç günlüğüne seks ve inziva için rezervasyon yapmasaydı, ıssız bir yerde lüks bir otelde başka ne yapabilirdi ki?

Korkak gibi en yakın mermer sütunun arkasına saklanıyorum ve beni görmemeleri için dua ediyorum.

Ne kadar klişe bir durum.

Ve yine de, işte buradayım. Saklanıyorum. Acı çekiyorum.

En kötüsü ne biliyor musun? Onu özlemek - sanki birisi bastırıncaya kadar orada olduğunu hatırlamadığım bir çürük gibi.

ON DÖRT SPENCER

Han tam da beklediğim gibiydi.

Taş yürüyüş yolları, bakımlı çitler, peyzajda biraz fazla lavanta. Paranın bağırmadığı, tik ağacından şezlonglarda ve kokteyl peçetelerindeki özel monogramlarda fısıldadığı türden bir yer.

Isabell - bu hafta sonu benim kız arkadaşım rolünü oynuyor - prova öncesi happy hour'a girerken kolunu koluma takıyor.

"İnandırıcı bir şekilde aşık görünüyor muyuz?" diye fısıldadı.

"Harika gidiyorsun," diye fısıldayarak cevap veriyorum, kokteyl saatine açılan kemerli kapıya yaklaşırken.

İlk olarak narenciye ve şampanya kokusu bizi karşılıyor. Sonra Carter.

"C. Banks! Nasılsın?" diye bağırıyor, kollarını genişçe açarak.

Isabelle bana şaşkın bir bakış atıyor. "C. Banks?"

"Üniversiteden kalma lakap. 'Cash Banks'. Carter bunu çok komik bulmuştu. Bay Para Torbası."

Isabelle gülüyor, sonra Carter'a elini uzatıyor. "Isabelle. Memnun oldum."

Carter elini sıkıyor. "Ben de. Bu adamla hafta sonunu geçiren cesur bir kadınsın."

"Ben halledebilirim," diyor, bana göz kırparak ve elimi sıkarak. "Peki, hazır mısın?" diye soruyorum Carter'a. "Büyük atılım için?"

O omuz silkiyor, kayıtsızca. "Bilmiyorum. Sanki bir sonraki adım gibi geliyor, anlarsın ya?"

Isabelle gülümsüyor. "Serena, nişan fotoğrafındaki kadar muhteşem görünürse, bu bir masal gibi olacak."

"Bu olayın en kötü yanı ne biliyor musun?" diye ekliyor Carter. "Golf oynamaya vaktim olmayacak."

"Aslında," diyorum, "golf sopalarımı rafa kaldırdım." Carter duraksıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bisiklet yarışında küçük bir kaza geçirdim. Neredeyse iki yıl önce. Hayatımı kaybetmedim ama omuzum ve dizim arasında, kesinlikle vuruşumu kaybettim."

"Kahretsin," diyor. "Bunu bilseydim, seni adres defterimden çoktan silmiştim."

Gülüyoruz ve bir an için her şey kolaylaşıyor. Tanıdık geliyor. Sonra Carter odanın uzak ucuna bakıyor.

"Ah, mükemmel zamanlama," dedi. "Cash, seni düğün partisinde kız kardeşimle eşleştirdik."

Isabelle'e döner. "Merak etme, o bekar bir anne. Cash'in tipi değil, eminim."

Sonra elini kaldırıp "Rhea!" diye seslenir. Ve ben donakalıyorum.

Bu isim beni kopan bir tel gibi vurur. Rhea?

Hayır. Olamaz.

Ama sonra onu görüyorum.

Sıcak lamba ışığı ve akşamın erken saatlerindeki kahkahaların uğultusu ile çerçevelenmiş odaya adım atıyor, saçları gevşek bir şekilde toplanmış, gözleri kalabalığı tarıyor. Ve sonra bakışları... bize takılıyor.

Bana.

Oda eksenini üzerinde sallanıyor.

Ne oluyor lan?

Rhea Sinclair, Carter'ın kız kardeşi mi? *Carter Ellison'ın kız kardeşi* mi? Bacaklarımın soğuduğunu hissediyorum.

Hatırladığımdan daha da güzeldi; zarafetini gizlemeyecek kadar sade bir elbiseyle ıslıl ıslıl parlıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda ağzı açıldı ve o tek bakışta her şey bir anda geri geldi.

Gala gecesi. Onun ışıltısı.

Elbisesi fermuarını açmak. Elbisenin yere düşmesini izlemek. Onun her santimini keşfetmek.

Fransızca cümlelerle sohbet etmek.

Bir yıldan fazla bir süre cüzdanımda sakladığım not.

Ve şimdi, işte burada. Bize doğru yürüyor. Unutmak için o kadar uğraştığım kadın.

Benim "*ya eğer*"ım.

Ve Carter'ın küçük kız
kardeşi. Kahretsin.

ON BEŞ RHEA

"Rhea!"

Carter'ın sesi kalabalığın üstünde yükseldi ve ben hemen o yöne döndüm — bu yabancı yüzler, para ve üstünlük kokusuyla dolu denizde bir amacım olduğu için minnettardım.

Barın yanındaki ferforje avizenin altında duran kardeşimi görüyorum. Ama midemi bulandıran Carter değil.

Onun yanında duran kişi. Spencer.

Oh. Kahretsin.

Spencer ve onun küçük lalesi *düğün* için mi buradalar? Ne oluyor? *Aralarındaki bağlantı ne?*

O... rahat görünüyor. Rahat. Sanki hayatı boyunca aile düğünlerine gelmiş ve nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyormuş gibi. Çaba sarf etmeden kendinden emin. Çaba sarf etmeden çekici. Eli sarışının sırtında hafifçe duruyor

—sahiplenici ama zarif, sanki oraya aitmiş gibi.

Yerimde donup kalıyorum.

Nefesim kesiliyor. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. *Düşünemiyorum.*

Gözlerimiz

buluşuyor.

Sadece bir

saniye.

Bu yeterli.

Dünyanın durakladığını hissediyorum.

Ve sonra, birdenbire, Brad yanımda belirir, sessiz bir can simidi gibi. "Rhea. Sana bir içki getireyim mi?"

"Evet," diyorum, çapa tutunarak. "Gin tonik alayım."

O bara doğru dönüyor, ama ben onu takip ediyorum, barmen içkimi hazırlarken her şey sanki ağır çekimdeymiş gibi izliyorum. Brad içkiyi alıyor ve her zamanki sabit nezaketiyle bana uzatıyor.

Ona teşekkür ettim, telefonumu odamda bıraktığımı mırıldandım ve uzaklaştım, lobiden koridora, sonra asansöre doğru.

Odamın.

Güvenli yere.

Bundan başka her şeye.

Düğmeye bir kez basarım, sonra emin olmak için iki kez daha basarım. O anda hissedirim — omzumda bir el. Yumuşak. Nazik.

Dönüyor

um.

Spencer.

"Rhea," diyor, sesinde bir soru var. Tonu alçak. Tereddütlü. Belki de endişeli. Bir an ikimiz de konuşmuyoruz, ama gözlerimiz yine birbirine kilitleniyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, başını eğerek. Bu ne? Endişe mi? Şaşkınlık mı? Kızgınlık mı?

Dilim ağırlaşıyor. Ağzım çalışmıyor.

Sonra, özür dilercesine, "Carter'ın senin kardeşin olduğunu bilmiyordum," diyor, sanki *onun* Carter'la ne alakası olduğunu anlayabiliyormuşum gibi.

Anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum.

Ve sonra hissediyorum — sıcak ve keskin — gözlerimin arkasında baskı yapan gözyaşlarının acısını.

Tam zamanında asansörün zili çalar, kapı açılır ve ben içeri girerim. Arkama bakmam.

Yukarıda, kafeslenmiş bir hayvan gibi odada volta atıyorum. Az önce ne oldu?

Gerçekte ne oluyor?

Prova için aşağıya inmeme gereken zamana yirmi beş dakika kaldı. Onunla yüzleşmem. Onu, *kim* olursa olsun, *onunla* birlikte göremem.

Oda telefonunu alıp resepsiyonu arıyorum.

"Merhaba, evet, 207 numaralı odadan düğün provası için odaya, lobideki kalabalığın içinden geçmeden en kolay şekilde nasıl gidebilirim?"

Bir süre sessizlik oluyor. Sonra: "Koridorun sonunda bir merdiven var. Bu merdiven sizi batı koridoruna, tören alanının hemen dışına çıkar." Mükemmel.

Arka yoldan gideceğim. Düğün davetlileri dışında kimseyle karşılaşmayacağım. Bu sözde *Cash Banks ile* tanışacağım. Buz heykel gibi duran Serena'yı utandırmadan düz bir çizgide yürümeyi öğreneceğim. Ve belki de, kartlarımı doğru oynarsam, hasta numarası yapıp akşam yemeğini tamamen atlayacağım.

Laney'i aramayı düşünüyorum. Esme ile konuşmak istiyorum, sadece sesini duymak için.

Ama yapmıyorum, çünkü tükendim.

Ne tarafından? Panik? Korku? Öfke?

Evet.

Ama başka bir şey de var.

Şüpheli bir şekilde kalp kırıklığına benzeyen bir şey.

ON ALTI SPENCER

Kokteyl odasına geri adım attım, kahkahaların ve kadehlerin çınlamasının uğultusu artık statik ses gibi geliyordu.

Isabelle kapının hemen içinde bekliyor. Beni görünce mükemmel kavisli kaşlarını kaldırıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Rhea'yı gördüğümdeki yüz ifadem her şeyi anlatmış olmalı. Isabelle, bu tür etkinliklerde defalarca bu rolü oynadığımı görmüştü. Çekici bir eş. Mükemmel bir aksesuar. Asla gözünü kırpmayan bir adam.

Ama ben

tereddüt ettim.

Hem de çok.

"Isabelle," diyorum sessizce, "Benim... Ben..."

"O kadını *tanıyorsun*," diyor, başlangıç çizgisini bulmama yardım ederken. "Tanıyorum. Ve o... o..."

"Senin için önemli *biriydi*."

Başımı sallıyorum. "Öyleydi. Ve ben hiç bilmiyordum... hiç..." "Onun Carter'ın kız kardeşi olduğunu."

"Aynen öyle. Bilseydim..." Durup başımı sallıyorum. "Ben..." "Gelmez miydin?" diye soruyor. "Yoksa *benimle* gelmez miydin?"

Göz

kırpmıyor.

Üzgün

değil.

Hatta birazcık bile rahatsız olmamış.

Muhtemelen, hafta sonu için aldığı 10 bin doları ne kadar çabuk alıp, salata servis edilmeden şehre dönmek için bir araba kiralayabileceğini hesaplamaya başlamıştır bile.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Öyle bir şey... hiç olmadı. Ama..." Nefes verdim. "Olmasını istemiş olabilirim. Kazadan hemen önce tanışmıştım onunla. Ve ondan sonra her şey... parçalandı."

Isabelle beni uzun bir süre inceledi, ifadesi yumuşadı. "Onu gerçekten önemsiyordun."

"Evet."

"O zaman belki de ona *söylemelisin*."

Kafamı sallıyorum. "Çok geç. Fırsatı kaçırdım."

"Gerçekten mi?" diyor, kollarını kavuşturarak, kötü niyetli bir şekilde değil. "Bundan emin misin?"

Gözlerimi kaçırıp çenemi sıkıyorum. "Karmaşık bir durum."

"Her zaman öyledir," dedi yumuşak bir sesle. Sonra, bir duraklamanın ardından, "Peki. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona bakarım, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sadece... bu provanın nasıl gideceğini görelim." Elimi ensemin arkasına götürdüm.

"Eminim ki," diye ekledim, "hâlâ birlikte evleneceğimizi bilmiyor."

ON YEDİ RHEA

Merdivenlerden aşağı. Sağa. Kapıları aç. Nefes almaya devam et.

Düğün salonundan müzik ve konuşma sesleri geliyor, ama kokteyl salonundakinden daha yumuşak sesler. Elbisemin önünü düzelterip omuzlarımı dikleştiriyorum ve çift kapıdan içeri giriyorum.

Carter beni hemen fark eder.

"Rhea," diyor, yanıma doğru yürüyerek. "Kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

Sadece duygusal olarak, sanırım.

Eğilip sesini biraz alçaltıyor. "Hey, seni Cash'le tanıştırma fırsatım olmadı. Her an gelebilir. Harika bir adam, ama biraz gizemli. Kendini çok fazla açmaz. Seni uyarayım, o da dansçıdır. Ama ikiniz de dans pistinde Serena ve beni gölgede bırakmaya kalkışmayın, yoksa ikinizi de buradan kovdurur."

Sıkı bir gülümsemeyle, "Merak etme," diyorum.

Ama zihnimde, son dans ettiğim an aniden, beklenmedik bir şekilde canlanıyor. Galada. Spencer'la.

O, şimdiye kadar dans ettiğim en iyi dansçıydı belki de — kendinden emin, rahat, sanki müziği hücresel düzeyde anlıyor gibiydi.

Kısa bir süre, aptalca, onunla tekrar dans etme fikrini düşünürüm. Sadece bir kez. Belki de onun küçük sarışın lalesini kiskandırmaya yetecek kadar uzun bir süre. Ona nasıl bir his olduğunu hatırlatmaya yetecek kadar uzun bir süre. Sahip olabileceği şeyi.

Ve sonra Carter kapıya doğru döndü.

"Şeytandan bahsetmişken," der neşeyle. "İşte orada." Ve ben onun bakışını takip ederim.

Tanrım. Hayır.

Ve bir saatten az bir süre içinde ikinci kez, kalbim durur.

"Cash" *Cash Banks* değil.

"Cash" Spencer Devereaux'dur.

Aklım olan biteni kavrayamıyor bile.

Carter onun omzuna vurur. "Cash, dostum! Sonunda kız kardeşimle tanışacaksın. Rhea, bu Cash. Cash, bu Rhea."

Spencer — Cash — bu adamın adı her neyse — bana elini uzatır.

Düşünmeden elini tutarım. Parmakları nazıkçe benimkileri sarar ve kolumda aniden bir sıcaklık hissederim.

"Rhea," der, sesi yumuşaktır. "Aslında, benim adım Spencer. 'Cash' üniversitede kardeşinin şakasıydı. Ne yazık ki, bu isim bana yapıştı."

Hepimiz güldük. En azından ben gülme sesi çıkarmaya çalıştım.

Sonra Spencer bana bakar, gözleri anlamlı bir şekilde keskinleşir. "Bir zamanlar tanıdığım birine çok benziyorsun."

Ne yapıyor bu? Beni ifşa mı ediyor? Hayır, yapmaz. Bunun için bir nedeni yok. *Hakkı yok.*

Ama sonra fark ettim ki, o hiçbir şeyi açığa vuruyor değil. Bana bir seçenek sunuyor. Bir fırsat.

Bunu nasıl oynayacağımıza karar verebileceğim bir an. Yabancıymışız gibi mi davranacağız?

Hibe alan ve hibe veren rollerimizi mi üstleneceğiz? Hayaletler ve pişmanlıklar mı?

Bunu kafamdan silip, nefes alıp, bir şekilde gülümsemeyi başardım.

"Şey," diyorum, sesimi hafifleterek, "Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum, ama sonunda gizemli Cash Banks ile tanışmak güzel."

Kendime bir gülümseme takınıyorum.

Bunu yapabilirim. Bu oyunu oynayabilirim. Kendimi ve durumu kontrol altında tutuyorum.

Elim, onun dokunduğu yerde hala karıncalanıyor olsa bile. Midem, tarif edemeyeceğim şekilde kıvrılıyor olsa bile. Tek bir gecede kalbimi parçalayan ve bir daha da arkasına bakmayan adamla

tek bir gecede kalbimi kırıp bir daha arkasına bakmayan adamlarla yüz yüze
duruyor olsam bile.

O, kızım Esme'nin *gizemli* babası olsa bile.

ON SEKİZ SPENCER

Ona o anı veriyorum. Fazla değil, ama yabancı olmadığımızı söylemeye yetecek kadar.

"Bir zamanlar tanıdığım birine çok benziyorsun," diyorum, yumuşak ama net bir sesle — eğer isterse, bir davet olarak. *Birbirimizi tanıdığımızı, gerçek bir şey paylaştığımızı* söyleme şansı.

Ama o bunu bir şaka ile geçiştiriyor.

"Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum ama sonunda gizemli Cash Banks ile tanışmak güzel."

Ve ben bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. O yemi yutmuyor. Hayatına devam etmiş.

Açıkçası, artık bir anne. Bu da hayatında biri olduğu anlamına geliyor. Belki o da buradadır. Ama umarım değildir.

Kesinlikle düğün partisinde flört etmek için burada değil, gerçek bir ilişki için de değil.

Ama kendimi tutmaya kararlıyım. Nazik ol. Centilmen ol. Çünkü bana hor bakmakta haksız değil.

Ona ulaşmadım. Ertesi
sabah da, ertesi hafta
da.

Fransa'ya gittiğimde bile.

Ve gerçekten, ne kadar zor olabilirdi ki? Bir mesaj göndermek. Şöyle demek:

Eğlenceliydi. Tekrar yapalım.

Sadece çıplak kısmı kastetmezdim. Her şeyi kastedirdim. Konuştuğumuz şekli. Dans ettiğimiz şekli. Yıllardır kimsenin yapmadığı gibi içime baktığı şekli.

Ben derin düşüncelere dalmışken, onun sesi beni uyandırır. "Cash," der. *Spencer* değil, Cash.

Sesi kesik kesik. İş gibi. Sıcaklık yok. Davet yok. "Sıraya girmemizin zamanı geldi."

Başımı sallayıp onu odanın arkasına kadar takip ediyorum, kalbim yanlış bir şekilde çarpıyor.

Düğün planlama ekibinden bir kadın, kulaklığı takılı, elinde klipboard ile bizi karşılıyor. Bizi bir kez süzdükten sonra başını sallıyor.

"Siz ikiniz çok yakışıklısiniz," diyor, çoktan harekete geçmeye başlamış.

Duruşumu düzeltir, omzumu dışa doğru çevirir ve ben irkilirim — eklemimde beyaz sıcaklıkta bir acı hissedince, hızlı ve keskin bir ses çıkarmadan edemem.

Rhea bunu hemen fark etti.

"İyi misin?" diye sorar, sesi yumuşar.

"İyiyim," diyorum, gülümsemeye çalışarak. "Sadece eski bir savaş yarası."

Planlayıcı, Rhea'nın kolunu benimkine geçirir, elini ön koluma koyar ve bizi vitrindeki iki manken gibi ayarlar.

Sonra, hızlıca: "Tamam, birlikte adım atın. Birlikte adım atın." Ve birlikte yürüyoruz. Sessizce. Kol kola.

Onun hemen yanımda olması, ama benimle *birlikte* olmaması, her adımı işkenceye çeviriyor. Cildinin sıcaklığını, dokunuşunun hafif baskısını hissedebiliyorum ve bu, nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim bir acı veriyor bana.

Onun adını söyleme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Diğer elimle uzanıp elini sıkma dürtüsüyle.

Beni düşündüğünü, bizi düşündüğünü sormak için. Ama kendimi tutamıyorum.

"Ona ulaşmalıydım," diyorum sessizce. "Hemen ona ulaşmalıydım.

Ulaşmadığım için pişmanım."

Bakışları değişmiyor. Gözleri ileriye doğru bakıyor. Adımları tereddüt etmiyor.

"Eh," diyor, sesi düzgün ama keskin, "belki de vicdanın sonunda seni yakaladığı içindir."

Duraklıyorum. Sözleri etkisini gösteriyor, ama ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum. "Anlamıyorum," diyorum, ona dönerek.

Ama o cevap veremedi, odanın önüne ulaşırız.

Planlayıcı bizi zıt taraflara yönlendirir — bir tarafta nedimeler, diğer tarafta sağdıçlar — ve bir anda Rhea kolumdan kaybolur.

Serena ön tarafta çiçek aranjmanlarıyla uğraşıyor.

"Özellikle beyaz frezya istedim," diyor kimseye özel olarak. "Bu açıkça fildişi rengi."

Hepimiz yerlerimize oturduğumuzda, Serena dönüp bizi tek tek inceliyor, sanki masada dizilmiş şampanya kadehleriymişiz gibi — ve parmak izleri arıyormuş gibi.

Bir elini nazıkçe kaldırıyor.

"Affedersiniz," diyor düğün koordinatörüne, sesi yumuşak ama kararlı. "Nedimeler ve sağdıçlar arasındaki mesafe... eşit değil gibi."

Planlayıcı, elindeki not defterinden başını kaldırır.

Serena, yardımcı bir öneride bulunuyormuş gibi gülümseyerek eliyle işaret eder. "Erkekler kadınlardan çok daha uzak duruyorlar. Bu, fotoğrafların simetrisini bozuyor, sence de öyle değil mi?"

Koordinatör cevap veremedi Serena hafifçe döner. "Belki yer işaretleri olabilir? Sadece ince bir şey, bant ya da bir çiçek yaprağı gibi, böylece insanlar nerede durmaları gerektiğini bilirler."

Planlayıcı başını sallar, bir şeyler karalar ve talimatlarına devam etmeye çalışır.

"Yeminlerden sonra, nikah memuru yüzükleri isteyecek ve ardından Carter ve Serena konuklara dönüp..."

Serena tekrar elini kaldırır, sabırsızlıktan değil, sadece... kesin olmak için.

"Bölmek istemem," der, başını eğerek. "Ama buradan bakıldığında, kemerin hala merkezden kaymış olduğu açık."

Planlayıcı gözlerini kırıştırır. "Daha önce ayarlamıştık ama..."

"Anlıyorum," der Serena. "Ama bu açıdan bakıldığında..." Bir adım atar ve işaret eder. "...sola doğru çekiliyor. Belki iki inç kadar. Canlı olarak fark edilmez, ama fotoğraflarda belli olur."

Bir duraklama. Rhea'ya bakıyorum, dik dik bakmamaya çalışıyorum, ama lanet olsun, o çok güzel. Gösterişli, göz alıcı bir güzellik değil, sadece saf, sade bir güzellik.

"Peki, kemeri düzgün ayarlayamıyorsak, belki de koşucuyu yeniden ortalayarak telafi edebiliriz?"

Sonra Rhea bana bakar, hafifçe başını sallar ve gözlerini devirir, sanki gelinin saçma sapan davranışları konusunda hemfikir olduğumuzu biliyormuş gibi.

Planlayıcı hızlı ve kesin bir şekilde başını salladı. "Tabii ki. Biz hallederiz." Program ciltinin sayfalarını öncekinden biraz daha aceleyle çeviriyor.

"Çıkış törenini yapalım," diyor. "Serena ve Carter çıkışta önde olacak, ardından her çift, aralarında dört adım mesafe bırakarak takip edecek."

Serena ve Carter koridorun başında yerlerini alırlar. Serena elbisesini düzeltir, çenesini kaldırır ve dönüp gider.

"Bekle, gelini öpemedim!" diye şaka yapar Carter, ama Serena gülümsemez.

"Hadi," der ona sinirli bir şekilde ve koridordan aşağı doğru yürürler. Geri kalanımız da onları takip eder.

Rhea ve ben tekrar kol kola girerken, düğün koordinatörü "Bir, iki, üç, dört" diye fısıldar.

Rhea'nın burnunu çektiğini duyar gibiyim. Gülümsemeye başlarım; o da benim gibi tüm bu olayı saçma buluyor.

Çift olarak yürümeye başlıyoruz.

Sonra Serena elini tekrar kaldırır, bu sefer daha yavaş. Sesi sakın kalır, ancak gerginliği açıkça hissedilir.

"Üzgünüm," der, sessiz ama ısrarcı bir sesle. "Biri *lütfe*n rezerve tabelalarındaki fiyonkları düzeltebilir mi?"

Planlayıcı şaşkın bir şekilde döner. Serena çoktan ilk sıraya doğru yürümeye başlamıştır.

"Dökülüyorlar," der, sesi alçak ama gergindir. "Dik durmaları gerekiyor. Dün yapılan provada olduğu gibi."

Kimse konuşmaz.

Rhea'nın eli hala koluma takılı, ama omuzlarının hareket ettiğini hissediyorum. Hava tamamen durgun.

Ve sonra, odanın arka tarafında bir yerden Marvin Gaye'nin "Let's Get It On" şarkısı yüksek sesle, filtrelenmemiş ve onaylanmış çalma listesinde olmadığı açıkça belli bir şekilde çalmaya başlar.

Yarım saniye boyunca kimse tepki vermez.

Sonra Serena — zarif, sakın Serena — gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde arkasını döner. "*Dalga mı geçiyorsun* —" diye başlar, sesi tüm gün boyunca ilk kez yükselir.

.

O sözlerini bitirmeden müzik kesilir ve sonraki sözleri — "*Bu çok saçma*" — havada garip bir şekilde asılı kalır.

Oda sessizliğe büründü.

Yaklaşık iki saniye boyunca.
İlk olarak göğsümdeki o titremeyi hissediyorum. Kaybetmek üzere olduğumu söyleyen titremeyi.
Yaylar. Aralıklar. Lanet olası kemer. Ve şimdi de Marvin Gaye mi?
Sanki hepimiz, kimsenin seçmelere katılmadığı bir canlı *SNL* skeci içinde sıkışıp kalmışız gibi.
Rhea'nın yanımda titrediğini fark ediyorum. Ağlamıyor. Gülüyor.
Kendini tutmaya çalışıyor — dudağını ısırtıyor, başını çeviriyor — ama omuzları titriyor, nefesi küçük, suçlu nefesler halinde kesiliyor.
Ve bu kadarı yeterli.
Ben de gülüyorum.
Düşük, istemsiz bir kahkaha kaçıyor ve o anda, o da tamamen kendini kaybediyor.
İkimiz de kahkahalara boğulduk - keskin, ani, tamamen filtrelenmemiş. Kafalar dönüyor.
Planlayıcı, bizi azarlayacak mı yoksa bize katılacak mı emin olamıyormuş gibi gergin ve sert bir bakış atıyor.
Carter, durumu yatıştırmaya çalışarak açıkça bir kıkırdama çıkarır.
Serena gözlerini kısar, dudaklarını sıkılaştırır. Bakışlar öldürebilseydi, ikimiz de yanmış olurduk.
Ama bütün akşam boyunca içimizde biriken gerginlik, bu saçma sapan anda bir anda yok oluyor.
Şimdi Rhea bana bakıyor ve ben onu görüyorum. Hissediyorum.
Bir kıvılcım.
"Buradan gidelim," diye fısıldarım. O gülümser, başını sallar ve şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmez.
Elimi beline kaydırıp onu yan kapıya, odadan dışarıya ve ötesindeki sessiz koridora doğru yönlendiriyorum.
Kapı arkamızda kapanıyor ve sadece ikimiz kalıyoruz.
Ta ki Isabelle'in duvara yaslanıp provanın bitmesini beklediğini fark edene kadar. "Adımlarını uyumlu hale getirebildin mi?" diye şaka yapıyor.
Ben de şakayla karşılık vermek üzereyim. Ama Rhea donar. Çenesi gerilir, duvarlar anında yükselir.
"Yarın görüşürüz," diyor, bana bakmadan. Sonra dönüp doğrudan asansöre doğru yürüyor.

"Rhea," diye sesleniyorum, içgüdülerim mantığımı bastırıyor. "Hadi ama. Bir içki içmeye gel. Isabelle ile tanışmanı isterim."

Bir saniye durur, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. Sesi sakindir.

Kontrollüdür. Ama cam gibi keskin. "Tanıştığımıza memnun oldum, Isabelle."

Sonra uzaklaşır.

ON DOKUZ

RHEA

Kapı çalınır.

Keskin. İki vuruş.

Yüzümü silerim ve çıplak ayakla kapıya doğru yürürüm. Misafir beklemiyordum. Özellikle de şimdi. Böyle bir zamanda.

Kapıyı açtığımda, şaşkınlıktan sessiz kalıyorum. *Isabelle*.

Kısa parti elbisesi, topuklu ayakkabılar, kırmızı dudaklı gülümseme yok. Kot pantolon, tişört ve parmak arası terliklerle orada duruyor. Yanında küçük bir valiz var.

O... normal görünüyor. Gerçek. "Merhaba," diyor. "Bak, beni tanımadığınızı biliyorum, ben de seni tanımıyorum..."

"Burada ne yapıyorsun? Bu ne tür bir oyun?" diye soruyorum.

"Lütfen, Rhea. Sadece beş dakikaya ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin?" "Neden vereyim?"

"Çünkü gördüğün her şey görüldüğü gibi değil."

Kollarımı kavuşturuyorum.

"Oh, gördüğüm şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Her etkinlikte kolunda farklı bir kadın olan Beyaz Atlı Prens. İkinizin ne kadar süredir çıktığınızı bilmiyorum, hatta onun hala evli olup olmadığını bile bilmiyorum."

Nazikçe gülümser. Sabırlı. Sanki daha önce de bu durumu yaşamış gibi.

"Spencer'la *birlikte* değilim. Öyle değil. Ben sadece onun düğün kılıfıyım. Beni o işe alıyor, daha doğrusu asistanı alıyor. Özellikle düğünler için. Bu onun için daha kolay."

Gözlerimi kırpıyorum. "Daha kolay mı?"

"Dikkatleri ondan uzak tutuyor. Elmas peşinde olan kadınları uzak tutuyor. Annesinin çöpçatanlık yapmasını engelliyor. Spencer Devereaux olduğunuzda sahte bir randevunuzun olması ne kadar kolaylık sağladığını bilseniz şaşırsınız."

Ona bakıyorum.

"Peki ya karısı ve oğlu?" diye soruyorum, sesim titriyor. "*Onlar* işleri kolaylaştırmıyor mu?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Karısı ve oğlu mu? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Spencer boşandı, üç yıldan fazladır. Ve *hiç* çocuğu olmadı."

Yerimin altından kayıyor gibi hissediyorum.

Avuçlarım terliyor. "Bu fikri nereden çıkardın?"

diye soruyor. Konuşamıyorum.

Ne diyeyim ki? Bir web sitesinde bir fotoğraf görmüştüm. Piknikte bir kadın. Bir tırtıl ile bir çocuk. Bir fotoğraf ve sessizlikten bütün bir hikaye uydurmuştum.

Başım dönüyor. Kafam karışık. Aptallığımdan utanıyor ve öfkeleniyorum. Ve bunun anlamından korkuyorum.

"Senin doğruyu söylediğini nereden *bileceğim*?" diye sonunda patladım.

Bana yumuşak, anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Bak, ben profesyonel bir oyuncuyum. Bu hafta sonu işi, bir ayda kazandığımdan daha fazla para getiriyor. Ayrıca Spencer? O çok hoş birisi. Komik, nazik ve..."

"Ve ne?" diye sözünü kesiyorum, istemeden sert bir ses tonuyla.

"Yatakta iyi mi?" Eğlenerek kaşlarını kaldırıyor.

"Rhea," dedi nazikçe. "Senin hikayeni bilmiyorum, ya da onun seni nasıl incittiğini. Ama şunu söyleyebilirim ki, o adamı bugün olduğu kadar üzgün görmedim. Ve bu iki kez oldu. Her ikisi de *sen* ondan uzaklaşırken oldu."

Boğazım düğümlenir.

"Ve hayır, kayıtlara geçsin, yatakta iyi olup olmadığını bilmiyorum. O benim tipim değil."

Ona şüpheyile bakıyorum.

"Gerçekten mi?" O gülüyor.

"Joanna adında bir kadınla mutlu bir evliliğim var. İki küçük kızımız var, onlar bizim her şeyimiz. Ama Spencer'ı da seviyorum, hemen hemen her yönüyle. Kendisi için fazla paraya sahip olması talihsiz bir gerçek olsa da, gerçekten iyi bir adam."

Eğilip valizinin sapını tutuyor.

"Bak. Sen istediğini yap tatlım. Ama ben gidiyorum. Gerçekten değer verdiğim bir adam ile ikinizin arasında olan şeyin arasında durmayacağım."

Telefonuna bakıyor. "Arabam gelmek üzere."

Ona bir hayaletmiş gibi bakıyorum. Ama sonra eğilip kollarıyla beni sarar ve sıcak bir kucaklaşmaya çekiyor.

"Merak etme, yine de tüm hafta sonu için paramı alacağım."

Gülmeye çalışıyorum, ama gözyaşlarım akıyor. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi ona sarılırım ve boğuk bir sesle "Teşekkür ederim" derim.

O başını sallar ve geri çekilir, omuzlarımı önünde dik tutar. "Kendine iyi bak." Ve gider.

Evli değil.

Çocuğu yok.

Peki ya kız arkadaşı?

Sahte. Kafam hala

dönüyor.

Maskaramı düzeltiyorum. Rujumu tazeliyorum. Ve gözümün altındaki son eyeliner lekesini siliyorum. Omuzlarımı dikleştirip aşağı kata iniyorum.

Resepsiyon odasının yumuşak uğultusuna adım attığımda, şarap, mum mumu ve bir tür kızartılmış et kokusu bir anda burnuma çarptı.

İçeriye üç adım atmıştım ki Carter beni durdurur.

"İşte buradasın," diyor. "Arama ekibi gönderecektim. Akşam yemeğini kaçırdın."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, sesimi doğal tutmaya çalışarak. "Ben... Esme'den uzak olmak sandığımdan daha zor."

Bir süre durup beni biraz daha yakından inceledi. "İyi misin? Sen..."

"Biliyorum," dedim kısa bir kahkaha atarak. "Yorgunum. Garip. Duygusal.

Hepsi

yukarıdakiler."

Ama Carter ile konuşurken bile gözlerim hareket ediyor.

Arayış içinde.

Ve işte orada.

Spencer.

Barın yanında, biriyle konuşuyor - belki bir üniversite arkadaşıyla. Tezgaha rahatça yaslanmış, bir eli cebinde, ifadesi açık, ilgileniyor.

Nefes alıyorum.

"Sen git sohbet et," diyorum, Carter'ı hafifçe dürterek. "Ben idare ederim." Bana meraklı bir bakış atıyor, ama başını sallayıp uzaklaşıyor.

Bara yürüyüp bir bardak cesaret sipariş ediyorum. Ama içki gelmeden, ona yaklaşacak cesareti toplayamadan, Spencer çoktan gelmiş.

Tam yanımda.

"Merhaba," diyor nazikçe. "Tekrar ortaya çıkacağını umuyordum."

Bugün ilk kez ona gerçekten bakarak başımı sallarım. Gözleri... koyu ve sonsuz. enesindeki gamze. Bir şekilde hem soru hem de güvence veren bir gülümseme. O geceden hatırladığım aynı rahat zarafet.

Ve şimdi, başka bir şey daha. Gözlerinin etrafındaki yumuşaklık. Gülümsediğinde ağzının kıvrımı. İlk kez görüyorum.

Esme.

O orada, açılarda ve yankılarda.

"Isabelle çıkarken odama uğradı," diyorum.

Ne kadarını anlatacağını düşünür gibi bir an duraksadı. "Garip, biliyorum," dedi özür dilercesine.

Gülümsüyorum. "İlginç bir düzenleme. Sahte bir randevuya param yetmez, ama dürüst olmak gerekirse, bunun bazı sonuçları olabileceğini görebiliyorum. Muhtemelen vergiden düşülebilir bile."

O da güldü. "Kulağa geldiği kadar göz alıcı bir şey değil. Ama Isabelle harika biri. Onunla birlikte olmak... işleri kolaylaştırıyor."

Başımı sallayıp şarabımdan bir yudum alıyorum. "Gala'ya korumasız olarak katılmana izin vermelerine şaşırdım."

Gala.

Gülümsemesi sönüyor ve onu tam olarak anlayamıyorum, ama ikimizin de ne demek istediğimi bildiğimiz açık. Tanıştığımız gece.

Cevap vermek üzereyken mikrofon cızırdar ve nden biri seslenir, "Tamam millet, eğlence zamanı! '*Carter ve Serena'yı Ne Kadar Tanıyorsunuz?*' bilgi yarişmasını başlatıyoruz! Dört kişilik takımlar, başlayalım!"

Ben tepki veremedem, kırmızı kokteyl elbiseli muhteşem bir esmer koşarak gelir —Sanırım Samantha. Serena'nın üniversitedeki oda arkadaşlarından biri.

Spencer'ın kolunu sanki ona aitmiş gibi tutar. "Hadi, sana ihtiyaımız var! Carter'ı uzun zamandır tanıyorsun, değil mi?"

Spencer nazikçe gülümser, sonra bana doğru başını sallar. "zgnm, ben zaten onun kız kardeşi Rhea ile eşleştim."

Bu sadece nezaket değil. *Samimi* bir cevap. Tereddüt etmeden söylediği bu sözler göğsümde bir şeyler uyandırıyor — küçük bir sevinç mi? Umut mu?

"Daha da iyisi var," diyor ve bizi erkek arkadaşı Adam'ın beklediği dört kişilik masaya çağırıyor.

Görünüşe göre Adam, Serena'nın erkek kardeşiyle çalışıyor ve dördümüz birlikte bir trivia rüya takımımız.

Carter'ın en sevdiği mısır gevreği? *Cinnamon Toast Crunch*.

Serena'nın üniversitede bıraktığı tek ders? Felsefeye Giriş. Carter'ın çocukluk dönemindeki TV tutkusu? *MythBusters*.

İlk buluşma yeri? *Cambridge'deki o tuhaf fondü restoranı*.

İlk "seni seviyorum" diyen kimdi? *Carter*. Samantha bunu ezbere biliyor.

Bir ara Adam eğilip fısıldadı: "Serena, Serena otuz dakikalık provada kaç kez çıldırdı?" diye fısıldadı.

Hepimiz kahkahalara boğulduk. Samantha içkisini masanın üzerine neredeyse tükürüyordu.

S o n unda, birbirimize high-five yapıp, ortak zaferimizin ve kolektif alaycılığımızın coşkusunu kutluyoruz.

Daha sonra, kalabalık azaldığında, Spencer ve ben tekrar bara doğru yöneliyoruz, artık sadece ikimiz varız.

Daha sessiz. Daha yumuşak.

Kadehimdeki son şarabı yudumlarken ona baktım. "Ee," diye başladım, sesim alçak ve sakindi. "Uzun zaman oldu..."

YİRMİ SPENCER

O çok güzel.

Ve komik. Ve nazik. Ve gerçek.

Son şarabını kadehinde döndürmesini izlerken, nereden başlayacağımı düşünürüm. Sonunda bana baktığında, "Uzun zaman oldu..." diyor. Yutkunuyorum.

Dikkatli olmak
istiyorum. Bunu doğru
yapmak istiyorum.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Seninle iletişime geçmeliydim. Hemen ertesi gün." Bir ara veriyorum. "Bunu yapmadığım için pişmanım."

Beni inceliyor. Gözleri ihtiyatla dolu, sanki dürüst olup olmadığımı değerlendirmeye çalışıyor gibi - ya da kendini daha çekici göstermek için geçmişten yeniden yazan başka bir erkek olup olmadığımı.

Sonunda, sessizce "Ben *aradım*"
diyor. Kalbim duruyor. "Aradın
mı?"

Gözlerini kırpmadı. "Mesaj attım. Yaklaşık bir hafta sonra. Ve sonra, tekrar... birkaç ay sonra."

Soğuk bir his kaplar beni.

"Mesaj attım" diye tekrar ediyorum, aptal gibi telefonuma uzanmış durumdayım. "Ben... senden hiç mesaj almadım galiba."

Ve işte böylece, bir kadını ortadan kaybolup sonra da hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranan diğer tüm pislikler gibi konuşuyorum. Hızlıca, anlamsızca ekranı kaydırıyorum. Neredeyse iki yıl oldu.

Ona kazadan bahsetmeyi düşünüyorum.

Bu benim içgüdüm. Ama bunun sempati toplamak için bir oyun olarak algılanacağından korkuyorum. Her neyse, bu ilk gün onu aramamamı açıklamıyor. Ya da ikinci gün.

Aynı ifadeyle bana bakıyor: temkinli, incinmiş ve bunu göstermeye çalışmıyor.

"Peki," diyor, sesi hafif ama zorlanmış, "belki asistanın mesajları engellemiştir."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "O benim mesajlarımı kontrol etmez. Sana numaramı verdim çünkü senin beni aramanı umuyordum. Onu çantana koyarken, kitap önerileriyle ilgili bir şaka yaptığını hatırlıyorum, ama umuyordum ki arayacaksın. Bunun bir şaka olmadığını umuyordum."

Hâlâ sessiz. Gözleri şimdi cam gibi.

Barın üzerinden uzanıp elini tutuyorum. "Notunu sakladım," diye fısıldıyorum. "Hâlâ bende."

Onun sormasını beklemiyorum. "*Aimer, c'est agir,*" diye hatırlatıyorum ona.

Gözleri, sanki onu şaşırtmışım gibi, iri iri açılır. Sonra gözyaşları sessizce yanaklarından süzülür.

"Gerçekten mi?" diye sorar, sesi çok zayıf. "Gerçekten."

Ve sonra Carter ortaya çıktı. Tabii ki.

Elimi nazikçe çekiyorum. "Kardeşin bizi kontrol etmeye geliyor," diyorum, o da yanaklarını silerken zorla gülümsüyor.

"Hey," diye gülümseyerek yaklaşan Carter, "siz ikiniz ne yapıyorsunuz, yarınki büyük adımınız için strateji mi konuşuyorsunuz... *Birlikte*... Düğün töreninde?"

"Bizi yakaladın," diyorum, gülümsemeye çalışarak.

"Selam abla," diyor Rhea'ya dönerek. "Hiç bir şey yedin mi? Fazla tavuk ve risottoyu kutulara koyuyorlar, soğuk ama hepsi ödenmiş."

"Aslında," diyor Rhea gülerek, "soğuk tavuk ve risottoya bayılırım."

Birden yorgun görünüyor. Savunmasız. Ama güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş.

Carter bana dönüyor. "Ya sen, koca adam? Artıkları seviyor musun, yoksa Gina buna izin vermiyor mu?"

Gülüyorum. "Neden olmasın? O ne yiyorsa ben de onu yiyeceğim." O da başını sallayıp uzaklaşıyor.

Rhea bana bakar, kaşları çatılmıştır. "Gina mı?"

"Asistanım," diyorum ve iç çekiyorum. "Hayatımın her köşesini yönetmeye çalışan kadın. Bir zamanlar geri dönüp

"

Yüzünün değiştiğini görebiliyorum. Gerginleşiyor. Geri çekiliyor. Hemen açıklamaya çalışıyorum. "Onunla aynı fikirde değildim. Sana öyle olmadığını söyledim."

Konuşmuyor.

"Gala'dan sonraki sabah aradı. Her yerde casusları var," diyorum, biraz mizah katmaya çalışarak. "Ona senin öyle biri olmadığını söyledim. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum."

Hâlâ bir şey yok. Sadece gözlerinde bir parıltı. Gerçek zamanlı olarak bir adım geri.

Sonra Carter yine araya girer — lanet olası yemekle — ve bir sandalye çeker. Rhea neşeli kız kardeş moduna geri döner, tüm soğukkanlılığı ve iyi mizahıyla.

Carter sonunda ortadan kaybolduğunda, ona yaklaşıyorum. "Hey. Az önce Gina hakkında söylediklerim..."

"Sorun değil," diye hızlıca sözümü keser. "Anlıyorum. Seni benim gibi kadınlardan korumak onun işi."

Geri çekildim. "*Senin gibi kadınlardan mı?*"

"Evet. Daha azına *sahip* olan, ama daha fazlasını *isteyen* kadınlar."

Çenem gerilir. "Öyle değil. Sen öyle değilsin. Öyle olmadığını *biliyorum*."

Ama gözlerinde şimdiden görebiliyorum — bir şeyi kaçırdım. Önemli bir şeyi. Yine yanlış bir şey söyledim.

Ayağa kalkıyor. "Yatma vaktim geldi. Yarın önemli bir gün. Biraz sohbet etmek... çok iyi geldi."

Göğsümde panik yükseliyor. Bunun böyle bitmesine izin veremem. Ben de ayağa kalkıyorum, rahat davranmaya çalışıyorum, endişemi belli etmemeye çalışıyorum.

"Seni odana kadar geçireyim," diyorum, ama hemen pişman oluyorum. Bu gece ağzımdan çıkan her şey beni Bay Smooth gibi gösteriyor.

"Ben iyiyim," diyor, çok çabuk. Sanki ikimizi de ikna etmeye çalışıyor gibi.

Elimi uzatıp omzuna dokunuyorum, bana dönmesi için yeterli kadar.

"Yanlış anlaşıldı," diyorum. "Ben sadece... Kahvaltıya ne dersin?"

Yarın seni kahvaltıya götüreyim mi? Kahvaltı sevmiyorsan öğle yemeğine? Hanover harika bir şehir. Çok güzel yemekler var."

Beni tekrar inceliyor, sanki okumayı öğrenmeye çalıştığı bir harita gibiyim. Güvenli bir bölge miyim, değil miyim?

Sonunda, "Tamam. Tabii. Seve seve," diyor.

"Harika," diyorum gülümseyerek. "Sabah mesaj atar ya da arar ve neyin uygun olduğunu bildirir misin? Sanırım 2:30'da fotoğraf çekilmeye hazır olmamız gerekiyor."

Gülüyor. "Aslında, kadınlar 11:30'da güzellik salonuna gitmeye başlıyorlar, o yüzden... kahvaltı olsun. Ben erken kalkarım."

Gülüyorum, kısmen mutlu olduğum için, kısmen de sonra ne olacağını bildiğim için.

Telefonumu çıkarırım. "Numaranı aldığımı sanmıyorum..."

O gülümseyerek elini sallıyor. "*Sana* mesaj atarım. Numaramın kime ait olduğunu hatırlatmak için."

Telefonunu çıkarır ve yüksek sesle yazar:

Spencer, benim adım Rhea. İki yıl önce Haziran ayında Washington, D.C.'deki Pixel and Paper Gala'da tanıştık. Meğer ben Carter Ellingson'ın küçük kız kardeşiymişim.

O gönder tuşuna bastığında ikimiz de gülüyoruz. Onun telefonundan küçük bir swoosh sesi geliyor.

Ama benim tarafımda? Hiçbir şey.

"Mesaj gelmiyor," diyorum, hala gülümsüyorum. "Kahretsin. Artık kim olduğunu asla hatırlayamayacağım."

Sonra yüzünün değiştiğini gördüm.

"Numaran ne?" diye sordu. Sesi birden gerginleşti. Hayalet görmüş gibi solgun görünüyordu.

O bana bakarken, elini yavaşça alına götürürken, ben ona rakamları tek tek söylüyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Spencer... Yanlış numarayı aramışım. Son rakam 7 değil, 1'di."

Onun üzüntüsü o kadar ani, o kadar gerçek ki, ben durumu hafifletmeye çalışıyorum. "Muhtemelen lanet olası el yazım yüzündendir," diyorum.

"Her geçen yıl daha da kötüleşiyor. Bilirsin bilirsin, eski usul piksel mi kağıt mı ikilemi."

Ama sanki beni duymuyormuş gibi.

"İnanamıyorum," diyor, sesi titriyor. "Yanlış numarayı aramışım. Ve o kadın... o kadın senin kız kardeşindi." Bu

beni donduracak kadar şaşırttı.

"Hangi kadın?" diye soruyorum yavaşça.

"Mesajlarıma cevap vermediğin için, sana ulaşmanın başka bir yolunu bulmak için şirketinin web sitesine girdim. Ve orada

oradaydın. Bir tür aile pikniğinde. Bir kadın ve bir çocukla. Ben de öyle sandım..."

"Onların karım ve çocuğum olduğunu," diye onun yerine cümleyi tamamlıyorum. Sesim çakıl gibi. "Tabii ki öyle düşündün."

Çünkü görsellerin amacı buydu. Birbiri ardına lanet olası PR numaraları. Akbabaları uzak tutmak. Beni dokunulmaz kılmak.

Ama bu sefer? Bu sefer bana pahalıya mal oldu.

"Ertesi gündü." Sesi titriyor. "Fotoğrafın tarihi ertesi gündü. Benden sonra doğrudan... *onlarla* pikniğe gittiğini sandım." Şimdi ağlıyor, "Ama Isabelle bana onların senin kız kardeşin ve yeğenin olduğunu söyledi."

Tereddüt etmiyorum. Ona uzanıyorum, onu kendime çekiyorum ve o göğsüme yığılıyor, hıçkırarak ağlıyor. Bütün vücudu benimkine çarpıyor. Ve kaburgalarımındaki ağrının altında, kendi gözyaşlarımın acısını hissediyorum.

İki yıl.

İki kayıp, acı dolu, boşa geçen yıl.

Hayatımın en zor yılları... Oysa onu yanımda tutabilirdim. Keşke daha açık yazsaydım.

Keşke ilk adım atsaydım.

Keşke halkla ilişkiler ekibinin beni bir kez daha mükemmel, sahnelenmiş bir yalana sürüklemesine izin vermeseydim.

yalanın içine
sürüklemesine Keşke.

izin "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, onu daha sıkı sarıyorum. "Çok üzgünüm."
vermeseydim.

YİRMİ BİR RHEA

Uyumuyorum. Gerçekten.

Döndürürüm. Çeviririm. Göğs ümdeki acıyı, bildiğimi sandığım her şeyi alt üst eden gerçeği unutmaya çalışırım.

İlk hatam, onun numarasını yanlış girmemdi.

İkincisi, belki de hayatımın en büyüğüdü. Hamile olduğumu öğrendiğimde onunla iletişime geçmekten çok kolay vazgeçmiştim.

Bunun yerine kendimi korumayı tercih ettim. Esme'yi korumayı.

O fotoğrafı gördüm. Güzel kadın. Çocuk. Mutlu küçük aile pikniği. Ve en kötüsünü düşündüm.

Esme'yi "*yan çocuk*" olmaktan kurtardığımı sandım.

Kendimi "*gizli kadın*" olmaktan kurtardığımı düşündüm.

Bir hatadan. Skandaldan. Bebek göbeği ve kırık bir kalple ortaya çıkan sorundan.

Ama şimdi? Şimdi biliyorum.

O evli değil. Çocuğu yok. Lanet notumu iki yıl boyunca saklamış. İmza attığım Fransızca cümleyi hatırlamış.

Yatak çarşafı buruşana ve battaniyeler yere düşene kadar dönüp duruyorum.

Ya ona inanırsam ve bu hafta sonu da sessizlikle biterse? Ya ona şimdi söylersem ve o da benim bir şey peşinde olduğumu düşünürse? Ya babalıkla hiçbir ilgisi olmak istemiyorsa?

Ya ona daha önce söylemediğim için bana kızarsa?

Ya bana veremediğim şeyleri Esm'e'ye verebileceği için onu benden almaya çalışırsa?

Son düşünce beni o kadar derinden sarsar ki, kendimi kıvrılırım. Yine de uyuyamam.

Saat 3'ü geçene kadar. Yorgunluk sonunda galip geldiğinde. Ve galip geldiğinde, beni ayrılmak istemediğim bir rüyaya sürükledi.

"Rhea..."

Rüyada, sesi neredeyse bir fısıltı gibidir, ama onu vücudumun her santimetresinde hissediyorum.

"Yatağa gel," diye mırıldanıyor, kolları açık, çarşaf lar geri çekilmiş, koyu renkli gözleri sıcak ve sabit. "Biraz dinlen."

Ona gidiyorum. Tereddüt etmeden. Yatağa, onun göğsünün sessiz güvenliğine tırmanıyorum.

Bir kolu beni sarar. Diğeri saçlarımı okşarken, sesi şakaklarıma dokunur:

"Her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz."

Ve sonra onu öpüyorum — sanki yıllardır bunu bekliyormuşum gibi. Sanki tüm geleceğim onun beni öpüşme şekline bağıymış gibi.

Öpüyor. Tamamen. Çaresizce.

Dili benimkine dokunuyor, beni içiyor, sanki açlıktan ölüyor ve onu tatmin edebilecek tek şey benimmişim gibi.

Sertliğini uyluğuma bastırđığını hissediyorum ve çukurlu çenesinden boynunun kıvrımına, pürüzsüz göğsüne, sıkı, mükemmel karnına kadar bir çizgi çiziyorum.

Elim onu bulur, sıcak ve zonklayan, ve yavaşça üzerine otururum, onu girişime tutarım. Vücudum ihtiyaçtan ağ rıyor, ıslak ve hazır, her hücre si onu istiyor.

Ama onu içeri almıyorum. Henüz değil. Bunun yerine, kalçalarımla yavaş, alaycı daireler çiziyorum, onun kalın, mükemmel baskısını tam orada hissediyorum.

Çok yakın.

Ve sonra...

Bip. Bip. Bip.

Alarm saati rüyayı cam gibi paramparça ediyor.

Dik oturuyorum, göğsüm inip kalkıyor, köprücük kemiğimde ter var. Kafam karışık. Boşluk. Hâlâ onu özlüyorum. Hâlâ öğrendiğim her şeyin etkisindeyim.

Telefonuma uzanırım, sonra dururum. Şimdi

ne olacak? Kahvalt ı randevusu mu?

Aniden, bu ihtimal beni dehşete düşürdü.
Önümde koca bir gün var. Fotoğraflar. Lanet olası koridorda yürümek.
Düğün masasında birlikte oturmak. Akşam yemeği. Kadeh kaldırmak. İçki içmek.
Gözlerimi tekrar
kapatıyorum. Esme'yi
istiyorum.
Rüyayı geri istiyorum.
Sormaya cesaretim olup olmadığından emin olmadığım soruların
cevaplarını istiyorum. Ve sonra bir mesaj uyarısı geliyor.

O.

Günaydın.

Cevap vermiyorum. Birdenbire onunla nasıl iletişim kuracağımı bilemiyorum.

**Buradan 10 dakika uzaklıktaki bir Fransız kafede saat 9:00'a
rezervasyon yaptırabildim.**

Bir Fransız kafe. Bu adamla bir Fransız kafeye gitmek için canım yanıyor.
Ama parmaklarım engel oluyor.

Çok üzgünüm. Uyandığımda kendimi iyi hissetmiyordum.

Sonra:

Belki soğuk risotto.

Gitmeye çok korkuyorum, gitmemek de çok korkutuyor, yazıyorum:

Bir dahaki sefere yapabilir miyiz?

Üç zıplayan nokta. Kayboluyor. Tekrar beliriyor. Kayboluyor. Tekrar beliriyor.

Tabii ki. Umarım daha iyi hissedersin. Fotoğraf çekiminde

görüşürüz. Sonra, cevap veremedi, üç zıplayan nokta tekrar belirir.

Kaybolur.

Tekrar

belirir.

Sonra:

İyi dinlen. Seni düşünüyorum.

Kelimelere bakıyorum. "İyi dinlen. Seni düşünüyorum." Göğsümdeki ağrı
derinleşiyor ve kendimi tutamıyorum. Kalp emojisini tıklayıp gönder
düğmesine basıyorum. Ve hemen seçimimi sorguluyorum.

11:30'daki stilist randevusu sadece saç ve makyajdan
ibaret değil. Tam bir dönüşüm.

Manikür. Fön. Airbrush fondöten. Belki de hayatım boyunca duruşumu
tamamen mahvetmemişim gibi hissettiren bir omuz masajı. Bahsetmediğim
kırık tırnağımı bile düzeltiyorlar ve asla seçmeyeceğim bir renkte dudaklarımı
parlatıyorlar, ama nedense bu renk mükemmel oluyor.

Sonunda aynada kendimi gördüğümde, bunun ben olduğumu biliyorum. Ama kendimi neredeyse tanıyamıyorum.

Hayatımda *hiç* bu kadar güzel görünmemiştim. Muhtemelen bir daha da görünmeyeceğim, tabii haftalık güzellik ekibine ve 400 dolarlık mucize kremlere para yatırmanın bir yolunu bulmazsam.

Fotoğraf çekimi için çimlere adım attığımda, topuklarım çimlere batıyor. Işık altın rengi. Her şey özenle düzenlenmiş, net ve zarif.

Ve sonra onu görüyorum.

Lanet olsun, bu adam smokin giymek için doğmuş.

Sanki orada tek ben varmışım gibi bana doğru yürümeye başlıyor. Kararlı. Sakin. Sanki tam da bu anı bekliyormuş gibi. "Daha iyi misin?" diye soruyor, sesinde endişe var.

Başımı sallıyorum. "Je vais mieux, merci de demander." (*Daha iyiyim, sorduğun için teşekkürler.*)

Yüzü birden aydınlanıyor, sanki onu şaşırtmışım gibi.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor, gözleri mükemmel şekillendirilmiş saçlarımdan, vücuduma oturan saten elbisenin çizgilerine doğru kayıyor. Sonra, çarpık bir gülümsemeyle, "Ama söylemeliyim ki, dün gece de aynı derecede güzeldin."

Hemen yüzümün kızardığını hissediyorum — belki makyajlı yüzümde değil, ama kesinlikle boynumda... ve muhtemelen göğüs dekoltemde.

Esprili bir cevap vermeye bile fırsat bulamadan, pozisyon almamız için çağrıldık.

Bazı çekimler basit: yakın durun. Gülümseyin. Bazıları daha resmi: eli omzumda, ikimiz de kameraya dönük.

Ve sonra sadece ikimizin olduğu fotoğraflar çekiliyor. Kollarımızı birbirine bağlıyoruz. Gülmemiz söyleniyor. Sanki bir sır paylaşıyormuş gibi birbirimize bakmamız söyleniyor.

Bana her dokunduğunda, rüyam aklıma geliyor.

Elinin saçlarımı okşadığı, vücudunun benimkine bastırıldığı, hissettiğim şey — güvende, bütün, istenen. Kızarmayı engellemeye çalışıyorum, odaklanmaya çalışıyorum, ama bu, anı ve fantezi arasında ip üzerinde yürümek gibi.

Dün tam bir gelin canavarı modunda olan Serena, bugün daha yumuşak bir tavır takınmış görünüyor. Işıl ışıl, her yönüyle zarif, kendinden emin bir gelin. Az önce, ifadesinde şaşırtıcı bir şey vardı.

Gözleri, birkaç kardeş fotoğrafı için yan yana duran Carter ve bana takıldığında, sadece "İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz" dedi.

Eleştiri yok. Hesaplama yok. Sadece sıcaklık. Sanki sonunda benim de buraya ait olduğuma karar vermiş gibi.

Sonra Carter beni sıkıca kendine çekip alnıma bir öpücük kondurur ve tam kamera tıklarken fısıldar: "Keşke annem de burada olsaydı."

Gözlerim anında yaşarır. "Ben de."

Ve ben uzaklaştığım anda, Spencer orada.

"İyi misin?" diye sorar, yüzümü bir harita gibi okuyarak.

"Evet," derim, gözyaşlarımı silerek. "Sadece annemi özledim. Bugün onun burada olmaması zor."

Elini uzatıp elimi tutar, parmakları sıcak ve sabittir. Elimi nazıkçe sıkar. "Eminim o buradadır," der. "Ve eminim ikinizle de gurur duyuyordur."

Lanet olsun, o çok iyi.

Yakında tekrar eşleşerek koridordan yürüme zamanı geldi. Bu sefer kolunu uzattığında, tereddüt etmeden onu tutuyorum.

Bir an için, sadece bir an için, hayal kurmaya izin verdim kendime.

Gelin olmak nasıl bir duygu olurdu? *Onun* gelini olmak. Yanımdaki adamın sadece bugün için değil, sadece hafta sonu için değil, sonsuza kadar benim olduğu bir geleceğe doğru bu yolda yürümek.

Düğün masasında, nazıkçe sohbet ediyor, konuşmalara gülüyor ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen kadehlerimizi yavaşça yudumluyoruz.

Spencer'ın kadeh kaldırma sırası geldiğinde, rahat bir özgüvenle ayağa kalkar. Komik. Duygusal. Keskin. Tıpkı o gece galada olduğu gibi.

İlk 60 saniye içinde salonu güldürüyor, son saniyede ise gözyaşlarını siliyor.

Kapanış cümlesi basit:

"Aşk, büyük jestler ya da mükemmel zamanlama ile ilgili değildir. Önemli olduğunda, tam olarak orada olmakla ilgilidir."

O koltuğuna dönerken, ayağa kalkıp ona sarılmak istiyorum. Ona ne kadar gurur duyduğumu söylemek ve içtenlikle onu öpmek istiyorum. Ama tabii ki, gurur duyacağım kişi o değil.

Yine de, DJ düğün dansını duyurduğunda, dans pistine bir an önce ulaşmak istiyorum. Ellerini belimde hissetmeye ve vücutlarımızın birlikte hareket etmesine ihtiyacım var.

O gözlerin derinliklerine tekrar bakıp, orada ne olduğunu anlamaya çalışmam gerekiyor.

YİRMİ İKİ SPENCER

Bu gün hem heyecan verici hem de acı vericiydi.

Son sekiz saati Rhea'nın yanında geçirdim; gülümsediğinde gözlerinin kıvrıldığını, sadece içten güldüğünde ortaya çıkan sağ yanağındaki hafif gamzeyi görebilecek kadar yakın. Giydiklerinin sıcak, temiz kokusunu alabilecek kadar yakın; hafif, narenciye kokusu gibi.

Bütün gün onun kahkahalarını duydum. Onun nezaketini izledim. Kendi kısıtlamamın her dakika daha da azaldığını hissettim.

Ve şimdi, sonunda, dans etme zamanı geldi.

"Eminim ki ilk dans gelin ve damadın dansıdır," dedim ve ona göz kırparak elimi uzattım.

Tereddüt ediyormuş gibi yapıyor. "Sanırım öyle," diyor ve parmakları benimkine dokunuyor.

Ama dans pistine çıktığımız anda, sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi adımlarımızı uyumlu hale getiriyoruz.

Bir dans ikiye, dörde, sekize dönüştü.

Yavaş şarkılar en sevdiğim şarkılar, çünkü onu bana yakın tutabiliyorum, vücudunun şeklini vücuduma karşı hissedebiliyorum. Ama tempo hızlandığında, farklı bir tür keyif alıyorum, onun kendini bırakmasını, başını geriye atıp gülmesini, o ana güvendiğini hissetmesini izliyorum.

DJ bir jitterbug çaldığında, ayakkabılarını çıkarır ve bana gülümser. gülümser.

"Hadi gidelim," diyor.

Dönüp duruyoruz, gülünç ve ıslıl ıslıl, ama yarı yolda hissediyorum — omzum ağrıyor, dizim takılmaya başlıyor. Bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum. Acı tanıdık bir ritimdir. Ama bunun için, onunla birlikte... Ateşin içinden bile geçerim.

Şarkı bittikten sonra, dans pistinden inip bara yöneliyoruz. Ben içeceklerimizi sipariş ederken, bana dönüyor, gözlerinde endişe parıltıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Ben de önemsizmiş gibi davranarak başımı sallıyorum. "Şey... bilirsin, artık genç değilim."

Gözlerini devirir. "Tabii. Hayır, ciddi. Az önce acı çekiyormuş gibi görünüyordun."

Derin bir nefes alıyorum. "Biraz. Fransa'da biraz düşmüşüm. Hâlâ bazı sorunları çözmeye çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Ne demek istiyorsun?"

"Hevesle katıldığım bisiklet yarışını hatırlıyor musun? Şey... pek iyi bitmedi. Oldukça kötü bir kaza geçirdim. Neredeyse bir yılın büyük bir kısmını hastanelerde ve rehabilitasyonda geçirdim."

Gözleri büyüdü. "Spencer. Hiç bilmiyordum. Bu... Tanrım, bu çok kötü." Elimi kaldırdım.

"Bunun bir mazeret gibi gelmesini istemiyorum, ama öyle olacağını biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, en kötü kısmı yarıştan önceydi, kararımı vermiştim, yarış bittikten sonra sana ulaşacaktım. Ama yataklara düştüğümde... sunacak hiçbir şeyim olmadığını hissettim. Bir ameliyat, terapi veya randevu dışında hiçbir şeyim yoktu."

Duraklıyorum, nefes veriyorum. O bekliyor.

"Dürüst olmak gerekirse, seni düşünmek en zor günlerimi atlatmamı sağladı." O burun kıvrır. "Bu biraz dramatik."

"Belki," diye kabul ettim. "Ama doğru."

"Kaza ne zaman oldu?" diye sordu, tam olarak anlayamadığım farklı bir tonla.

"21 Temmuzdu. Tanışmamızdan sadece birkaç hafta sonra."

Yine sessizleşti. Uzağa bakıyor. Sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi.

"Amerika'ya dönüp iyileştiğimde, seni görmem gerektiğini biliyordum. Seni Facebook'ta aradım. Ve oradaydın... her zamanki gibi güzel. Bu minik kıza, sanki o senin tüm evreninmiş gibi gülümsüyordun."

Hareketsiz kalıyor.

"O zaman anladım ki, ben görevde yokken... tüm hayatın değişmişti."

Hemen cevap vermiyor. Çenesinin kasıldığını, boğazının titrediğini görüyorum. "Esme" diyor sadece.

Kafamı sallıyorum, sonra aylardır içimi kemiren soruyu soruyorum. "Babası senin hayatının bir parçası mı? Onun hayatının?"

Tereddüt eder. Sonra, "Pek sayılmaz" der. Ama cevabında bir şey vardır — belki üzüntü. Yalnızlık. Yüksek sesle söylemediği bir şey.

"Peki," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Saygısızlık etmek istemem ama, o lanet olası bir aptal."

Kuru bir kahkaha atıyor. Kafasını sallıyor. "Hepsi onun suçu değil. Sadece... karmaşık bir durum."

Israr etmiyorum. Belki onu terk etmiştir. Belki evlenmiştir. Belki pisliğin tekidir. Belki ona hiç söylememiştir. Onun gerçeğinin ne olduğunu bilmiyorum ve bunu sormaya da niyetim yok.

"Esme çok güzel bir isim," diyorum. "Senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı." Ve derin bir keder hissediyorum, son aylarda o fotoğrafı gördüğümde beri sık sık yaptığım gibi, bu kadınla bir çocuğum olsaydı nasıl olurdu diye hayal etmeye izin veriyorum kendime.

Yemeğine bakarak yumuşak bir gülümsemeyle, "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Ama deniyorum," diyor.

Bir an sessiz kalıyoruz. Sonra bana bakıyor. "Ama cidden... Kazandan haberim yoktu. Çok zor olmuş olmalı."

Başımı sallayıp, "*Il faut du courage pour traverser la douleur*" diyorum. Acıyı aşmak için cesaret gerekir.

Gözlerime bakıyor, ama cevap vermiyor. Bunun yerine, barın üzerinden uzanıp elimi tutuyor.

"Bence bu şarkı dans etmek için çok uygun," diye fısıldadı, tam da "*Make You Feel My Love*" şarkısının ilk notaları hoparlörlerden çılmaya başladığı sırada.

Başımı sallıyorum.

Ve sonra yine kollarımda.

Ama şarkı bittiğinde, bara ya da düğün masasına geri dönmüyoruz; kapıdan çıkıp asansöre biniyor ve odama çıkıyoruz.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, onu kendime çekip, kaybedilen zamanı telafi edebilirmişim gibi uzun ve derin bir öpücük veriyorum.

Elleri hemen boynuma dolanır ve "Hala bu lanet papyonların nasıl çıkarıldığını bilmiyorum" diyerek beni güldürür.

Onu çözüp, geçen seferki gibi yere atıyorum.

Parmakları gömleğimin düğmelerini hızla açar, dudakları boynumda sıcaklığını hissettirir, göğsümün aşağısına doğru iner. Ağzını üzerimde hissediyorum, yavaş ve emin, sonra gömlek de papyonun yanına yere düşer.

Elbisesi fermuarını buldum ve tek bir hareketle omuzlarından kaydurdım, ipek gibi ayaklarının dibine düştü.

Ama bu sefer beni duvardaki aynaya doğru çevirir ve sırtına yaslanır — ilk gecenin yankısı, ama nedense daha da yoğun.

Kemerimi ve sonra pantolonumu çözüyor ve pantolonum yere düştüğünde, başını omzumun yanına getiriyor, aynadan bana bakıyor, bir eliyle şortumun kayganlığından yukarı aşağı kayan penisimi okşuyor, diğer eliyle de aynı şeyi kıcıma yapıyor. Eşzamanlı olarak.

O benim her iki tarafımı da okşarken, ben zevkle inleyerek onun bakışlarını tutmaya çalışıyorum ama sonunda başımı geriye yaslayıp, gözlerimi kapatıyorum, çünkü bu hisler beni tüketiyor.

Sonunda elini içeri sokar ve beni tamamen kavrar, hem nazik hem de acımasız bir baskı ile okşar.

"Lütfen," dediğimi duydum, "Bunu, seni, çok uzun zamandır istiyordum." Bunun üzerine beni yatağa yatırdı ve üstüme çıktı, penisimin ucunu ıslaklığına dokundurdu, kendini hareket ettirdi, dönüp durdu, ama henüz içeri girmeme izin vermedi. Daha fazla dayanamayacağımı bilerek itmeye başladım.

Sonunda, kendini üzerime indirir, beni tamamen içine alır ve ardından bir fırtına kopar.

Sıcak. Her şeyi tüketen. Durdurulamaz.

Hayatta kalamayacağın türden bir fırtına.

Ve iki uzun yıl boyunca içimde tuttuğum her şey sonunda onun içinde patlar.

YİRMİ ÜÇ RHEA

Onu her yerde hissediyorum.

Sadece içimde değil, çevremde de... Elleri, nefesi, tenimde yazılı adı.

Ve fırtına onu aldığı anda, içimde onun çözüldüğünü hissettiğimde, sanki ham ve kutsal bir şeye tanık oluyorum, sanki sadece bana ait bir şeye.

O sessizliği bozduğunda, hâlâ sessizlik içindeyiz.

"Özür dilerim," diyor, sesi alçak. "Sana iyi bakmadım. Ben sadece..."

Elimi uzatıp parmaklarımı nazıkçe dudaklarına bastırıyorum.

"Şşş," diye fısıldadım. "Bütün gün bana iyi baktın."

Yavaşça nefes verdi, dokunuşuma doğru eğildi.

"Yarın hakkında," diyor, tereddüt ederek. "Oldukça erken çıkmam gerekecek. Ama bir plan yapmadan gitmek istemiyorum..."

Göğsümde bir anlık panik hissediyorum. "Plan mı?"

"Evet," diyor. "Seni tekrar görebileceğim bir plan. Bu eskisi gibi olamaz. Senin öylece... kaybolmana izin veremem."

İçimdeki duyguların karmaşasını gizlemeye çalışarak çarpık bir gülümseme takındım. Ona söylemem gerekiyor. Ama çok korkuyorum. Onu görmek istiyorum.

"Öyleyse, beni arayacak mısın?" diyorum, sesimi hafifletmeye çalışarak.

O gülümser. "Evet. Ve sadece aramakla kalmayacağım, henüz birbirimize kitap önerilerinde bulunmadık bile. Bu ciddi bir ihmal."

İkimiz de güldük ve gerginlik azaldı.

"Ben de eve gitmem lazım," diyorum.

"Esme'ye." O başını sallar. Onun adını duymak içimde derin bir şeyleri harekete geçirir.

"Peki," diyor, bana daha tam olarak dönerek, "gelecek hafta sonu hakkında düşünüyorum. Boş musun?"

Gülüyorum ve aynı zamanda panik yapıyorum. "Boş, bu günlerde hayatımı tanımlayan kelime değil. Ama evet, çamaşır yıkamak, market alışverişi yapmak ve evin içinde çocuğumu kovalamak dışında... belki. Ne düşünüyorsun? Projenin ilerleyişini kontrol etmek için Maplewick'e geliyor musun?"

"Çok isterim," diyor. "Projenin bazı etki raporlarını gördüm ve sen, dostum, harika bir iş çıkarıyorsun. Tekrarlanabilir, ölçeklendirilebilir bir iş."

Gözlerimi kırkıyorum. "Projeyi takip mi ediyorsun?" O başını sallıyor. "Eh, ben senin fon *sağlayıcınım*."

Parmakları yüzümün yanından göğsümün ortasına doğru kayarken gülüyorum. İçimi bir titreme kaplıyor.

"Peki, Bay Fon Sağlayıcı, daha önce uğrayıp durumu bizzat kontrol etmeliydiniz. İşler her zaman kağıt üzerinde görüldüğü gibi değildir." Bir an için onun beklenmedik bir şekilde uğradığını, benim kapıyı açtığımı ve kucağında onun gülümsemesini taşıyan bir çocuk olduğunu hayal ettim.

"Rhea," diyor, sesi birden ciddileşiyor. "Seni görmek istiyorum. Proje ikinci planda. Bunun ne olabileceğini görmek istiyorum."

Yutkunuyorum. Dün gece zar zor bastırdığım korkularım yeniden yüzeye çıkmaya başlıyor.

"Önümüzdeki hafta sonu nasıl?" diye soruyorum sessizce. "Laney'e Esme'ye tekrar bakmasını rica edebilir miyim bir bakayım. Sadece... Onu iki hafta sonu üst üste bırakmak içime sinmiyor."

Anlayışla başını salladı. "Tamam. Şehre gelmek ister misin, yoksa Maplewick yakınlarında mı takılalım?"

"Hayır." Endişe, beynim yetişmeden sözcükleri ağzımdan çıkarır. "Gerçek bir randevuya çıkalım. Gerçek, dürüst, bana şehrin ışıklarını göster ilk randevu."

"Bu bir söz mü?" diye sorar. "İki hafta sonra seni özel bir yere götürebilir miyim? Senin gibi bir kadının hak ettiği türden bir randevu yaşatabilir miyim?"

Korku beni tamamen ele geçirmeden önce, ona yaklaşıp dudaklarımla kulağına dokundum.

"C'est une promesse."

Bu bir söz.

ESME, kapıdan içeri girdiğim anda bana atlar — kolları boynuma sıkıca sarılır, küçük sesiyle özlediğim her şeyi anlatır. Onu o kadar sıkı sararım ki, bir daha asla bırakmayacağım sanırım.

Ama onu kucaklamanın verdiği sıcaklık ve rahatlamanın arkasında, şimdi başka bir şey daha var. Adını koyamadığım bir acı, ona baktığımda göğsümü sıkıştıran bir acı.

O bilmiyor.

Babasını tanımıyor.

Ve babası da neyi kaçırdığının farkında değil.

Laney, Esme'ye atıştırma hazırlarken beni dikkatle izliyor. "Tamam," diyor, ikimize de birer kadeh şarap doldururken, "kafanda çok şey var gibi görünüyorsun. Anlat."

Ben de anlatıyorum.

Her şeyi tek tek anlatıyorum: gala, yanlış numara, aile pikniği fotoğrafı. Sahte randevu. Bisiklet kazası. Düşün. Otel. O gece.

Laney gözlerini kırıştırır. "Bekle. Sahte randevu mu? *Yanlış numara* mı? *Karısı* değil, *kız kardeşi* mi? Fransa'da bir bisiklet kazası ve bir yıllık iyileşme süreci mi?" Şarabını masaya bırakır. "Tanrım, Rhea. Bütün bunlara gerçekten inanıyor musun?"

"Yaraları gördüm," diyorum sessizce. "Acıyı gördüm. Hissettim." Duraklıyorum. "Ona bıraktığım notu sakladı. İki yıl boyunca sakladı."

Laney yavaşça nefes vererek arkasına yaslandı. "Peki şimdi ne olacak?" "Ona söyleyeceğim. Söylemek zorundayım. Bilmeye hakkı var." "Ve?"

"Ve çok korkuyorum. Ya benden nefret ederse? Ya onu ondan kasten uzak tuttuğumu düşünürse? Ya o..." Sesim kısılır. "Ya velayeti isterse?"

"Rhea." Elini koluma koyar. "Nefes al."

Denerim.

"Onu tekrar göreceğim. İki hafta sonra." Kaşlarını kaldırır. "O zaman ona söyleyeceksin?"

"Planım bu. Ve umarım onunla tekrar yatmadan önce söylerim," diye ekliyorum ve o burun kıvrıyor.

"İyi karar."

Esm'e'ye bakıyorum, kendi kendine mırıldanıyor, Teddy Grahams'larına tamamen dalmış durumda.

"Yani... bu ufaklığı bir gece daha bizde kalacak mı?" Laney gülümser. "Harika olur," diyorum.

"Seni anladığını biliyorsun. Ama Rhea, bu duyguya bir isim verecek miyiz? Çünkü şu anda yüzünde dört farklı duygu birbiriyle savaşıyor."

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Umut, belki. Korku, kesinlikle. Ama çoğunlukla? Sanırım sadece onun onu tanımasını istiyorum. Onun da onu tanımasını."

O başını sallar ve elimi sıkar. "Bu doğru bir istek. Yapılması gereken doğru şey."

Biliyorum öyle.

Ama zihnim çok hızlı çalışıyor.

YİRMİ DÖRT SPENCER

Aslında iki hafta değil. Sadece on iki gün.
Ama on iki uzun gün.

1.

Hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri, galadan sonraki gün ona ulaşamamış olmamdı. Ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

Birinci mesaj, söylemek istediğim sözler:

Çok eğlenceliydi. Tekrar yapalım. Her şeyi.

İkinci mesaj, beş dakika sonra, çünkü onun bunun sadece seksle ilgili olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Ayrıca, şu andan iki hafta sonrasına kadar geçecek zamanı doldurmak için en az üç kitap önerisine ihtiyacım var.

Hemen cevap vermiyor. Anlıyorum, işi başından aşkın. Ama sonunda telefonum titriyor:

Ensemble, c'est tout, Anna Gavalda.

İngilizce çevirisini okudum — *Hunting and Gathering* — ama Fransızca romanları okumak benim için zor. Yine de bu zorluğun üstesinden gelmeye hazırım.

Tamam. Yeter ki bir öğretmenim hazırda beklesin.

3. GÜN

Bütün gün onu düşündükten sonra akşam arayıp sesleniyorum. Telefonu açıyor ama sesi çok sessiz. Yorgun.

"Merhaba," diyorum, "Sana zor bir paragraf okuyayım mı? Doğru anlamış mıyım bir bakalım."

Nefes kadar yumuşak bir sessizlik oluyor. "Tamam," diyor. "Dinleyelim."

Gülüyorum. "Aslında kitap henüz gelmedi. Sadece sesini duymak istedim."

"Üzgünüm, biraz bitkinim," diye itiraf ediyor. "Esme dün gece iyi uyuyamadı, bu da benim iyi uyuyamadığım anlamına geliyor. Üstüne üstlük, bugün kütüphanede bilinmeyen bir nedenden dolayı yangın söndürme sistemi devreye girdi. Su hasarı nedeniyle yüzlerce kitap kaybettik."

"Bu çok kötü," diyorum ve hemen sorun çözme moduna geçiyorum.

"Aptalca bir şey, biliyorum," diyor, "ama kitapları kaybetmek benim için gerçekten çok acı verici."

Bu durumu düzeltebileceğimi düşünerek, kitapların yenilerini almayı, hatta kaybedilenlerden daha sağlam bir koleksiyon oluşturmayı teklif ediyorum.

"Mesele o değil," diyor, sesinde bir keskinlik var.

"Sigorta bunu karşılayacak, ama mesele bu değil. Mesele maliyet değil," diye açıklıyor. "Sadece... kitapları... canlı varlıklar olarak görüyorum."

Sihirli değnek gibi çek defterimle aceleci davrandığım için pişman oldum. "Üzgünüm," diyorum içtenlikle. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkürler."

Sonra, ortamı neşelendirmek için ona bir hikaye anlatırım.

"Bugün, kaldığım rehabilitasyon merkezinin yakınındaki köyde yaşlı bir fırıncı olan Henri'den bir şey duydum. Çok huysuz bir adam. İlk tanıştığımızda, Amerikalıların her şeyi mikrodalgada ısıttıkları ve televizyon karşısında yaşadıkları için ruhları olmadığını söyledi."

O zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ama benim bir okur ve berbat bir bisikletçi olduğumu fark ettikten sonra, her gün vitrinin köşesinde en sevdiğim kruvasanı saklamaya başladı, böylece rehabilitasyondan döndüğümde hala orada olacaktı."

Keşke bu hikayeyi anlatmaya başlamasaydım.

"Politika, Hemingway ve hayatın anlamı hakkında konuştuk. Neyse, önemli olan şu ki, hasta olduğunu öğrendi ve emekli oluyor. Meydanda onun için küçük bir parti düzenleyeceklerini söyledi ve benim de gelip gelmeyeceğimi sordu. Gelemem. Ama bu benim için önemliydi, anlıyor musun? Beni hatırlaması."

"Onda bir iz bırakmışsın," diyor. Ama sesi çok uzak geliyor. Hüzünlü bir tona dönüşüyor.

"Bir gün sen de oraya varacaksın," diyorum ona. "Yıldızlar hizalandığında."

"Sanırım öyle. Önce annem. Sonra Esme. Kalmak için iyi nedenler.

Planları değiştirmek için iyi nedenler, ama yine de... sen bunu anlatırken..."

Bir duraklama. Daha fazla sessizlik.

"Belki bir gün o yıldızlar hizalanır."

Ve *belki* dediği şekilde, tüm evreni yeniden düzenlemek istiyorum.

6. GÜN

Soluk gri kaşmir bir şal gönderiyorum. Abartılı değil, ama zarif.

Şunu ifade ediyor: *Yumuşaklığı hak ediyorsun. Sıcaklığı hak ediyorsun.*

El yazısı bir not gönderiyorum:

Bir kucaklamaya ihtiyacın olduğunu düşündüm.

8. GÜN

Kütüphaneye kruvasan gönderiyorum. Onlarca.

Taze. Yaprak yaprak. Gerçek Fransız tereyağıyla yapılmış, o sabah uçakla getirilmiş. Sıcak olarak teslim edildi.

Fransa'da olmasa bile, Fransız sabahının tadını çıkarabilir.

Not yok. Ama o biliyor. Daha sonra bir mesaj alıyorum:

Bugün biri kütüphaneye bir sürü kruvasan göndermiş. Ben de eve biraz getirdim, Esme ile akşam yemeğinde yedik. Onun sözleriyle: "Lezzetli! Lezzetli!"

9. GÜN

Çocuk boyu ahşap bir boulangerie oyun seti gönderiyorum: bir kruvasan, bir baget, bir pain au chocolat — hepsi "*Boulangerie Esme*" yazan özel bir tabela ile küçük ahşap bir fırın sandığına yerleştirilmiş. Esme'nin Fırını.

İçinde, özenle yazılmış küçük bir not vardı:

Bonjour Esme,

Sana bir kruvasan, annene bir baget ve sırf öyle olduğu için bir çikolatalı ekmek.

Afiyet olsun, küçük fırıncı.

Senin için bir kruvasan, annen için bir baget ve sırf canım çekti diye bir çikolatalı ekmek.

Afiyet olsun, küçük
fırıncı. Rhea mesaj
atıyor:

Esme teşekkür ediyor. Çok tatlısın. Ama cidden, bir şey daha gönderirsen, kendimi bakıcı kadın gibi hissetmeye başlayacağım.

Ardından göz kırpan bir emoji.

Bunu denemeye devam etmek için izin olarak alıyorum.

10.

Tekrar arıyorum.

O, yumuşak bir kahkaha atarak cevap veriyor.

"Sen hiç pes etmiyorsun." "Daha kötüsü de söylendi bana."

Esme'nin kalıcı bir kalem bulup banyo duvarını yeniden dekore ettiğini söylüyor. "Buna onun soyut dönemi diyorum," diyor kuru bir şekilde.

Gülüyor.

Sonra diyorum ki, "Bir planım var. Bir sürpriz. Ama bunun için Boston'a gelmen gerekiyor. Uçak gönderebilirim."

"Uçak mı?" diye gülüyor. "Maplewick'e mi?"

"Yakınlarda küçük bir havaalanı var. Kontrol ettim. Ben de gelirim, pilotla birlikte orada buluşuruz. Cuma günü öğlene kadar izin alabilir misin, ya da öğleden sonra ayrılabilir misin?"

Tereddüt ediyor. "Çok isterim," diyor. "Ama Esme hastalandığında kullanmak için izin günlerimi saklamaya çalışıyorum."

"Peki... ya bu iş hibe ile ilgili bir işse?" diye öneriyorum. "Yöneticine, Boston'a gelip başarılarını yüz yüze paylaşmak istediğimi söylediğimi söylersen?"

Gülüyor. "Bu biraz zor."

"Belki. Ama büyük bir başarı elde ediyorsun ve ben de bunu daha ayrıntılı olarak dinlemek isterim. Buna biraz zaman ayırabiliriz. Gerçekten."

"Tamam, Gordon'a danışayım. Ne diyecek bakalım." "Harika," diyorum, ama konuyu kapatmıyorum.

"Rhea, ısrarcı olduğumu biliyorum ve bir daha sormayacağım. Ama cuma ve cumartesi gecesi kalabilirsen çok sevinirim. Sana göstermek istediğim çok şey var..."

Aklımdakileri ona söylemeyi düşünüyorum, ama sonunda “ve çok özel bir şey” diyerek yetiniyorum.

11. GÜN

O arıyor.

Donaldson Group ile bir toplantının ortasındayım, 55 milyon dolarlık bir anlaşmanın 55 milyon dolarlık bir anlaşmanın ortasındayım, ama ekranımda onun adı belirince tereddüt etmiyorum. "Özür dilerim," diyorum, sandalyemden kalkarak. "Bir

. Zamanla yarışıyoruz."

Gina masanın diğer ucundan bana kaşlarını çatıyor. Onu meraklandırmak için ona göz kırpıyorum ve yan odadaki cam duvarlı konferans odasına giriyorum, bir gözüm hala arkamdaki odada gelişen anlaşmada.

"Hey," diyorum, kapıyı kapatırken. Sesim düşünmeden alçalıyor.

"Peki, ısrarcı bayım," diyor ve sesinin tonu bile beni etkiliyor, "Bir planım var."

"Öyle mi?"

"İki şey var. Gordon, projemizi Cuma sabahı şahsen sunmamdan çok heyecan duyuyor."

"Akıllı adam."

"Bu sayede senin gözdesi olacağımızı ve belki de gelecekte finansman kapılarının açılacağını umuyor."

"Olabilir," diyorum gülümseyerek.

"Ve," diye ekledi, "Laney, Esme'yi iki gece de bakmayı kabul etti. Evet, Bay Devereaux, teklifinizi kabul ediyorum."

Sonra sesini biraz alçaltarak, "*Votre proposition est trop intrigante pour être refusée.*" Teklifiniz reddedilemeyecek kadar ilgi çekici.

Tanrım, yardım et.

Fransızca. Onun konuşma şekli - yumuşak, pürüzsüz, tamamen spontane —benim yatağında onu hayal ettiğim andan beri hayal ettiğim o parçama doğrudan ulaşıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanırım. "Böyle konuşmaya devam edersen, bugün oraya uçmak zorunda kalabilirim."

"*Alors... fais ce que tu dois faire.*" Peki... yapman gerekeni yap. Ben de öyle yapıyorum.

Günlerdir kafamda dolaşan bir sınırı aşıyorum. Laney Jefferson'ın iletişim bilgilerini çıkarıp onu arıyorum.

"Laney?" diye soruyorum, o cevap verdiğinde. "Beni tanımıyorsun, ama benim adım Spencer Devereaux."

Bir duraklama. "Spencer? *Rhea'nın* Spencer'ı mı?"

Gülümsemeden edemiyorum. "Evet. Rhea'nın arkadaşı," diyorum dikkatlice. "Bir ricada bulunmak için arıyorum..."

YİRMİ BEŞ RHEA

Tam olarak ne zaman oldu bilmiyorum, belki kütüphanedeki kruvasanlar ile minik boulangerie oyun seti arasında bir yerde, ama son iki hafta içinde bir şeyler değişti.

Spencer, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şekillerde ortaya çıktı.

Düşünceli.

Cömert.

Her zaman nazık.

Her mesaj, her arama, her küçük paket aynı sözsüz mesajı taşıyordu: *Seni görüyorum. Seni düşünüyorum.*

Ve düşünölmek çok güzel bir duygu.

Ama aynı zamanda korkutucu da. Çünkü hissettiğim şey, aramızdaki bu şey... —büyüyor. Ve ona gerçeği söylemedim. Gerçek gerçeği.

Esme hakkında.

İki yıldan fazla bir süredir, her şeyi mahvedecek bir gerçeklikten hepimizi koruduğuma inanarak bu sırrı ondan sakladım. Bir ailesi olduğuna inanarak. Onu istemeyeceğine. Ya da beni. Benim sadece bir hata olduğuma ve bir şekilde ortadan kaldırması gerektiğine inanarak.

Ama şimdi?

Çok yanıldığımı biliyorum.

O *bunu* bilmeyi hak ediyor. Ve sadece doğru olduğü için değil, aynı zamanda haklı. Bir erkeğın olabileceğine inanmaya cesaret edemediğim şekillerde.

Şimdi Boston'a gidiyorum. Gerçek bir randevuya. Bir gecelik çanta gerektiren bir randevuya. Onun "birkaç özel sürprizle" planladığı bir randevuya.

Yetişkin tarafım heyecanlı. Sanki on yedi yaşındaymışım gibi heyecanlı. Sanki hayatım boyunca bunu beklemişim ve farkında olmamışım gibi heyecanlı.

Ama annelik yönüm?

Suçluluk.

Çok büyük bir suçluluk duygusu.

Esme'yi iki gece boyunca yalnız bırakmak... Yine.

Laney bana onun çok eğleneceğini, iyi olduğunu, sevildiğini söylese de. Yine de, yatma vaktindeki bukleleri, yapışkan öpücükleri ve uykuya dalarken mırıldandığı şarkıları her düşündüğümde göğsüm ağrıyor.

Neredeyse iptal ediyordum. Üç kez.

İki kez korkudan. Bir kez suçluluk duygusundan.

Valiz hazırlamak... çok zor oldu. Spencer, cuma sabahı için iş kıyafeti, takılmak için rahat bir şey ve *biraz* daha *şık* bir şey giymemi söyledi. "Özel bir yere gidersek."

Biraz şık mı? Sanki zaten kafam karışık değilmiş gibi.

Zarif kıyafetlerim *yok*. Üç yıl önce annemin cenazesinde giydiğim siyah elbiseyi saymazsak, ama onu saymıyorum.

Amazon'a şükürler olsun.

Yedi küçük siyah elbise denedikten sonra - en pahalısı 49,99 dolar - sonunda *aradığımı* buldum.

Şık ama rahat, diz boyu, sırtı açık ve - tasarımcıya şükürler olsun - en sevdiğim özelliğe sahip. Sütyen gerektirmiyor. Gösteriş yapmadan ima ediyor. Bağırmandan ima ediyor. Hiç giyeceğimi düşünmediğim bir şey. Ama onun için güzel hissetmek istiyorum ve bu elbise tam da bunu yapmama izin veriyor.

Hâlâ çok korkmama rağmen.

Ona hemen gerçeği söylemeliyim. Belki de uçakta. Doğru olan bu. Ertelememeliyim. Onun nezaketinden yararlanmamalıyım. Daha fazla aşık olmamalıyım. O öğrenene kadar onun daha fazla aşık olmasına izin vermemeliyim.

Laney saat 7:15'te elinde kahvesiyle tam zamanında benim evimin önüne geldi.

Esme'yi kucağıma alıp ön kapıyı açtım, küçük kolları boynuma dolanmış, nefesi tenime sıcak sıcak geliyordu.

Muz kokan nefesi. Bütün sabah bundan bahsediyordu. "Nana, Ezzie nana lezzetli," diye üçüncü kez gururla ilan ediyor. On sekiz ay. Her an beni şaşırtıyor.

Laney, güneş gözlüğü, kafein ve anne enerjisiyle arabadan atlar ve arka kapıyı açarak boş araba koltuğunu gösterir.

"Seni götüreceğim arabayı getirdim," diyor gülümseyerek, "ve duygusal destek sağlayan çocuk tahtını."

Gülüyorum — zar zor.

Laney, omzumdan Esme'nin gecelik çantasını alır ve bagaja atarken, ben Esme'yi araba koltuğuna bağlarım.

"Çantam kapının içinde," diyorum ona.

Esme mutlu bir şekilde tekmeliyor ve *Twinkle Twinkle* melodisine bir şeyler söylüyor, ancak şarkının ana sözleri "Lillel yıldızı" olarak değişmiş.

Kayışları iki kez kontrol ediyorum.

Laney çantamı bagaja atar, bagajı kapatır ve arabamın benim tarafına doğru yürür, ellerimi açık kapının kenarına dayamış olarak orada durduğumu izler. Esme'ye bakarak.

"İyi misin?" diye sorar

yumuşak bir sesle. Başımı

sallarım, ama bu bir yalan.

Ellerim hareket etmiyor. Göğsüm sıkışmış gibi. Ona bakıyorum, hızlıca göz kırpyorum.

"Korkuyorum," diye fısıldarım.

Laney'in yüzü yumuşar. "Şu anda en çok neyden korkuyorsun?" Araba koltuğuna takılı oyuncağı mutlu bir şekilde çeviren Esme'ye bakıyorum.

"Her şey. Onun için hissettiklerim. Ona söylemem gerekenler. Onu kaybedersem ne olur, daha başlamadan önce."

Beni kucaklıyor. "Onu kaybetmeyeceksin. Sadece gerçeği söyleyeceksin."

Yine başımı sallıyorum. Hala buna inanıp inanmadığımdan emin değilim. Hala hazır olup olmadığımıdan emin değilim.

Ama Laney çoktan yolcu kapısını açmış, ben de arabaya biniyorum.

"Hadi anne," diyor. "Seni gizemli para adamına götürelim."

Sonra yola çıkıyoruz — Laney sürüyor, Esme şarkı söylüyor ve ben kafam karışık.

Kasabanın kenarındaki küçük havaalanına vardığımızda, o orada bekliyor. Kot pantolon ve boynuna beyaz yakalı lacivert bir kazak giymiş, sanki GQ dergisinin kapağına çıkmış gibi görünüyor.

Bu mesafeden bile, kendinden emin ve zarif tavırlarını görebiliyorum. Kim olduğunu ve neden burada olduğunu biliyormuş gibi.

Laney ön camdan dışarı bakıyor. "Aman Tanrım," diyor. "Kızım. Yakışıklı demiştin. Hatta muhteşem bile demiştin. Ama lanet olsun..."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyor. "O adamın ellerine kendimi teslim etmek için her türlü kötü kararı verirdim."

"Laney!" Onu itekliyorum. "Tanrı aşkına."

"Ne? Ben evliyim. Kör değilim." Kapıyı açarken bana göz kırpmıyor. Arka koltukta Esme heyecanla topuklarını sallıyor.

"LaLa'nın evi!" diye bağırarak araba koltuğunda zıplıyor. "BeeBee! RoRo!"

Laney'nin evini kastediyor. Bria, en küçüğü. Ve Rolo Bear, altın rengi doodle yavrusu. O da macerası için heyecanlı.

"Çok eğleneceksin," diyorum, eğilip yanağına bir öpücük kondurarak.

"Pizza gecesi, baloncuklar ve Rolo'yu kovalamak? Biraz kışkandım."

El sallamaya başlıyorum.

O da gülümser, zürafasını bırakıp el sallayabilmek için ve "Hoşça kal anne! Voo Voo!" diye cıvıldar.

Nefesim kesilir. "Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldarım. "Uslu dur." Gözyaşları akar, ama Esme fark etmez.

Çok heyecanlıdır.

Laney elimi sıkıyor. "Onu biz hallederiz. Git artık. Ama unutma... adama söyle..."

Hızlıca göz kırparak başımı sallarım, valizimi alıp ona doğru yürümeye başlarım. Ceketini açık bırakmış, elleri cebinde, gözleri bana kilitlenmiş duruyor. Umarım göğsümün altında kaynayan duygularımı okuyamaz.

Umut ve korku. Özlem ve suçluluk. Heyecan ve dehşet iç içe.

Ve sonra bana doğru ilerliyor, kollarını genişçe açmış. Ve ben bir şeyleri yeniden düşünmeden önce, kollarının içindeyim.

Beni oraya aitmişim gibi kendine çekiyor, ağzını ağızıma koyuyor, yumuşak ve kararlı. Beni bir risk değil, bir vaatmişim gibi öpüyor.

Arkamızda bir yerde, Laney uzaklaşırken kornaya basıyor.

Özel jete binerken, tek düşünebildiğim şey: Bu

kimin hayatı?

Ve lütfen benim olsun.

YİRMİ ALTI SPENCER

Para mutluluğu satın alamaz derler, belki de bu doğrudur. Ama para kesinlikle sizi doğru yöne doğru bir itekleme yapabilir. Peki ya bu kadın?

O, hayallerin gerçeğe dönüştüğü türden bir kadın.

Eğer onu hayatının hayallerinden birine, Paris'e, taze kruvasanlara, nehir kenarında yürüyüşlere yaklaştırmaya yardımcı olabilirim, ben varım.

İki kez.

Evet. Gidiyoruz.

Paris'e.

Cuma günü saat 7:30'da Maplewick'ten havalanacağız. Boston'a kısa bir uçuş. Ardından, yakıtı doldurulmuş ve yan hangarda bekleyen jetime bineceğiz.

Her şey plana göre giderse, Paris saatiyle 20:30'da Charles de Gaulle Havalimanı'na ineceğiz; tam da arabamızın arka koltuğundan Eyfel Kulesi'nin ışıklarını görmek için uygun bir saatte.

Cuma gecesi, hızlıca üstümüzü değiştirip şehre çıkacağız.

Eyfel Kulesi'ni daha iyi görebileceğimiz bir yer ve umarım ona her şeyi yaşatabileceğim bir akşam yemeği planı. Seine Nehri kıyısında bir akşam yürüyüşü, hala uyanık olursak krep veya café crème için mola. Belki enerjimiz kalırsa Montmartre'daki merdivenleri bile tırmanırız.

Cumartesi, mümkünse uyuyacağız. Kahvaltı odamıza servis edilecek.

Sonra sabahı Musée de l'Orangerie'de geçireceğiz, burada en sevdiği sanatçı Monet bizi bekliyor, ardından Jardin des Tuileries'de yürüyüş yapacağız. Nehir kenarında öğle yemeği, alışveriş veya gezinti, ne isterse. Champs-Élysées'nin hemen yanındaki 18. yüzyıldan kalma bir konakta bulunan Le Clarence'da bir masa ayırttım.

Mum ışığı. Özel bir köşe masası. Vintage Bordeaux. Basit bir şey, evet. Ama unutulmaz. Harika bir sohbet. Onun gülümsemesi.

Pazar günü, trenle Paris'in hemen dışındaki Eure-et-Loir kırsalına gidip eski rehabilitasyon kasabamı ziyaret edeceğiz.

Küçük köyde Henri'nin köy fırınına ziyaret edip, gülüşmeler paylaşacak ve sıcak ve gevrek bir şeyler tadacağız. Ona iyileştiğim yeri göstereceğim. Fransa'nın sakın kısmını, beni değiştiren kısmını görmesini sağlayacağım. Beni her zaman onu düşündüren kısmı.

Pazar gecesi Paris saatiyle 21:00 civarında tekrar uçağa bineceğiz, gece boyunca uçup Pazartesi sabahı saat 02:30 civarında Boston'a ineceğiz, sonra hızlı bir uçuşla Maplewick'e geçip saat 03:30'da evde olacağız.

Programımız bu.

Her ayrıntı ayarlandı. Gina her şeyi halletti — Rhea yol boyunca uyumak isterse diye uçak menüsünden mükemmel uyumlu kaşmir battaniyeye kadar her şeyi ayarladı.

Ama Maplewick'te küçük uçağa bindiğinde, hiçbir şeyden haberi yok ve gergin görünüyor. Elinde telefonunu sıkıca tutuyor, benim için sakın davranmaya çalışıyor.

"Daha önce hiç küçük bir uçakta uçmadım," diyor, biraz nefes nefese. Elini tutuyorum. "Kısa bir yolculuk."

Uçuş kısa ama oldukça sarsıntılı. *Bu* benim kontrolüm dışında bir şey.

Saat 8:30'dan biraz sonra Boston'a iniş yapıyoruz. Hangar oldukça sessiz, güneş pistte ısınmaya başlıyor. Merdivenlerden inerken etrafına bakınıyor, biraz şaşkın görünüyor.

"Önden git," diyor gülümseyerek, "Bana şehrini göster."

"Henüz değil," diyorum, elini tekrar tutup hangarın karşısını işaret ediyorum.

Jet parıldıyor. Daha büyük. Şık. Uçuş ekibi merdivenlerin altında bekliyor. "Bu taraftan," diyorum gülümseyerek. "Sanırım bizi bekliyorlar."

Bana bakar. "Ne?"

Eğilip göz kırparak, "Paris'e giden uçak o" diyorum. Bir kez göz kırıyor. İki kez. "Dalga geçiyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Hiç de bile."

Sonra kollarıma atlar, güneş gözlüğü başının üstünden düşer ve ben onu bir kez döndürürüm — omzumdaki çığlığı görmezden gelerek —sadece onun kahkahasını duymak için.

Yüzündeki o ifade?

Belki para mutluluğu satın alamaz.

Ama kesinlikle başlangıç için bir yer sağlayabilir.

YİRMİ YEDİ

RHEA

Paris. Gerçek, gerçek Paris.

Uçaktayım — *bir jet, özel bir jet* — Paris'e gidiyorum. Ve ağlamaktan kendimi alamıyorum. Hıçkırarak ağlamıyorum, mendile hıçkırarak ağlamıyorum. Sadece... sessiz, şaşkın gözyaşları. Sevinç gözyaşları. İnanamama gözyaşları. Tamamen, baş döndürücü, nefes kesici bir şaşkınlık gözyaşları.

Her şeyi planlamış.

O küçük Maplewick uçağından indiğimiz andan itibaren, kendimi başka birinin hayatına düşmüş gibi hissettim. Elimi tutup "*Bu taraftan*" dediği an, sanki beni bir rüyaya götürüyordu.

Ve sonra ikinci uçak - bu uçak - çok şık ve inanılmaz derecede zarif, mürettebatı bize krallar gibi davranıyor. Sanki bu normal bir Cuma günüymüş gibi.

Hatta bir şekilde Laney ile de anlaşmış. Sadece Cumartesi gecesi için değil, Pazar gecesi için de. Çünkü Pazartesi sabahı erken saatlere kadar dönmeyeceğiz.

Ve o küçük pislik, benim evimin anahtarını kullanarak pasaportumu almış ve çantamın yan cebine gizlemiş. Öfkelenmem gerekirdi.

Ama tabii ki, o beni tanıyor.

Eğer bilseydim, gitmemek için yüzlerce neden bulurdum. Ama işte buradayım.

Cuma sabahı saat 7:30'dan Pazartesi sabahı saat 3:30'a kadar. Bu adam benimle bu kadar zaman geçirmek istiyor.

Her zaman içimde dolaşan anne suçluluğuyla mücadele ediyorum... ve karar veriyorum.

Fransa.

Lanet olası Fransa.

"Yiyecek veya içecek bir şey ister misiniz?" diye soruyor uçuş görevlisi. Sıcakkanlı, profesyonel ve lüks seyahat dergilerinden çıkmış gibi giyinmiş. Bütün uçak böyle: deri, kristal ve yumuşak beyaz ışıklandırma. Gökyüzündeki bir saray gibi görünüyor.

"Oh," diyorum, "Sanırım ben iyiyim."

"Kahve? Meyve suyu? Kokteyl?" diye ısrar ediyor.

"Zencefilli gazoz nasıl olur?" diye soruyor Spencer, ve haklı. Ben de tam bunu düşünüyordum.

"Harika olur."

Karşımda oturuyor, bana bakıyor, kesintisiz olarak her şeyi hissetmeme izin veriyor. Sadece o sessiz, sabit bakışıyla. Burada olmak istediğini söyleyen bakışıyla. Bunu hayal etmediğimi söyleyen bakışıyla.

O gerçekten ciddiymiş. Bana unutulmaz bir şey vermek istiyor. Ama bu *unutulmaz bir gece* değil. Bu lanet olası bir rüya. Ve bu rüya gerçek oluyor. Bana.

"İyi misin?" diye nazıkçe soruyor.

Başımı sallıyorum. "Evet. Sadece... uygun şekilde valizimi hazırladığımdan emin değilim... Bilirsin..."

Paris için."

Sanki endişemden memnun olmuş gibi gülümsüyor. "Laney'e danıştım," diyor, sanki önemsiz bir şeymiş gibi. "Birkaç soru sordum. Bazı ipuçları aldım."

"Laney mi?" diyorum, gülmeye başlamışım bile. "Laney'den benim için daha fazla kıyafet hazırlamasını mı istedin?"

"Hayır. Bana sadece harika bilgiler verdi," omuz silkiyor, sırtarak. "Her neyse, yatak odasındaki gardıropta birkaç şey asılı. Sadece birkaç seçenek. Neyin uygun olduğunu, neyi sevdiğini gör. Hepsini al ya da alma. Seni mutlu eden neyse onu yap."

Sözlerini duyuyorum. *Duyuyorum*. Ama onun bana bakışından dolayı tam olarak anlamıyorum.

Sonra ayağa kalkıp bana doğru gelir, elimi tutar. Sıcak. Sağlam. Kararlı. Ve beni öper. Yavaş ve derin. Sanki *içtenlikle*.

Sonunda geri çekildiğinde, alnını alnıma dayadı. "Bunun mükemmel olmasını istiyorum. Bir rüya gibi. Bu yüzden, sadece bu üç günlüğüne, Rhea, lütfen."

Aklına bir şey gelirse, sor. Gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım."

Yutkunuyorum, boğazım duygudan düğümleniyor, ama alaycı bir gülümseme takınıyorum. "Peki o zaman. Sanırım sen ve Laney'nin hazırladığınız gardırobu incelemeye gitsem iyi olacak."

Ayağa kalkar ve elini uzatır. "Hadi. Sana gezdireyim."

Uyku kabini, jetin arka tarafında, buzlu cam sürgülü kapının arkasında yer alıyor. Kapı, sessiz bir tıklama sesiyle açılıyor.

Oda muhteşemdir. Yumuşak gömme aydınlatma. Kaşmir battaniyeler. Otel lüksü nevresimlerle donatılmış bir çift kişilik yatak. Evimdeki yatak odamı utandırıyor.

"Bu... rüya gibi." diyorum ve bunun aptalca geldiğini biliyorum. Yine yaklaşıyor, sesi alçak. "Amaç da bu."

Ve sonra gardırop artık umurumda değil, sadece *onu* istiyorum.

Alnımdan bir saç telini çekip alır.

Kendimi durduramıyorum. Kafasını kendime çekip onu öpüyorum. Açgözlü. İhtiyacım var.

Acil.

Ellerim güçlü sırtından aşağı kayarak kot pantolonuna ulaşır ve o hafifçe inler, ağzı boynuma doğru hareket eder, kulak mememi ısırır, ta ki ben arzuyla başım dönene kadar.

Elleri kalçalarıma yerleşir, beni kendine doğru çeker ve kot pantolonun üzerinden sertliğini hissedebilirim.

Nefesim kesildi.

"Ne istersen," diye fısıldıyor cildime. "Kalbinin arzuladığı ne varsa. Bana söyle yeter..."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o anda kapı sertçe çalındı.

"Böldüğüm için özür dilerim Bay Devereaux," dedi bir ses. "Kaptan, türbülansa gireceğimizi söylüyor. Koltuklarınıza dönüp kemerlerinizi bağlamanız en iyisi."

İkimiz de bir saniye donup kalırız, sonra kahkahalara boğuluruz. Hâlâ kızarmış ve nefes nefeseyken doğruluruz ve kapıya doğru yöneliriz.

"Sen," diyorum yumuşak bir sesle ana kabine geri adım atarken.

"İstediğim şey bu. Burada olmak istiyorum. Seninle. Seni kucaklamak. Senin tarafından kucaklanmak."

O dönüyor, yüzünde şefkatli bir ifadeyle elimi sıkıyor. "O zaman tam da istediğin gibi olacak," diyor.

Yerlerimize otururken, tekrar bana yaklaşıp. "Ayrıca, giydiğin şeyi giymeyi tercih edersen, ya da eşofman ya da pijama giymeyi tercih edersen,

doğum günü kıyafeti giymek istersen, *ne olursa olsun*. Bu bir gardırop değişikliği değildi. Sadece sürprizim seni biraz... hazırlıksız yakalayabilir diye düşündüm."

Gülüyorum, motorlar etrafımızda uğuldarken yumuşak deri koltuğa gömülüyorum. Hazırlıksız demek yetmez bile.

YİRMİ SEKİZ SPENCER

Paris saatiyle 20:30'dan biraz önce iniş yapıyoruz.

Hava serin, bahar güneşinin son ışıkları hâlâ havada. Rhea uçaktan indiği anda yüzü ıslıl ıslıl parlıyor.

Onu aceleye getirmiyorum.

O her şeyi içine çekmeye çalışırken, biz pistin kenarında oyalanıyoruz — uzaktaki Eyfel Kulesi'nin silueti, özel terminalin hemen ötesindeki şehrin uğultusu.

Arabamız geldiğinde, kapıyı tutuyorum ve ona "Gece daha yeni başlıyor. Umarım merak duygunu da yanına almışsındır" diyorum.

O, düşük ve gergin bir sesle gülüyor: "Sanırım o hiç çantamdan çıkmadı."

Saat 10:15'te ilk durağımız olan Trocadéro'ya varıyoruz. Burası dünyanın en güzel manzaralarından birine sahip. Kesinlikle kulenin en güzel gece manzarası.

Ve tam da o anda, Eyfel Kulesi saat başı parıldamaya başlar ve Rhea, sanki biri yıldızları ateşe vermiş gibi, gerçekten nefesini tutar.

"Çok güzel," diyor, sesi fısıltı gibi.

"Evet, sen de öylesin," diye fısıldayarak cevap veriyorum.

Başının üstüne öpücük konduruyorum. Fotoğraf çekiliyoruz.

Yemin ederim, kuleye göre daha parlak ışık saçıyor.

Bir sonraki durak - itiraf ediyorum - Gina'nın birkaç bağlantısını kullanması gerekti.

Marais'de restore edilmiş 19. yüzyıl otelinin çatısındaki bir teras. Normalde özel moda etkinlikleri için ayrılmış bir yer ama bu gece bizim. Battaniyeler. Mumlar. Bir kemancı. Tüm şehrin manzarası.

Geç saatte akşam yemeği servis edildi: köpüklü içecekler, hafif atıştırmalıklar, makaronlar ve ganache sosuna batırılmış çilekler.

O, ördek konfitinden bir ısırık aldı, hafif bir inilti çıkardı ve elini göğsüne bastırdı.

"Aman Tanrım," diyor. "Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi şey olabilir."

Ama bir çatal daha kaldırırken, gözleri yine camın ötesindeki parıldaayan silüete mıknaş gibi çekiliyor.

"Bu çok fazla," diyorum, ona gülümseyerek bakarak.

Yutkunur, peçetenin köşesiyle dudağını siler. "Tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Işıklar, çatılar, şehrin sesleri... Hepsini içime çekmek istiyorum."

Gece yarısı geçmişti, Montmartre'ın Arnavut kaldırımli sokaklarında yürüyerek dolaşıyorduk, dükkanlar kapanmış, sokaklar sessizdi.

Bir köşeyi dönüyoruz ve işte orada, eski atlıkarıncalardan biri hala dönüyor, sırf bizim için.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye yarı gülerek fısıldadı. "Gerçekten çalışıyor mu?"

"Ben... bir telefon görüşmesi yapmış olabilirim."

Parlayan atlara bakıyor. "Yetişkin kadınlar hala atlıkarıncaya biner mi?"

Elini tutup merdivenlerden yukarı çıkardım. "Sadece doğru koşullar altında..."

Müzik başlıyor. Binip dönmeye başlıyoruz. O gülüyor — derin, utanmaz bir neşeyle — ve ben bu sesi hafızama kazıyorum.

Saat 1:15'te, Pont Neuf'un dibinde özel bir tekne bekliyor. Şampanya çoktan soğutulmuş.

Kaptan bizi karşılar ve biz su üzerinde süzülürüz, Paris her iki tarafta parıldamaktadır.

O benim yanıma sokulur, topuklu ayakkabılarını çıkarır, bir elini benimkine koyar.

Notre Dame'ı geçiyoruz, rüyalarındaki bir katedral gibi aydınlatılmış, Gotik kuleleri ay ışığıyla altın rengi parlıyor.

Bana doğru dönüyor, dudaklarında sessiz bir gülümseme beliriyor.

"Üniversitede *A Moveable Feast*'i tekrar tekrar okurdum," diyor. "Kampüs kafesinde oturup, burada olduğumu hayal eder, espresso içer, önemli şeyler yazardım. O kız olmak isterdim. Ceketinin cebinde yıpranmış kitaplar taşıyan ve Rilke'den alıntılar yapan, ama kibirli görünmeyen kız."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Gerçekten buraya geleceğimi hiç düşünmemiştim." Onu izliyorum, nehrin ışıklarının yüzünde dalgalandığı haliyle, ve yemin ederim, yüz yaşına kadar yaşasam bile, bu görüntüyü asla unutmayacağım.

"Bence sen hala o kızsın," diyorum. "Ceketinin cebinde kitaplar taşıyan kız."

Bana şüpheyle bakar.

"Belki Rilke'den alıntı yapmıyorsun," diye ekliyorum, "ama kimsenin dinlemediğini düşündüğünde, bir şeylerden alıntılar fısıldadığını gördüm."

Gülüyor, "Kendi kendime konuştuğum bilinir."

Sessizleşir, parmakları benimkini sıkıca kavrar. Tekne bir köprünün altından geçer, başımızın üzerindeki yumuşak altın ışık, etrafımızdaki güverteye desenler çizer.

"Eskiden romantizmin başkaları için olduğunu düşünürdüm," diyor uzun bir süre sonra.

Ve o anda onu öpmem gerekiyor, sonra da "Bu konuda yanılmışsın" diyorum.

Sabah 2:30 civarında, dışarıdan mütevazı bir bina olan otele varıyoruz. Ama içerisi, 180 derecelik manzaraya sahip bir çatı katı süiti, yatağın üzerine serpilmiş gül yaprakları ve parıldayan silüete açılan tavandan tabana pencerelerle dolu.

Rhea içeri girip bakakaldı. Sonra bana döndü, gözleri parlıyordu. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleme," diye fısıldadım. "Sadece tadını çıkar."

Yavaşça ve tatlı bir şekilde bana uzanır, ben de onu kendime çekip öperim. Sonra ayakkabılarını çıkarır ve hala gülümseyerek yatağa uzanır.

On dakika sonra banyodan çıktığımda, çarşafın altında kıvrılmış, yüzü açık pencereye ve ötesindeki Paris ışıklarına dönük, derin uykudadır.

Mümkün olduğunca sessizce yanına uzanır ve giysileriyle birlikte kolumu onun omzuna atarım.

Ve yıllardır hissetmediğim bir duygu ile uykuya dalıyorum. Huzur.

Uyandığımda, sabah ışığında vücudu bana yaslanmış, onun dokunuşunun yavaş, erotik zevkini hissediyorum. Eli çoktan bana dolanmış, yarı uykulu halimde beni nazikçe okşuyor.

Yumuşak, takdir dolu bir inilti çıkararak eğildim, elimi onun elinin üzerine koyarak ritmi yönlendirdim. Ona kelimeler olmadan bunun ne kadar iyi olduğunu

Ne kadar istediğimi. Onu istediğimi.

Ama yavaşça uyanırken hatırlıyorum. Bu sefer vermek *benim* sıram.

Sırt üstü yattım, sonra ona dönerek, alnındaki saçlarını çekip, ona baktım - gerçekten baktım.

O parlak gözlerinin altında ne tür bir acı taşıdığını, hangi dile getirilmemiş arzuyu hafifletme şansım olabileceğini merak ediyorum.

"Ne istediğini söyle," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına yakın. "Hayalini kurduğun şeyi söyle."

Yavaşça, uykulu bir gülümsemeyle başını yana eğiyor. "Fransa seyahatinin bu kısmı mı? Hiç hayal etmemiştim."

Onun tenine karşı kıkırdayarak eğildim, önce bir meme ucunun etrafında, sonra diğerinin etrafında yavaşça daireler çizdim, parmaklarımla her bir sıkı meme ucunu okşadım, ta ki o şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesi çıkarana kadar.

Nefes alır, sırtını kamburlaştırır. "Bunu hayal etmeye hiç cesaret edemedim."

Eli hâlâ üzerimde, bazen yumuşak, bazen daha sert, ve her dokunuşu damarlarımda ateş yakıyor. Ben de hareketimle cevap veriyorum, aşağı doğru kayarak göğsünün kıvrımını öpüyorum, sonra daha da aşağı inerek ağzımla karnını, kalçalarını, sıcak, bekleyen vücudunun her santimini taparcasına öpüyorum.

Uyluklarını ayırıp aralarına yerleştiğimde, tereddüt etmeden bana açılır. Elleri saçlarımı bulur, ben onu yavaş ve sabırla tadarken beni orada tutar, dilim ve dudaklarım mükemmel bir ritimle çalışır, ona şunu hissettirir: Bu sadece arzu değil. Bu saygı.

"Durma" demiyor. Demesine gerek yok. Elleri benim için bunu söylüyor, beni yerinde tutuyor, her yükselen dalgada hafifçe titriyor.

"Tanrım... Spencer..." diye nefes nefese, sesi kırılarak söylüyor. "Ben... ben çok yaklaştım... çok yakında. Lütfen... içimde olmana ihtiyacım var."

Ancak o zaman başımı kaldırıyorum. Ancak o zaman öne doğru kayar ve yavaşça, dikkatlice içine girerim, göz kapakları kapanırken ve dudakları nefes nefese bir iç çekişle açılırken yüzünü izlerim.

Elleri şimdi kalçalarıma kayıyor, beni daha derine çekiyor, bana tutunuyor. Ve bu sadece bedenlerimiz değil, ruhlarımız da adımlara, şarkıya uyum sağlıyor.

"Evet," diye fısıldıyor. Sonra daha yüksek sesle: "Evet. Evet... Tanrım, evet. Bu benim hayalim."

Ve o benim adımı haykırdığında, vücudu benimkinin altında kıvrılıp titrediğinde, yapabileceğim tek şey onu takip etmek, onunla birlikte olmak, olmak istediğim tek yerde.

"Rhea," diye nefes nefese, tüm kaslarım gergin. "Oh, Rhea. Seni seviyorum."

YİRMİ DOKUZ

RHEA

"Rhea, seni seviyorum."

Tam da uçurumun kenarına düştüğümüz anda, her parçası benim her parçamla iç içe geçmiş halde, bunu söylüyor.

Üç kelime — yumuşak, nefes nefese, sabah ışığının loş sessizliğinde şaşkın. Sanki bunları yüksek sesle söylemek istememiş ama kendini tutamamış gibi.

Yatağa yığılırken, kolu ve bacağı hala beni sarmış halde, zihnim dönüyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Bir şey hissetmediğim için değil. Tanrım, her şeyi hissediyorum. Ama ona karşılık versem gerçeğin ne olacağını bilmediğim için. İçimde sakladıklarımla olmaz.

O tüm gerçeği bilmiyor. Kızı Esme hakkındaki gerçeği.

Aniden sessizleştiğimi hissetmiş olmalı. Çünkü bir saniye sonra, "Özür dilerim," diye fısıldadı, "Bunu söylemeyi planlamamıştım. Sadece... ağzımdan çıktı." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu... Yani, bu doğru değil demek değil."

Benim tarafımdan daha fazla sessizlik. Daha fazla korku. Daha fazla belirsizlik.

"Sana aşık oluyorum, Rhea. Bunu saklayamam. Ama bunu sana söylemek haksızlıktı. Seni aceleye getirmek istemiyorum."

"Beni aceleye getirmeye çalıştığını düşünmüyorum," diyorum, elini sıkarak. "Ve *kesinlikle* özür dileycek bir şey yok."

Yine de bunun yeterli olmadığını biliyorum, bu yüzden ekliyorum: "Spencer, seninle birlikte olmak için buradan başka bir yerde olmak istemem. Sadece Fransa'da değil, her yerde. Seninle birlikte olduğum sürece."

O nefes verir ve beni kendine çeker. "İki yıldan fazla bir süredir kafamdasın. Bu senin suçun değil. Sadece böyle oldu."

Gülümsüyor, ama gülümsemesinin altında yatan katmanları görebiliyorum. Her zaman sakın görünen bu adam, çok savunmasız görünüyor.

Ve bu çok güzel. O çok güzel.

"Baskı yok. Beklenti yok. Söz veriyorum. Ama senden bir şey istiyorum." Diyor.

"Neymiş o?"

"Seni yıpratın endişelerinden kurtulacağına söz ver. Sadece önümüzdeki iki gün için. Sadece buradayken. İki gün daha burada, şu anda kalalım. Çözülmesi gereken diğer şeyler, eve dönene kadar bekleyebilir."

Bu hem arzuladığım izin hem de vermemem gerektiğini bildiğim bir söz. Sırrımı biraz daha saklamama izin. Burada olduğumuz sürece onu aldatmaya devam etme sözü.

Boğazım düğümleniyor, "Söz veriyorum," diye fısıldıyorum, elini öpüyorum, ama gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum.

"Sanırım ben sadece... Esme yüzünden. Endişeleniyorum... Gece, ne kadar uzakta olduğumu fark ettim. Eğer bir şey olursa..."

O çoktan telefonuna uzanıyor.

"Evde saat dokuz civarı," diyor. "Benimkini kullan. Laney'i ara. Durumu kontrol et. Ben duşa gireceğim."

Banyoya giriyor ve ben orada oturup onun telefonunu tutuyorum. Ve kalbimi.

Ve gerçek.

Çünkü tam olarak ne zaman birine böyle bir şeyi söylersin?

Laney'i arıyorum.

Arka planda Esme'nin tatlı sesini duyarım. Ve gerçeği yine boğazımın arkasına iterim, iki yıldır orada durduğu yere. Keskin ve acı verici olduğu, serbest bırakılmak için yalvardığı yere.

Sonra dışarı çıkıyoruz.

Rue Cler yakınlarındaki sessiz sabah kafesinde espresso içerken ya da Musée de

l'Orangerie'de el ele dolaşırken, Monet'nin nilüferlerinin önünde durup, yeterince sessiz kalırsak cevapları fısıldayacaklarmış gibi bakarken.

Montmartre'in dolambaçlı merdivenlerini tırmanırken, parmaklarımız birbirine kenetlenmişken, ya da Sacré-Cœur'un gölgesinde krep yemek için mola verirken ona gerçeği söylemiyorum.

Ve Left Bank'taki mum ışıklı bistroda karşılıklı otururken, köşede bir yaylı dörtlüsü narin bir parça çalarken, o da kadehini kaldırıp "ikinci şanslara ve Paris'i yeniden yeni hissettiren kadına" kadeh kaldırırken de ona söylemiyorum.

Pazar sabahı, Spencer'ın daha da beklenmedik bir planı var.

Bu sefer arabayla şehirden ayrılıyoruz, direksiyonda Spencer var, altın rengi sabah ışığında süzülüyoruz, Paris arkamızda kaybolurken kırsal alan genişliyor.

Fazla konuşmuyor, sadece ara sıra elimi tutuyor, başparmağıyla benimkini yumuşak bir ritimle okşayarak sinirlerimi yatıştırıyor.

Ana otoyoldan çıkıp, altın rengi tarlalar ve sıralar halinde uzanan yüksek kavak ağaçlarıyla çevrili dar, iki şeritli bir yola giriyoruz. Manzara, üzüm bağları ve ayçiçeği tarlalarıyla kaplı, her virajda yeni bir kartpostal manzarası ortaya çıkıyor.

Kısa süre sonra yol bizi sessiz bir köye götürüyor — parke taşlı sokaklar, arduvaz çatılar ve öğleden sonra yumuşak ışığıyla yıkanmış beyaz taş duvarlar. Ortasında bir çeşme olan küçük bir meydan ve iki adamın petank oynadığı bir kafe var.

Zaman durmuş gibi hissedilir.

Spencer, üzerinde "*Bienvenue à Saint-Rémy-sur-Couronne*" yazan yıpranmış bir tabelanın yanında yavaşlayarak durur.

Trafik yok, telaş yok.

Sadece kuşların cıvıltısı ve ara sıra kafenin terasından gelen seramik fincanların tıkırtıları duyuluyor. Arabadan inip, sıcak taş, lavanta ve taze ekmek gibi inanılmaz derecede temiz bir kokuyu içime çekiyorum.

"Bu taraftan," diyor Spencer.

El ele tutuşarak yavaşça yürüyoruz. Mavi panjurları ve sardunyalarla dolu pencere çiçeklikleri olan dar bir sıva binayı gösteriyor.

"Ben orada kalıyordum," diyor ve çiçekli bir çardak altında gizlenmiş küçük bir zemin kapısını işaret ediyor. "Mütevazı bir yaşam alanı, küçük bir mutfak, küçük bir yatak odası ve bir banyo. Küçük ama sevimli ve... bir şekilde güvenli."

Duraklıyor, ağzında bir gülümseme beliriyor.

"Ev sahibi, Chocolat adında büyük, çirkin bir köpeği ile yan dairede yaşıyordu ve ben *bonjour* dediğimde her seferinde hırıliyordu. Sanırım aksanımı sevmiyordu."

Onu burada, bu sessiz sokaklarda topallayarak, başka bir hayatın ritmini öğrenirken hayal ederek gülüyorum. Bu yerin onun içinde ne kadar derin bir iz bıraktığını hissedebiliyorum. Ve garip bir şekilde, bu yer benim içimde de yaşamaya başlıyor.

Köşeyi döndüğümüzde, penceresinde tozlu şarap şişeleri ve bal kavanozları olan küçük bir épicerie'nin önünden geçiyoruz. Hemen arkasında fırın var.

Duvarları sarmaşıklarla kaplı, soluk kırmızı panjurları olan alçak bir taş bina. Kapıya ulaşmadan önce sıcak ekmeğin kokusu bize doğru geliyor. Girişin üzerinde el boyaması bir tabela hafifçe sallanıyor: Boulangerie Henri.

Her şey, hiç yaşamadığım bir anı gibi geliyor.

Ve birdenbire, kendi oturma odama geri dönmüşüm gibi hissediyorum kendimi. Esme'yi, Spencer'ın gönderdiği *Boulangerie Esme* oyun setindeki tahta kruvasan, baget ve pain au chocolat'ları dikkatlice dizerek, pijamalarıyla çıplak ayakla yerde otururken izliyorum.

Oyuncak kruvasanı dudaklarına bastırıyor ve "Lezzetli! Lezzetli!" diyerek gülümsüyor.

Sesi şimdi içimde yankılanıyor, sıcak, tiz ve emin, sanki hiç gitmediğim bu yerin duvarlarına işlenmiş gibi. Onu özlediğim için kalbim acıyor.

Spencer kapıyı açtığında bir zil çaldı ve anında sıcaklık ve tereyağı, karamelize şeker ve arkada pişmekte olan fındık kokusu ile sarıldık.

"Henri! Benim, Spencer!" diye seslenir, sesi sevgiyle doludur.

Sert sesli, gömleğinde bolca un bulunan, gözlükleri burnundan kayan küçük, tombul bir adam mutfaktan çıkar.

"Sadece bir Amerikalı bir adamın işini bölüp, kendini kraliyet mensubu gibi tanıtabilir," diye mırıldanır, ama ağzının kenarında bir gülümseme belirir.

Ben bir şey söylemeden, Henri Spencer'ı kısa ve sıkı bir kucaklamaya alır ve sırtına bir kez vurur.

Spencer dikleşir. "Henri," der, "bu Rhea."

Henri'nin tavrı yumuşar. Bir adım öne çıkar, ellerimi iki eliyle tutar ve ellerimin arkasına hafifçe bir öpücük kondurur. Gözleri beni bir an inceler

bir an boyunca beni inceler, sanki bir gizemi çözüyormuş gibi.

"Rhea," der, ismi bir melodi gibi uzatarak. Sonra Spencer'a döner ve Fransızca olarak fısıldar, "Pas étonnant que ton cœur ait été si brisé par son absence."

Henri, benim her kelimeyi anlayabileceğimi düşünmüyor sanırım.

Onun yokluğunda kalbinin bu kadar kırılmasına şaşmamalı.

Bize hamur işleri getiriyor: bademli kruvasanlar, çikolatalı kruvasanlar ve karısının tarifine göre mirabelle eriği ile yapıldığını söylediği yoğun bir tart.

Fırının arkasındaki verandada, çiçek açmaya başlayan bir wisteria asmasının altında oturuyoruz. Masa sallanıyor ve tabaklar birbirine uymuyor, ama sanırım hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Tarttan bir ısırık alıp gözlerimi kapatıyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, "Bu..."

"Mükemmel mi?" diye soruyor Spencer.

"Hayır." Gözlerimi açıp onun gözlerine bakıyorum. "Daha iyi."

Ve o anda ağızımdan kaçıyor, o kadar sessiz ki, yüksek sesle söylediğimin farkına bile varmıyorum.

"Burada kalmak harika olmaz mıydı? Sen, ben... ve Ez?"

Elime uzanıp sıkıca tutar ve tereddüt etmeden "Evet" der.

OTUZ SPENCER

Daha mükemmel olamazdı.

Rhea ile Paris'te geçirdiğim üç gün, hala bir rüya gibi geliyor. Sahip olabileceğimi bilmediğim özel bir rüya... Ta ki kalabalık bir müzede eli elimi bulana kadar, ta ki kahkahası süitimizin duvarlarından yankılanana kadar, ta ki ilk gece kalbimi ve her şeyimi ona açana kadar.

Onu sevdiğimi söyledim.

Tanrım, bunu demek istememiştim. Ama kelimeler yerçekimi gibi, gerçek gibi, nefes gibi döküldü. Ve o karşılık vermedi. En azından kelimelerle değil. Ama beni daha sert öptü, daha uzun süre sarıldı, belki de —sadece belki— onun da aynı şeyi hissettiğine inanmamı sağlayan şeyler fısıldadı.

Şimdi eve dönüyoruz.

Uyku koltuğunda yanımda kıvrılmış, seyir irtifasına ulaşmadan önce uykuya dalmış. Başı omzuma yaslanmış, parmakları göğsüme gevşekçe kıvrılmış.

Hareket etmiyorum. Hareket etmeyeceğim.

Bu yolculuk onun için olabilir, ama benim için her şeydi.

Boston'a indiğimizde, eve gidiyormuş gibi davranmıyorum bile. Onu takip ederek Maplewick'e dönecek olan küçük uçağın kapısına kadar gidiyorum.

"Gitmelisin," diyor nazikçe. "Sadece 45 dakikalık bir uçuş. Beni eşlik etmene gerek yok. Lacey arabamı havaalanına bıraktı."

Ama ben başımı sallıyorum. "Olmaz."

Bu yüzden onunla birlikte uçtum. Yanına oturdum. Uçak yere indiğinde elini sıktım. Ve Maplewick'teki pistte vedalaştık. Beni öptü - yumuşak, minnettar, tatlı bir öpücükle - ve yüzüncü kez teşekkür etti.

"Hayır," diye fısıldarım, elimi onun yanağına koyarak. "Teşekkür ederim. Bu... unutulmazdı. Bitmesini istemiyorum."

Ama bitti.

Kırk beş dakika sonra, evime geri dönerim, ayakkabılarımı çıkarırım, valizimi bırakırım. Uyumalıyım. Yorgunum. Ama tek yapabildiğim onu düşünmek. Bizi. Bu yüzden ona mesaj atarım.

Uyanık mısın?

Noktalar neredeyse anında belirir.

Evet. Uyuyamıyorum.

Düşünmeden aramayı tuşluyorum. İlk çalınıştta cevap veriyor. "Sedona'ya hiç gittin mi?" diye soruyorum.

Hafifçe gülüyor. "Hayır, ama bir gün gitmek istediğim yerler listesinde. Neden sordun?" "Şey, sadece düşünüyordum..."

"Büyük hayaller kurma," diye alay ediyor.

Telefona gülümserim. "Çok geç. Zaten düşündüm bile. Önümüzdeki hafta sonu, cumartesiden pazartesiye kadar orada bir yatırımcı toplantım var. Düşündüm de... belki sen de gelirsın. Orayı görmeni çok isterim. Seninle birlikte olmak isterim. Hatta, eğer istersen, seni biraz da göstermek isterim."

Bir duraklama. Bir nefes. Sonra sesi, şimdi daha kararlı. "Hayır, Spencer. Önümüzdeki hafta sonu Sedona'ya gidemem." Bir şey değişiyor.

Beklemediğim bir engel.

"Ben bir anneyim," diyor. "Esme'den tam üç gün uzak kaldım. Yarın işten sonraya kadar onu göremeyeceğim, bugün, her neyse. Tekrar gitmeyi düşünemiyorum bile."

Hafif tutmaya çalışıyorum. "Tamam. Anlıyorum. Sadece bir düşünceydi."

"Ve hayır," diye ekliyor, şimdi daha keskin bir sesle, "Laney'i arayıp sürpriz olarak ayarlamamalısın."

Bu canımı yakıyor. O göremese de, irkiliyorum.

Sessizce söylüyorum. "Tamam. Anlıyorum. Düşünmeliydim..."

Sessizlik olur. Sonra, daha yumuşak, daha yorgun bir sesle: "Özür dilerim. Bunu hak etmedin. Sadece çok yorgunum. Ve onu çok özliyorum."

Bunu anlıyorum. Bu yüzden yön değiştiriyorum. Bir şeylerin bozulduğunu hissettiğimde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: düzeltmeye çalışıyorum.

"Onu getirmeye ne dersin?" diyorum. "Gina'ya yerinde bakım ayarlamasını söyleyebilirim. Ayrı bir alanı olan bir süit tutabiliriz ve..."

"Lanet olsun, Spencer!"

Sesi, cam gibi hattı keser.

"Yapamam dedim. Esme'den tekrar ayrılamam ve hayır, onu ülkenin öbür ucuna taşıyıp, onu bir yabancıнын yanına bırakmayacağım. Anlamıyorsun. Gerçekten anlamıyorsun."

Hiçbir şey söylemiyorum.

O devam ediyor, sözleri artık daha hızlı, kenarları pürüzlü.

"Hayatımın gerçekte nasıl olduğunu bilmiyorsun. Oda servisi, özel jetler ve balkonda şarap içmek gibi bir şey değil. Ebeveynlik sürekli, acımasız ve tüm zamanını alan bir şey. Ve ben, yorgun olduğumda başkasının devraldığı bir dünyada yaşamıyorum. O bana bağımlı. Hem *onun* annesi olup hem de *senin* jet sosyete kız arkadaşın rolünü oynayamam."

Konuşamıyorum. Acımasız olmak istediğini sanmıyorum. Ama Tanrım, çok acıtıyor. Sanki karnıma yumruk yemişim gibi.

"Tamam," diyorum sessizce. "Biraz uyu. Belki hafta içinde konuşuruz."

Ve telefonu kapatıyorum. Onu cezalandırmak istediğim için değil. Ama şu anda başka bir şey söylemeye çalışırsam, o bunu duyacaktır.

Sesimdeki acıyı.

Yutamadığım acıyı.

Yatağıma uzanıp tavana bakarken, birdenbire Fransa'daki masalsı hafta sonumuz milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

OTUZ BİR RHEA

Pazartesi günü işten sonra Esmeyi almak için Laney'nin evine vardığımda, o kadar yorgunum ki gözlerim bile düzgün göremiyor. Gözlerim yanıyor, ayaklarım ağrıyor ve kalbim aylardır hiç olmadığı kadar ağır.

Laney, Esmeyi kucığında ve anlamlı bir gülümsemeyle kapıyı açıyor. "Ee," diyor, kaşlarını kaldırarak, "Prens Charming ile hafta sonu nasıldı?"

Çantamı yere bırakıp ona sarıldım ve gözyaşlarına boğuldum. Zarif, güzel gözyaşları değil, tüm vücudumu sarsan çirkin, hıçkırıklarla dolu gözyaşları.

"Aman Tanrım, kızım," diye fısıldayarak beni içeri çeken Laney. "Ona söyledin mi? Kötü karşıladı mı?"

Kafamı sallamayı başardım. "Hayır," diye boğuk bir sesle söylerim. "Ona hiç söylemedim. Ve daha da kötüsü... hafta sonu hayal edebileceğimden daha mükemmel geçti. Ve ben tam bir cadaloz gibi davranarak onu bitirdim."

Laney gözlerini kırptırır. "Ne oldu?"

"Beni Sedona'ya davet etti. Gelecek hafta sonu için." Daha fazlasını bekliyor. "Ve...?"

"Ve ben gidemem. Ben bir anneyim. Ve o, asistanının bir dadı ayarlayabileceğini söyleme cüretini gösterdi."

Laney teatral bir şekilde nefesini tuttu. "Olamaz! Destek sunan bir erkek mi? İşleri kolaylaştırmaya cesaret eden bir erkek mi? Ne canavar ama."

İnlerim ve yüzümü ellerimle kaparım. "Benimle dalga geçme. Esmeyi her hafta sonu bırakamam. O anlamıyor. Ebeveyn olmanın ne demek olduğunu bilmiyor."

Laney bana bir mendil uzatır ve yumuşar. "Tamam, haklısın. Ama onun savunması olarak, kendisinin de ebeveyn *olduğunu* bilmiyor. Ona anlaması için bir şans vermedin."

"Sen benim tarafımda olman gerekirdi."

"Senin tarafındayım. Ve bence sen korkuyorsun. Hafta sonunun ne kadar güzel geçtiğinden korkuyorsun. Onun ne kadar iyi olduğundan korkuyorsun. Ama Rhea... ona söylemelisin. Söylemelisin. Yakında. Hemen şimdi. Ne kadar beklersen o kadar zorlaşır. Onu uzaklaştırmaya çalışmak mı? Bu çözüm değil."

Onun sözleri saatler sonra kafamda yankılanıyor — makarna ve peynirden, banyo oyuncaklarından ve yatmadan önce okunan hikayelerden, Esme nihayet uykuya daldıktan sonra, bukleleri nemli ve nefesi düzenliken.

Spencer yanlış bir şey yapmadı. Benimle birlikte olmaya çalışmak dışında. Bu yüzden telefonu alıp onu arıyorum.

Doğrudan sesli mesaja

düşüyor. Mesaj

bırakmıyorum.

Salı günü, işte konsantre olamıyorum. Her şey bana onu, bizi hatırlatıyor. Pont Alexandre III köprüsünü geçerken el ele tutuşmamız. Akşam yemeğinde bana bakışları, sanki odada tek ben varmışım gibi. O otel odasının sessiz karanlığında vücudunun benimkine yaslanmasının hissi.

Öğle yemeğinde sonunda ona mesaj attım.

Sedona'yı çok görmek isterim. Belki başka bir zaman. Sadece... bu hafta sonu değil.

O akşam, tek kelimeyle cevap veriyor:

Belki.

Hepsi bu.

Durumu anlayabiliyorum. Bir daha mesaj atmadım. O da atmadı.

Ama anılar... Tanrım, anılar... durmak bilmiyor. Beni her yere takip ediyorlar. Düşün buharı içinde. Eşarbımda hâlâ kalan Paris'in kokusunda. Işığı kapatıp uykuya dalana kadar geçen sessizlikte.

Cuma sabahı pes edip bir mesaj daha gönderiyorum.

Seni düşünüyorum. Sedona'nın tadını çıkar.

Cevap yok.

Cuma gecesi, ayakta zor duruyorum.

Son dört gün, dört yıl gibi uzadı. Çantamı hazırlamalı, bir çocuğu idare etmeli, Sedona'ya giden uçağa binmeliyim. Spencer'la birlikte.

Ama bunun yerine, buradayım. Uyumsuz çoraplarla, dondurulmuş pizza için fırını ısıtıyorum ve tekrar ağlamamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum.

Yağmur

yağıyor.

Tabii ki

yağmur

yağıyor.

Ruh halime tam uygun.

Esme, bir elinde kitap, diğer elinde meyve suyu bardağıyla oturma odasında dolaşıyor. Kapı zili çalınca sevinçle çığlık atıyor ve iki elini çırpıyor.

Zili çok seviyor. Ziyaretçileri seviyor. *Sürprizleri* seviyor.

Onu kucağıma alıp yanımda götürüyorum, geç gelen bir UPS paketi ya da belki de yemek artıklarıyla gelen Laney'i bekliyorum.

Ama kapıyı açtığımda, gelen bir paket değil. Laney de değil. Spencer.

Tam burada. Tam şu anda. Yağmur yağarken verandamda.

"Merhaba," diyor, saçları ıslak, sesi sıcak ve biraz da kararsız. "Merhaba," diyor Esme.

"Merhaba," diye fısıldarım, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştır bile.

O, çarpık, umut dolu bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Uğrayayım dedim," diyor, "belki bana *gerçek* hayat hakkında biraz bilgi verecek vaktin vardır diye. *Senin* gerçek hayatın hakkında."

Beni geçip arkama bakıyor ve onun gördüğü dağınıklık ve karmaşayı düşününce içim burkuluyor.

"Sedona ne olacak?"

"Sedona bekleyebilir," diye gülümser. "Bütün hafta sonu boşum."

"Merhaba!" Esme yine her zamanki gibi neşeyle seslenir.

"Sana da *merhaba*," der, yüzü aydınlanır. Sonra bana dönerek, "Senin gözlerini almış," der.

"Öyle," gözyaşları içinde gülüyorum.

Küçük elini tutar ve nazikçe sıkar. "Esme, ben Spencer. Sonunda tanıştığımıza sevindim."

"Evet," diye cevaplar ve ikimiz de güleriz.

Ve birdenbire, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi, kollarımdan kurtulup doğrudan oturma odasına doğru koşar. Sanki Spencer Devereaux her cuma akşamı kapımıza geliyormuş gibi.

Onu yere indirdiğim anda, beni kollarına alır. Bütün vücudumu, sıkıca kendine doğru çeker. Aramızda hiç boşluk kalmaz.

"Uzak duramadım," diye saçlarıma fısıldadı.

"Çok üzgünüm," derim, ona bakmak için biraz geri çekilirim. "Çok kötü davrandım. Ben sadece..."

Elini nazikçe yanağıma koyar. "Korkmuştun," der. "Korkmuştun."

Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. "Evet."

"Bunun için her türlü nedenin var," diye ekliyor, yumuşak, alçakgönüllü bir gülümsemeyle.

Ama tabii ki, benim ne kadar korktuğumu bilmiyor.

Çünkü artık şüphesiz biliyorum ki, bu gece Esme hakkındaki gerçeği öğrenecek.

OTUZ İKİ SPENCER

Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama bu küçük kızın, annesinden sonra gördüğüm en güzel insan olabileceğini biliyorum.

Bu gece buraya kararlı bir şekilde geldim. Rhea'nın dünyasına adım atmaya, onun hayatını gerçekten görmeye kararlıydım. Ve şüphesiz biliyorum ki bu, *Esmeyi* tanımak anlamına geliyor.

Gönderdiğim hediyeği gördüğümde gülümsüyorum — minyatür bir Fransız fırın oyun seti — yere yayılmış. Tahta bagetler, minik reçel kavanozları, el dikişi pul detaylı kumaş kruvasan.

Esmeyi elini uzatıp bana bir tane uzattı. "Lezzetli," dedi gururla. "Sant."

"Kruvasan mı?" diye soruyorum, onun seviyesine çömelerek. "Çok lezzetli görünüyor." Gülümser ve bana dünyanın en güzel hediyesiymiş gibi uzatır.

Gözleri Rhea'nın gözleri gibi — yumuşak ve fırtınalı — ama enerjisi tamamen kendine ait: neşeli, parlak, merakla dolup taşan. Kendi kendine gülüyor, sonra bana bakıyor, sanki ben de şakanın bir parçasıymışım gibi tepkimi bekliyor.

Rhea ortalığı toplamaya çalışıyor. Anlıyorum, ama farkında değilmiş gibi davranıyorum.

Erimiş peynir ve belli belirsiz bir bitki kokusu bana doğru geliyor.

"Kütüphanecilerin de yemek yapabildiğini bilmiyordum," diyorum, o odaya geri dönerken.

Gözlerini devirip alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, sürprizlerle doluyuz. Cuma gecelerinin spesiyalitesi ise dondurulmuş pizza. Şanslısın ki, yağmurdan kaçan biri olursa diye her zaman yedek bulundururuz," diyor.

Mutfığa geri döner ve bulaşık makinesinin boşaltıldığı ya da doldurulduğu sesini duyarım. Sonra geri gelir.

"Bira ikram edebilir miyim?" diye utangaçça soruyor. "Buzdolabında tam olarak iki tane var. İkisi de Corona. Biraz lüks. Yoksa pizzanın yanında şarap mı tercih edersin?"

"Dondurulmuş pizza ile en çok Corona gider," diyorum göz kırparak.

Akşam yemeği... eğlenceli geçiyor.

Üçümüz mutfak köşesindeki küçük bir katlanır masada toplanıyoruz. Esme, elinde pizza dilimi ile yüksek sandalyesinde gururla oturuyor.

Ancak, o pizzayı benim gördüğüm hiçbir insan gibi yemiyor. Önce, parmaklarıyla üstündeki malzemeleri kazıyıp onları yiyor. Sonra, hamurun üzerindeki sosu yalayıp temizliyor. Son olarak, kalan kısmı kemiriyor ve ara sıra şaşırtıcı bir kararlılıkla parçalara ayırıyor.

"Bu çok eğlenceli," diyorum gülererek. "Esme'nin bunu yapışını görünce, ne kadar sıkıcı olduğumu fark ediyorum — her zaman aynı, tahmin edilebilir sırayla pizza yiyorum."

Rhea gülümsüyor, ama gözleri Esme'de kalıyor. Sürekli onu izliyor. "Uh-uh," diyor aniden. "Çok fazla. Çıkar ağzından."

Esme tükürmez.

Gözümü kırpmadan önce, Rhea ayağa kalkar, mama sandalyesinin yanında çömelir ve Esme'nin küçük kollarını başının üzerine kaldırır. Ve birdenbire, ıslak bir kabuk parçası çıkar.

Rhea nefes verir, sanki yeniden nefes alabildiği için minnettar gibi Esme'nin buklelerine bir öpücük kondurur. Ben de göğsümde hissediyorum — çocuğunuzun tek güvenlik ağı siz olduğunuz için *her anı izlemenin* görünmez ağırlığını.

Akşam yemeğinden sonra, Rhea banyoyu hazırlarken Esme, benim de kısa sürede ritüel olduğunu anladığım bir şeye başlar: oyuncak kutusuna gider, rastgele bir şey seçer ve yorum yapmam için bana getirir.

"Ah, evet," diyorum ciddiyetle, plastik bir muz tutarak. "Güzel bir örnek. Belli ki Güney Fransa'dan ithal edilmiş."

Kız kıkırdar.

Sonra, lastik bir ördek. "Bu... Monsieur Quackers mı?" Yine kıkırdar.

Ne dersem diyeyim, gülüyor. Sanki ben dünyadaki en komik adammışım gibi. Sonra, Rhea'nın kemerin altında durduğunu fark ediyorum. Bizi izliyor.

Kollarını kavuşturmuş. Yüzünde yumuşak bir ifade var, ama gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Başını sallar, ama bu tamamen doğru gelmez.

Banyo zamanı kaos, köpükler ve neşeyle geçer. Sonra yatma zamanı hikayeleri.

"Birkaç kitap seç," diyor Rhea ve Esme, Maplewick Mini Kütüphanesi'nde görevine başlamak için saatini kaydetmiş gibi hemen köşedeki rafa gidiyor. Her bir kitabı inceliyor, bazılarını dikkatlice çıkarıyor, diğerlerini geri koyuyor. İşini bitirdiğinde, "Bitti," diyor.

Rhea yığına göz atar. "Beş tane. Sayalım."

Birlikte sayarlar, kapaklara dokunurlar. Ama Esme raftan fazladan bir kitap aldığıında, Rhea kararlı kalır.

"Beş tane, Ez. Kuralı biliyorsun."

Gülüyorum. "Ama altı ya da yedi tane çok daha eğlenceli olurdu."

Rhea bana yan gözle bakar. "Seyircilerin yorumlarına gerek yok."

Sonra, sallanan sandalyeye doğru ilerlerken Esme elimi tuttu. "Kitaplar," dedi, elimi çekerek.

Rhea'ya bakarım.

Gülümser. "Vay canına. Ne şanslısın. Konuk okuyucu olarak seçildin. Al, bu okuma koltuğu. Ama unutma, beş kitaplık bir sınırimız var. Bu sınırdan saparsan, ayrıcalıklarını geri almak zorunda kalırız."

Oturuyorum ve Esme sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi kucağıma tırmanıyor. Ama bu benim ilk seferim. Ve ben... şaşkınım.

Daha önce yeğenime kitap okumuştum — komik sesler, abartılı dramatik anlatım — ama hiçbiri böyle değildi. Hiç bu kadar küçük birini kucağıma almamıştım. Bu kadar güvenen birini.

Ve bu durumun bir yanı — göğsüme yaslanmış minik vücudu, okurken resimleri tarayan gözleri — o kadar iyi hissettiriyor ki, beni biraz korkutuyor.

Rhea, Esme'yi odasına götürüp yatırıyor ve onlar yokken, ben de küçük evin içinde yavaşça dolaşıyorum.

Sağlam. Rahat. Yaşanmış.

Her yerde onun izleri var — zevki, varlığı, hayatı. Yan sehpa köşeleri kıvrılmış kitaplar. Isıtıcının yanında küçük çoraplarla dolu bir kurutma rafı. Buzdolabına yapıştırılmış, üzerinde "Maplewick Okur!" yazan bir yapışkanlı liste.

Bu gerçek hayat.

Onun hayatı.

Ve burada olduğum için sadece mutlu değilim, onur duyuyorum.

Rhea geri döndüğünde tereddüt etmiyorum. Onu kollarıma alıp öpüyorum. Sertçe. Uzun uzun. Sanki bütün hafta onu tekrar hissetmek için beklemişim gibi.

Sonunda geri çekildiğimde, dudaklarımı onun dudaklarına değdirip fısıldadım, "O gerçekten harika biri, biliyor musun? Kesinlikle Sedona'dan sonra ikinci sırada."

Bana bakışında bir şey var — gözleri fal taşı gibi, okunamaz ama altında, onu görüyorum: kırılганlık. Ve onun bunu bilmesini istiyorum. Bilmesini *istiyorum*.

Ben buradayım.

Bu yüzden onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha şiddetle, onu duvara yaslayarak. Arzum hızlı ve ateşli bir şekilde alevlenir, artık acil ve her şeyi tüketen bir hal alır.

Sadece onun tadından, bundan sonra olacakları düşünmekten bile sertleşiyorum. Ellerimi vücudunun önünden aşağı kaydırıyorum, göğüslerinde durup nazikçe okşuyorum, parmaklarım gömleğinin altındaki danteli okşuyor, sonra beline doğru iniyorum.

Bana doğru eğildi, kalçaları benimkilerle buluştu ve çıkardığı küçük sesler beni neredeyse ıldırıyor.

Dizlerimin zerine kyorum.

Ellerim kot pantolonunun düğmesini, sonra fermuarını bulur. Denimi yavaşça aşağı çekerim, siyah danteli ve sıcak, yumuşak tenini ortaya çıkarırım.

Ama tam eğildiğim anda, o donup kalır.

"Dur," diye fısıldadı. "Spencer, dur."

şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Eli çenemi bulur, nazikçe bakışlarımı ona geri yönlendirir. Kot pantolonunun düğmelerini ilikler. Fermuarını eker.

"Benimle gel," diyor. "Gel otur. Sana söylemem gereken bir şey var."

Sesi yumuşak. Kararlı. Ama altında, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir titreme var.

Ayağa kalkarım, konuyu değiştirmeye çalışırım.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Her şey yolunda mı?" Ama ben zaten biliyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmuyor. Ve korku beni hızlıca sarıyor — sıkı, sıcak ve irkin.

Başka bir adam. Öyle olmalı.

Esme'nin babası. Elbette. Başka neden beni böyle durdursun ki?
Hâlâ konuşmuyor. Sessizliği keskin, sanki her heceyi hesaplıyormuş gibi.
Göğsüm sıkışıyor. Sesim artık daha keskin. "Ne oldu?"
Bir saniye gözlerini kapatıyor. Nefes alıyor. "Sana daha önce söylemeliydim. Biliyorum. Ve söylemediğim için üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Midem bulanıyor. İşte bu. Kesinlikle başka bir adam. Boğazımda bir sıcaklık yükseliyor, kıskançlık, öfke ve kemiren bir ihanet duygusunun karışımı.

"Ne söyledi?" diye soruyorum, düz ve alçak sesle. O şimdi kelimenin tam anlamıyla ellerini ovuşturuyor. "Spencer... o gece galada..."

"Ne olmuş?" diye araya girdim, sesimde hayal kırıklığı vardı. *Söyle gitsin.* Gözlerime bakıyor. "O gece hamile kaldı," diyor sessizce. "Esme."

Kulaklarım
çınlamaya başlar.

Görüşüm
bulanıklaşıyor.

Oda sallanıyor.

"Sen onun babasısın, Spencer. Esme'nin babasısın."

Tüm dünya bu üç kelimeye darılırken nefes alamıyorum.

Sen onun babasısın.

OTUZ ÜÇ RHEA

O gece, duyguların ve kafa karışıklığının bulanık bir karışımıydı.

Kapıyı ilk açtığımda, belki de sadece bir teslimat olduğunu düşündüm — gece geç saatlerde yapılan bir siparişte unutulmuş bir şey.

Ama bir kutu değildi. Oydı.

Spencer.

Orada, bir film sahnesi gibi yağmurda duruyordu, ama bu gerçektir. İzin istemedi. Zamanlaması için özür dilemedi. Sadece... içeri girdi. Sanki buraya aitmiş gibi.

Dağınıklığa aldırmış etmedi, kanepedeki çamaşır yığınının ya da ayaklarının altındaki oyuncaklara ikinci kez bakmadı. Dağınık, kusurlu hayatıma burun kıvrmadı.

Sadece uyum sağladı. Zahmetsizce.

Esme'ye karşı sıcak davrandı; eğlenceli, sabırlı, ilgili. İkisini birlikte izlemek neredeyse dayanılmazdı. Çok güzellerdi. Çok uyumluydular. Göğsüm sıkışmadan onlara bakamıyordum.

O sadece donmuş pizzayı ve ucuz birayı tolere etmiyor. Onları tadıyor. Sanki tam da istediği şey gibi hissettiriyor.

Ve daha sonra, Esme yatırılıp ev sessizliğe büründüğünde, beni tekrar öptü. Saygıyla. Tutkuyla. Hatırladığım her şeyle ve hak etmediğimi bildiğim her şeyle.

Sanki kendini bana tekrar vermek istiyormuş gibi. Tamamen.

Ve tam onu bırakmak üzereyken, aramızdaki çekime teslim olmaya hazırken, içimdeki cesur taraf sessiz kalmayı reddetti.

"Dur."

Bu kelime, ne anlama geldiğini bile anlamadan ağzımdan çıkmıştı. Ve birdenbire kendimi onu söylerken buldum. Hepsini.

"Spencer... Esme senin. Sen onun babasısın."

Yüzü anında değişti, sanki bir perde yırtılmış gibi. Şaşkınlık. Öfke. Şok. Korku. Hayal kırıklığı. İhanet. Hepsi birden, aynı anda çarpışıyor, her bir çizgisinde yazılı.

O, kafeslenmiş bir hayvan gibi oturma odasında volta atıyordu, sesi hızla yükseliyordu, vahşi, kontrol edilemezdi.

"Bana neden söylemedin?"

"Bunu benden saklamaya ne hakkın vardı?" "Bana güvenmedin mi?"

"Benim bir ailem yoktu! Sen onları aptal bir fotoğraftan kafanda uydurdun, tek bir fotoğraftan!"

Ve yine. "Hiç hakkın yoktu."

Son sözlerinde sesi çatladı, sert ve boğuktu.

"Ne oluyor lan!" diye bağırır, ellerini saçlarında gezdirir, kapıya doğru döner, sonra tekrar geri döner. "Yapamıyorum... Şu anda burada kalamam."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum," diyorum yumuşak bir sesle. "Kesinlikle bilmiyordun." O da aynı fikirde.

"Sana ulaşmaya çalıştım, bilmeni istedim."

Ama o dinlemiyor. Ya da belki dinleyemiyor.

"Hava almam lazım," diye tersler.

Sonra, "Ve babalık testi yaptırmam lazım. Avukatımdan haber alacaksın, öyle ya da böyle."

Sonra daha sessiz. Daha soğuk. "Ve eğer o *benimse*..."

Ama cümlesini bitirmiyor. Sadece dönüp çıkıyor, kapıyı arkasında çarpıyor.

On saniye geçmeden, Esme'nin arka yatak odasından gelen çığlığını duyarım. Keskin. Şaşkın. Sanki havada bir yırtılma hissetmiş gibi.

Şaşkın bir şekilde oturma odasının ortasında duruyorum.

Boşlukta. Ama gerçekten mi?

Ne bekliyordum ki?

Hafta sonunun geri kalanı parçalar halinde geçiyor.

—çamaşır, bulaşık, omlet, hikaye kitapları—ama içim paramparça.

Ona mesaj attım. Defalarca.
Spencer, çok üzgünüm.
Sadece anlamamı istiyorum. Evli olduğumu sanıyordum.
Herkesi korumaya çalışıyordum —seni, Esme'yi, kendimi.
Birkaç saat sonra tekrar deniyorum.
Sana ulaşmaya çalıştım. Öğrendiğim anda. Mesaj attım. Önemli olduğunu söyledim. Beni aramamı istedim.
Sonunda, Pazar gecesi geç saatlerde cevap verdi.
Düğün haftasonu mu? Fransa gezisi mi?
Parmaklar titreyerek cevap veriyorum.
Hazırlıksız yakalandım. Korktum. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.
Cevabı hızlı geldi.
Ama benimle tekrar yatacak kadar korkmamışsın.
Bu çok acıttı. Hemen karşılık verdim:
Bana, benim gibi kadınlardan kendini korumak için bir *dizi planın* olduğunu söylemiştin. Seninle çıkıyormuş gibi davranmaları için *aktörler tutuyorsun*. Ne düşünmem gerekiyordu?
Cevabı soğuk.
Bunun bir nedeni var.
Ve işte bu kadar. Kendimi kaybettim.
Siktir git. Ve siktiğimin babalık testini de siktir et. Senden hiçbir şey istemiyoruz.

Pazartesi sabahı saat 9'u biraz geçiyordu ki, resepsiyondan Penny kafasını ofisime soktu.

"Hey, Rhea? Senin için biri geldi. Postaneden. İmza gerekiyormuş."
Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp gözlerimi kırıştıyorum, bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum. "İmza mı?" "Taahhütlü posta," diyor, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi. "Onu içeri göndermemi ister misin?"
İçeri göndermemi ister misin?"

"Tabii," diyorum, ama midem çoktan bulanmaya başlamıştır.
Birkaç dakika sonra, USPS üniforması giymiş bir adam, elinde bir klipsli tahta ve üzerinde kırmızı harflerle "*Taahhütlü Posta - İmza Gerekli*" yazan beyaz bir zarfla kapıdan içeri girer.

"Bayan Rhea
Sinclair?" "Evet."
"Burayı imzalamanız gerekiyor."

Aniden bana aitmiş gibi gelmeyen elimle adımı karaladım. Adam tek kelime etmeden zarfı uzattı ve çıktı.

Sol üst köşedeki gönderen adresi kalbimi durdurur:

Willoughby, Kane & Trent LLP

Aile Hukuku Bölümü

Yavaşça oturup, titreyen parmaklarımla zarfı açıyorum. İçindeki kağıt kalın, sert ve pahalı. Toner ve tehdit kokuyor.

Antetli kağıt kabartmalı. Her kelime keskin. Kesin. Ölçülü.

"Müşterimiz Bay Spencer Devereaux'nun, reşit olmayan çocuğu Esme Sinclair için resmi olarak zincirleme velayet babalık testi talep ettiğini bildiririz. Test, sertifikalı bir tesiste yapılmalıdır. DNA örneğinin kaynağını doğrulamak için tarafsız bir üçüncü şahsın tanıklığı gerekebilir."

Boğazım düğümleniyor.

"Teslim tarihinden itibaren yedi (7) iş günü içinde bu talebe uyulmaması, testi zorunlu kılmak ve velayet haklarını değerlendirmek için bir dilekçe sunulmasına neden olabilir."

Ve son olarak:

"Bay Devereaux ile doğrudan iletişime geçmeyin. Tüm iletişim bu ofis aracılığıyla yapılmalıdır."

Son cümle bir tokat gibi geliyor. Benimle konuşmak bile istemiyor.

Mektubu, boğabilirmişim gibi iki elimle masaya bastırıyorum. Avuç içlerim terli. Göğsüm ağrıyor.

Kütüphanenin diğer ucunda, Penny'nin resepsiyonda hala sohbet ettiğini duyuyorum, hayatımın dibe vurduğunun tamamen farkında değil.

Mektubu bilgisayar çantama koyup fermuarını kapatıyorum. Sanki ortaya çıkmasını engelleyebilecekmışim gibi.

Ama mektubu okumamış gibi yapamam. Ve onun sözlerini unutamam.

"Ve eğer o benimse..."

Cümle hiç bitmedi. Ama şimdi boşlukları doldurmaktan kendimi alamıyorum.

Onu almaya geliyorum. Onu alacağım. Sana bunu ödeteceğim.

Ya kazanamayacağım bir savaş başlatmışsam?

OTUZ DÖRT SPENCER

Gina, sertifikalı mektubun basılı kopyasını, sanki dolu bir silahı teslim ediyormuş gibi masamın üzerine kaydırıldı.

"İşte," diyor. "Bitti."

Hızlıca göz gezdiriyorum. Hukuk dili. Tehdit. Her şeyin soğuk mesafeli tavrı. Çok acımasız.

Korkutmak, havayı belirlemek için yazılmış. Rhea'ya bu savaşta kimin sözünün geçtiğini göstermek için.

Ama bu çok fazla. İlk paragrafı bitirdiğim anda bunu anlıyorum.

"Tanrım, Gina. Willoughby'ye ne söyledin ki?"

O hiç irkilmiyor. "Ona, bu kadının senin kalbini çoktan ele geçirdiğini ve bunun zor bir iş olacağını söyledim."

Sonra bana, ön camı kırık bir araba gibi bakıyor. "Bu arada, berbat görünüyorsun."

Çenemi ovuşturuyorum. "Evet. Kendimi berbat hissediyorum."

Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum. "Birincisi, bu kadını gerçekten önemsiyordum. İkincisi, bana dürüst olmayan biri gibi gelmemiştii. Üçüncüsü, eğer babası *bensem*..."

Durdum, ellerimi belime koydum ve pencereden dışarı baktım, ama hiçbir şey görmüyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Gina tek kelime etmez. Bekler.

"Evet, öfkeli tarafım tam gaz devam etmek istiyor. Büyük silahlar. Elimden gelen her şeyi almak istiyorum: velayet, haklar, kontrol. Ama diğer tarafım, bu lanet evin her duvarını yumruklamak istememe neden olan tarafım, şudur ki... eğer bu doğruysa..."

Yutkunuyorum.

"*Orada olabilirdim. Onu kucağıma alabilirdim. Adını seçebilirdim. İlk adımlarını görebilirdim. İlk kelimesini duyabilirdim. Çok şey kaçırdım.*" Sonunda Gina konuşur. Sesi sakindir. Ölçülüdür.

"Spencer... Rhea bunun senin bebeğin olduğunu *bilseydi* ve senin net servetini bilseydi, bunu kendine saklayıp geçinmeye çalışacağını mı düşünüyorsun? Bir kuruş bile istemeden kızını tek başına büyüteceğini mi?"

Ona dönerim, çenem sıkıdır. Cevap veremem.

Yavaşça nefes verir. "Bence olan şu: Geçen hafta sonu yaşadığın küçük Fransız masalı, ona senin onun için *neredeyse her şeyi* yapacağına inandırdı. Sadece onun sözüne dayanarak, babasız bu bebeğin senin olduğunu bile. Ona kendini güvende hissettirdin, o kadar güvende ki, tek bir kanıt bile olmadan tüm olayı ustaca halledebileceğini düşündü."

Gina haklı olabilir.

Yine de, tüm bu olanlar yüzünden ne kadar incinmiş ve kızgın olsam da, kalbimde Rhea'nın kişisel çıkarları için açıkça aldatmaktan çok, doğruluktan kaynaklanan inatçılığa daha yatkın olduğunu düşünüyorum.

O, kendisine ait olmayan bir şeyi almaya çalışan türden bir insan değil. Yoksa Gina'nın şüphelendiği gibi, onun büyüüne kapılmış olan sadece ben miyim?

Zaman gösterecek.

O gece çalışmaya çalışıyorum — e-postalar, yatırımcı raporları, incelemem gereken bir satın alma işlemi — ama beynim durmak bilmiyor.

Saat 23:04'te, ekranımda onun adı beliriyor. Rhea

Sinclair – Yeni Mesaj

Testi kabul edeceğim.

Sadece bilmeni istedim – korkduğum kısım bu değil.

Mesajı açmıyorum. Önizlemeyi okuyorum ve mesajı siliyorum.

Yatağa girdiğimde uyku gelmiyor. Bunun yerine, yatakta uzanıp tavana bakıyorum. Onu, *onları* düşünmekten kurtulamıyorum.

Esme, "Nefis, sant!" diyerek gururla bana gönderdiğim kumaş kruvasan oyuncağını uzatıyor.

Rhea, "Cuma gecesi spesiyalitemiz donmuş pizza. Şanslısın, yağmurdan korunmak isteyenler için her zaman yedek bulundururuz."

Rhea: "Aman Tanrım, Spencer... Yanlış numarayı aramışım. Son rakam 1 değil, 7'ydi."

Esme, beni elinden tutup okuma koltuğuna çekerek, "Kitaplar."

Rhea, anılarla dolu sesiyle fısıldadı, "Hepsi onun suçu değil... Sadece durum biraz karmaşık."

Her yerdeler.

Aklımda.

Soluduğum havada.

Ve sonra, Henri var.

Zayıf ama gerçek bir anı, yankı gibi göğsümde parıltıyor.

"Aşk her zaman makbuzla gelmez," demişti bir keresinde, güneşin ışınlarıyla dolu mutfağında ekmeği keserken. *"Bazen birdenbire ortaya çıkar. Bazen de saklanır. Ama en kötüsü, bazen onun gerçek olduğunu fark etmeden önce kaçmasına izin verirsin."*

Ve sonra o gün, Rhea'ya bakarak bana şöyle dedi: "Pas étonnant que ton cœur ait été si brisé par son absence."

Onun yokluğunda kalbinin kırılmasına şaşmamalı.

Onu hayal ediyorum. Rhea'yı.

Esme kucağında, steril bir klinik muayene odasında tek başına oturuyor. Dizinde bir klipsli tahta ile evrakları dolduruyor. Esme gerginliği fark etmesin diye sesini neşeli tutuyor. Bir yabancı, sanki sıradan bir işmiş gibi yanağının içini sürüntüyle alırken, onun küçük elini tutuyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Beni, bizi bu duruma düşürdüğü için ondan nefret ediyorum. İşlerin bu noktaya geldiği için nefret ediyorum.

Ama daha da çok, bir zincirleme velayet protokolü ve steril pamuklu çubuklar aracılığıyla kızımın tanışma ihtimalinden nefret ediyorum.

Bu dayanılmaz.

Sonunda, saat 2'yi biraz geçe, uykuya dalıyorum. Ama bir saat sonra yatakta birdenbire uyanıyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Evdeki sessizlik tamamen yanlış geliyor.

Hiç ses yok. Hiçbir uyarı yok. Sadece içimden gelen, bir şeylerin yolunda olmadığına dair keskin bir his. Kalkıyorum. Odada volta atıyorum.

Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum, ama açıklayamadığım bir baskı sistemi gibi kafamda kalıyor.

Belki de bu tamamen suçluluk ya da panik duygusudur. Ya da belki de tamamen başka bir şeydir.

OTUZ BEŞ RHEA

Esme kendinde değil.

Her şey burun çekmeyle başlıyor. Her zamankinden daha yapışkan bir sabah. Sıcak yanaklar. Aşırı tepki vermemeye çalıştığın hafif ateş.

Hastayım diye işten izin alıyorum.

Kanepede bana sarılıp yatıyor, alnına yapışmış nemli bukleler, parmakları benim sweatshirt'üme dolanmış. Yüzüne serin bir bez bastırıyorum, sırtını küçük daireler çizerek ovuyorum ve ona elektrolit içmesini küçük yudumlarla ikna etmeye çalışıyorum.

"Aferin kızım," diye fısıldıyorum, o cevap vermese de.

Öğleden sonraya kadar gözlerini neredeyse hiç açmadı.

Termometre 38,5 dereceyi gösteriyor, ama beni korkutan sayı değil, nefes alış şekli. Normalden biraz daha hızlı. Sanki göğsü olması gerekenden daha fazla çalışıyor gibi.

Panik yapmamaya çalışıyorum.

Semptomları Google'da aratıyorum. ChatGPT'ye sorular yazıyorum. Forumları ve ebeveynlik sitelerini tarayarak, beni rahatlatacak, aşırı tepki verdiğimi gösteren bir şey arıyorum.

Laney'e mesaj atıyorum, onun Vermont'ta teyzesinin cenazesinde olduğunu unutarak.

Hala yoldayız, bebeğim. Yarın gece döneceğiz. Sen iyi misin?

Evet diyorum. Ama iyi değilim.

Gece olunca Esme'nin ateşi yükselir — 39,7 — ve nefesleri sık, hızlı ve küçük göğsünde çok sıkışık olur. Nefes verirken yumuşak bir hırıltı sesi çıkarır

ve bu beni paramparça ediyor.

Beklemiyorum.

Onu bir battaniyeye sarıyorum, tişörtümün üzerine bir sweatshirt giyiyorum ve anahtarlarımı alıyorum. Maplewick General'e arabayla beş dakikada varılır. Her virajı ilk yardım görevlisi gibi alıyorum.

Acil servis, şükürler olsun ki, çoğunlukla sessizdir.

Bir hemşire Esme'ye bir bakış atar ve bizi kayıt masasının önünden geçirir. On dakika içinde, oksijen monitörleri, serum hazırlığı ve kendini Dr. Harris olarak tanıtan beyaz önlüklü bir adamın bulunduğu loş bir odadayız.

Nazik ama odaklanmış, kaşları çatık bir şekilde Esme'nin göğsünü dinliyor ve nebulizör tedavisi istiyor.

"RSV şu anda her yerde," diyor. "Bunu küçük çocuklarda çok görüyoruz, o da tam tehlike yaşında."

Sersemlemiş bir halde, zar zor nefes alırken başımı sallıyorum. "Bu ne anlama geliyor? *Tehlikeli yaş?*" Monitöre bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"İki yaşın altındakiler en çok endişelendiğimiz gruptur. Solunum yolları daha küçüktür. Mukusu verimli bir şekilde temizleyemezler. RSV hızla kötüleşebilir, özellikle ateş, zor nefes alma veya dehidratasyon belirtileri varsa."

Esme'ye bakıyorum. Dudakları hafifçe aralık. Göğsü çok hızlı inip kalkıyor.

"Hala tepki veriyor," diye ekliyor nazikçe. "Bu iyi. Ama çok zorlanıyor. Ve yorulursa..."

Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Sedyenin kenarına oturup, onu yukarıya çıkarırken elini tutuyorum. Vücudu gevşek, yüzü kızarmış, gözleri donuk. Minik vücudu, tüm o makinelerin yanında daha da küçük görünüyor.

Laney'e tekrar mesaj attım. Bu sefer cevap yok.

Yalnızım. Ellerim titriyor.

Ve bir kez olsun, bunu aşmaya çalışmıyorum. Bağımsız, güçlü veya cesur olma dürtüsü hissetmiyorum. Telefonumu çıkarıyorum, Spencer'ın numarasını açıyorum ve bir mesaj gönderiyorum:

Beni arayabilir misin? Önemli bir şey var.

Cevap yok.

Beş dakika bekledim, odada volta attım, kan tadı alana kadar dudağımı ısırdım.

Ararım. Cevap yok.

Beş dakika daha bekliyorum. Sonra tekrar mesaj yazıyorum.

Esme çok hasta. Ve ben korkuyorum. Arayabilir misin?

Hemen arıyor.

"Rhea?"

Sesi duyduğum anda gözlerim doluyor.

"O gerçekten çok hasta," diyorum, duygularımın yüzeye çıktığını hissederek. "RSV. Onu hastaneye yatırdılar. Nefes almakta zorlanıyor ve ateşi düşmüyor, ve ben sadece..." Sesim kırılıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tamam," der çabucak. Sakin, ama kararlı. "Sen nefes almaya devam et ve onun yanında kal. Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Ne yapabileceğime bakacağım. Hiçbir yere gitme."

Telefonu kapattı. Ben kıpırdamadım.

On beş dakika sonra, bir hemşire tekerlekli bir arabada bir dizüstü bilgisayar getirir ve yatağın ayak ucuna yerleştirir. Dr. Harris, sinirli bir ifadeyle onu takip eder.

"İstediğiniz uzman konsültasyonu," diyor hemşire, birkaç tuşa basarak. "Boston Çocuk Hastanesi'nden."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Sonra ekran yanıyor, hemşire Zoom bağlantısına giriyor ve Spencer'ın yüzü beliriyor.

Telefonundan aramıyor. *Video görüşmesinde*. Kolları sıvamış. Çenesi gergin. On iki telefon görüşmesi yapmış ve henüz bitirmemiş bir adam gibi görünüyor.

Sonra, onun yanında başka bir pencere açılır: Boston Çocuk Hastanesi'nden bir pediatri uzmanı. Gri saçlı, otoriter, sesi alçak ve sakin. Dr. Levinson.

Dr. Harris kollarını kavuşturmuş duruyor. Açıkça pek heyecanlı değil.

"Dr. Levinson," diyor adam, ekrana başını sallayarak, "Anladığım kadarıyla, RSV pozitif, bu gece solunum sıkıntısı ve inatçı ateşle hastaneye yatırılan on sekiz aylık bir kız çocuğu hakkında danışıyoruz, değil mi?"

Dr. Harris ihtiyatlı bir şekilde başını sallar. "Evet. Oksijen ve sıvı desteği alıyor. Nebulizatör tedavisi sonrası hafif bir iyileşme gösterdi, ancak solunum hızı ve ateşi hala yüksek. Gece boyunca durumu kötüleşirse Hanover'a nakil etmeyi düşünüyorum."

"Burada da yüksek RSV vakaları görüyoruz," diyor Dr. Levinson. "Ancak benzer vakaları yüksek frekanslı nazal kanül, nebulize epinefrin ve IV kortikosteroid protokolü ile başarıyla tedavi ettik. Sizin tesisinizde yüksek frekanslı kanüller var mı?"

Dr. Harris'in çenesi titriyor. "Hayır. Stoklarımızda yok."

"Peki epinefrin verme sistemi?"

"Albuterol kullanıyoruz," diyor. "Önerdiğiniz protokol tam olarak standart değil."

Dr. Levinson'ın sesi sakın kalır. "Hayır, standart değil. Ama etkili."

Esme'nin yatağının yanındaki sandalyede yerimi değiştiriyorum, her kelimenin derime işlediğini hissediyorum.

Dr. Harris bana döner. "Onu stabilize edip gerekirse ambulansla Hanover'a nakledebiliriz. O hastaneyi ve personeli tanıyorum. Onlar iyidir," der ve ekrandaki Spencer'a bakar.

"İyi, yeterince iyi değil," diye Spencer sertçe karşılık verir.

Dr. Harris sertleşir. "Bay Devereaux, saygıyla söylüyorum, bu çocukla odada olan benim. Ve makul olarak yapılabilecek her şeyi yapıyoruz."

"Peki, durumu düzelmiyorsa, bu yeterli değil, değil mi?" Spencer keskin ve kısa bir cevap verir.

"Bakın," Dr. Levinson araya girer, "Boston Children's'ta onun için bir PICU yatağı ayarladım ve bir medivac helikopteri yola çıktı bile. Bir saat içinde inecek. Anladığım kadarıyla helikopteriniz otoparkta."

Nefesim kesildi.

Dr. Harris bana, sonra ekrana bakar. "Çoğu sigorta şirketi bu aşamada nakil masraflarını karşılamıyor."

"Karşılacak," diyor Spencer, sakın ve kararlı bir şekilde. "Kişisel ödeme. Bu en azından endişelenecek bir şey değil."

Ve sonra...

Bip. Bip. Bip.

Monitör çılgık atmaya başlar. Keskin. Hızlı. Acil.

Esme zayıf bir çılgık atar. Göğsü bir kuşun kanadı gibi titriyor — çok hızlı, çok sık.

Hemşire monitöre koşar. "Oksijen seviyesi düşüyor. Satürasyonu düşüyor... 91, şimdi 88..."

Dr. Harris çoktan yatağın başına gelmiş, hayati fonksiyonları kontrol ediyor ve solunum desteği istiyor. Yüzü gerginleşir, ses tonu değişir.

"Nakil ekibini çağırın," diyor hemşireye. "Nakil için hazırlık yapın. Hemen." Daha önceki itirazları duman gibi yok oluyor.

Spencer'ın sesi hoparlörden tekrar duyulur, sabit ve nettir. "Helikopter yirmi dakika içinde orada olacak. Rhea, sen onunla kal.

iniş yaptığında buluşuruz."

Dr. Levinson hala sakin, ama işine odaklanmış. "Devir teslim için hazır bekliyor olacağız. Ekibim varışta hazır olacak."

Görüşme sona erer.

Esme'ye bakıyorum — hala çok küçük, hala nefes almakta zorlanıyor — ve zeminin altımda kayduğunu hissediyorum.

Çünkü bundan sonra ne olursa olsun, artık sadece ben ve Esme yokuz.

Spencer artık bu olayın merkezinde. Ve bunun beni korkutup korkutmadığını... ya da kurtarıp kurtarmadığını bilmiyorum.

OTUZ ALTI
SPENCER

Telefonu yarım saniye fazla baktıktan sonra nihayet *Arama tuşuna* bastım.

İlk çalınıştta cevap verdi.

"Rhea," diyorum ve sesim kısılıyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Ve bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, bunu söz verme hakkım olmadığını fark ediyorum. Ama

Yine de bunu söylemem gerekiyor. *Onun* bunu duyması gerekiyor. Ve bu, ona verebileceğim tek şey.

"En iyi bakıma ulaşmak için yola çıktı," diye ekliyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Bunu atlatacak."

Bir an sessizlik olur — sadece nefes sesleri ve arka plan gürültüsü — sonra aniden duyarım.

Kargaşa. Hareket. Uzakta yükselen sesler. Bir hemşire, tam anlayamadığım bir şey söylüyor. Bir erkek sesi, "Gitmemiz —hemen—yine düşünüyor—" diyor.

"Aman Tanrım," diyor Rhea, sesi titriyor. "Gitmeliyim. Onu nakıl için hazırlamaya çalışıyorlar. Ben... Tanrım, onu kaybedemem."

Sonra hat kesildi. Sadece sessizlik.

Sonra zaman duruyor. Elimden geleni yaptım.

Aramalar yapıldı. Uzmanlar devreye girdi. Helikopter yolda. Boston Çocuk Hastanesi hazır bekliyor.

Peki şimdi? Şimdi tek yapabileceğim oraya gitmek. Ve biraz daha beklemek.

Saat geç oldu. Trafik hafif, bu iyi çünkü deli gibi sürüyorum — virajları kesiyorum, sarı ışıklarda hız yapıyorum, ellerim direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki ağrıyor.

Her göz kırptığımda onu

görüyorum. Esme.

Hastane yatağında solgun ve hırıltılı nefes alıyor.

Her nefes alışında göğsünün ağırlığıyla mücadele ediyor.

Rhea onun yanında oturuyor, yüzü gergin ve gözyaşlarıyla ıslanmış, güçlü kalmaya çalışıyor. Her şeyi bir arada tutmaya çalışıyor.

Çoktan orada olmalıydım. *Bilseydim...*

Bu düşünceyi tamamlamama izin vermiyorum.

Pike'ı Boston Children's'a giden bir pistmiş gibi kullanıyorum, GPS'in tahmini varış süresi gergin dakikalar içinde azalıyor, hiçbirisi yeterince hızlı değil.

Her saniye tel gibi uzuyor. Beni ıldırırmaktan alıkoyan tek şey, kafamda tekrar tekrar dönen tek bir düşünce:

Kızım hayatı için mücadele ediyor.

Nefes nefese, ter ve stresle sırlıklam bir halde lobide kayıyorum.

Masadaki kadın başını kaldırıyor — sakın. Fazla sakın.

"Merhaba," diyorum, cüzdanımı ve kimliğimi çıkarmaya hazırlanırken. "Bir ambulans helikopteri az önce indi, Esme Sinclair yolda. RSV. Maplewick General'dan naklediliyor. Onu PICU'ya götürüyorlar."

"Ve siz..." Bana şüpheyile bakıyor. "Spencer Devereaux," diyorum.

"İlişkiniz nedir?"

İlişki mi? Ama bu kelimeler beynim fazla düşünmeden ağzımdan çıkıverir.

"Ben onun babasıyım," diyorum ve bu kelimeleri duyduğumda, içimde fiziksel bir değışim hissediyorum.

Kadın, Esme'yi ilk kez kızım olarak tanıttığımdan habersiz. Hiç irkilmiyor. Tamamen işine odaklanmış. Klavyesine basmaya devam ediyor.

Kalbim çarparken bekliyorum, birdenbire birinin kanıt isteyeceğinden korkuyorum. Kimlik. Velayet. Sahip olmadığım evraklar. Birisi onu görmeye hakkım olmadığını söyleyecek. Erişemeyeceğim. Hakkım yok.

"Annesi helikopterde onunla birlikte," diye ekliyorum. "İkisi de gelir gelmez onları görmek istiyorum."

"Ve lütfen Dr. Levinson'a burada olduğumu söyler misiniz? Daha önce, kırsal tesisteki Dr. Harris ile uzaktan bağlantı kurarak bir konsültasyon yaptık."

Ekrana tekrar bakıyor. Başını sallıyor ve biraz daha yazıyor. O kadar sakın ki, dayanamıyorum.

"Tamam. Dr. Levinson'a haber vermek için kata bir not gönderdim." Nefes veriyorum.

"Şu koridordan gideceksiniz," diyor, sanki bu rutin bir şey gibi eliyle işaret ediyor. Sanki bu hayatımın en korkunç anı değilmiş gibi.

"İlk soldan dönün. Merkez asansörleri bulun. 9. kata çıkın. Kapılar açıldığında PICU hemen sağınızda olacak. O geldiğinde size yol gösterecek biri olacak."

Ona teşekkür ediyorum ve yol tarifini hatırlayabileceğimi umuyorum. Hızlı yürüyorum, sonra koşmaya başlıyorum.

İlk sola. Asansör. Dokuzuncu kat.

Sanki bu işleri hızlandıracakmış gibi düğmeye üç kez basıyorum ve sayıların melas gibi yavaşça yükselmesini izliyorum.

Lütfen zamanında varayım. Lütfen kalmama izin verilsin.

Asansörden indiğimde, lacivert önlüklü genç bir kadın beni bekliyordu — uzun boylu, zayıf, solgun yüzlü, boynuna rahatça asılmış bir stetoskopu vardı.

"Bay Devereaux?"

"Evet." Nefesim kesik kesik, başımı sallıyorum.

"Helikopter yaklaşık on dakika sonra inecek. Ekip hazır bekliyor. Dr. Levinson size güvence vermemi istedi, kızınız çok iyi ellerde. O şu anda ekiple birlikte, onu karşılamaya hazırlanıyor."

Koridoru işaret ediyor.

"Hemen köşede özel bir muayene odası var. Orada bekleyebilirsiniz. Annesi mümkün olduğunda size katılacak ve Dr. Levinson, kızın durumu stabilize olduğunda size son gelişmeleri aktaracak."

Kız.

"Adı Esme." diyorum. "O... o parlayan bir yıldız." Ama o anda daha fazlasını söyleyemiyorum, çünkü çenemi sıkıp kendi korkumla mücadele etmenin tek umudum olduğunu fark ediyorum.

"Eminim öyledir." diye başını sallar. "Korkutucu." Ve sonra, "Beklerken size kahve getireyim mi?"

Başımı sallıyorum. Nefes almaya çalışıyorum.

"Evet," diyorum. "Bu çok iyi olur."

Kahve içmem bile.

Odayı bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Takıntılı bir şekilde telefonuma bakıyorum. Saate bakıyorum.

Sonunda nefes almak için koridora çıkıyorum. O zaman onu görüyorum.

Rhea.

Bir hemşire eşliğinde koridordan geliyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve koşmaya başlıyor.

Tereddüt etmeden. Doğruca kollarıma atılıyor.

Kederini, göğsüme yaslanarak, düşük, acılı hıçkırıklarla döküyor. Bana kuvvetle sarılıyor. Ne kadar çaresiz.

Ama gerçek şu ki, *ben de kendimi zor tutuyorum.*

Kollarım onu sarıyor, ama ellerim titriyor. Nefesim çok hızlı ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış. Ama kendimi tutacağım, çünkü bastırdığım her şeyi hissetmeme izin verirsem, ayakta kalabilir miyim bilmiyorum.

Hıçkırıklarının ne anlama geldiği beni çok korkutuyor. Ama beni rahatsız eden soruyu soramıyorum. En çok korktuğum şeyi duymayı göze alamam.

Bu yüzden onu sadece kucaklıyorum. Daha sıkı.

Rhea ile birlikte gelen hemşire hâlâ yanımızda. Bir an bekliyor, sonra nazikçe koluma dokunuyor.

"Esme mükemmel bir ekiple birlikte," diyor sessizce. "Seni bilgilendireceklerdir."

Ve böylece, saatler sürmüş gibi gelen bir süreden sonra ilk kez nefes alıyorum. O burada. İkisi de burada.

Esme uçağa binmiş.

İhtiyacı olan bakımı alıyor.

OTUZ YEDİ RHEA

İnişe geçtiğimizde, mürettebat üyelerinden biri bana baktı. "Bir dakikadan az bir süre sonra iniş yapacağız. Onu uçaktan indirene kadar koltuğunuzda kalın, tamam mı?"

Başımı salladım.

Bunun önemli olduğunu biliyordum. Yoldan çekilmem gerekiyordu.

Ama pencerenin dışındaki iniş pistini *ve bekleyen ekibi* gördüğümde nefes alamadım.

Sanırım sekiz kişiydiler. Belki daha fazlaydı. Sıraya girmişlerdi. Hazırdılar. Hepsi kızım için.

Sakin kalmaya çalışırken göğsümdeki bir şey neredeyse patlayacaktı. *Bütün bu insanlar. Çünkü Esme gerçekten çok hasta. Çünkü bebeğimin hayatı pamuk ipliğine bağlı.*

Hızlı ve hassas bir şekilde nakil işlemine başladılar. Her saniye çok değerliydi. Kızımı helikopterden indirirken donakaldım, sanki her şeyi ağır çekimde izliyormuşum gibi. Durduramadığım bir film gibi.

"Bayan Sinclair, Rhea, artık dışarı çıkabilirsiniz. Benimle gelin." Gözlerimi kırptım.

Esme gitmişti. Etrafını saran kalabalıkla birlikte binaya girip kaybolmuştu. Bir şey değişmedikçe onu bir daha göremeyeceğimi fark ettim. Bacaklarım taşa dönmüş gibi hissettim.

Kadın — muhtemelen bir irtibat görevlisi olan hastane personeli — kolumu desteklemek için kolunu kolumun altına koydu. Beni aşağı indirdi. Çıktığımı hatırlamıyorum.

Nasıl hareket etmeye başladığımı hatırlamıyorum.

Rotor kanatlarının yavaşlayıp durmasına rağmen, saçlarımın rotor kanatlarının kalıntı yıkamasında havalandığını hatırlıyorum. Yüzüme çarpan rüzgar keskin ve serindi.

Sonra aydınlık ve soğuk bir koridorda bulduk kendimizi. İnsanlar elinde dosya ve arabalarla geçiyor, etrafımda konuşmalar yapılıyordu.

Hayat, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu.

Diş fırçamı bile getirmedi. Bütün gece burada kalacağım ve diş fırçamı bile getirmedi.

Ve sonra onu

gördüm.

Spencer.

Görünürde belirir belirmez, gözleri benimkilerle buluştu. Bacaklarım birdenbire tam hızda çalışmaya başladı ve beni doğrudan onun kollarına taşıdı. Ve o beni sıkıca, güven verici, kararlı bir şekilde kucakladığı anda, içimde bir şey patladı.

Kendimi bırakıyorum.

Gün boyu yaşadığım korku, çaresizlik ve yorgunluk uzun, hıçkırıklarla dolu ağlamalarla dışarı dökülüyor.

Sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi ona sarıldım. Çünkü öyleydi.

Benimle yürüyen kadın Spencer'a bir şey söylüyor — bir haber, bir güvence, emin değilim.

Sonra beni koridordan aşağıya doğru yönlendiriyor.

Küçük bir odaya giriyoruz — üç sandalye, dar bir masa, çok parlak bir ışık. Beklemek için yapılmış bir alan.

Bana dönüyor, nazikçe çenemi kaldırıyor ve gözlerine bakmamı sağlıyor. Ve ben yeniden parçalanıyorum.

Çünkü orada gördüğüm kişi, kendine güvenen milyarder, odaları yöneten ve milyon dolarlık anlaşmalar yapan Spencer Devereaux değil.

Gördüğüm şey endişe. Belirsizlik. Korku.

Onun kalbinde de aynı acıyı görmek, bu sefer onu kendime çekmeme neden oluyor. Onu sıkıca sarıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum, sanki ikimizin *de* buna ihtiyacı varmış gibi ona tutunuyorum.

O da tereddüt etmeden kollarını bana doluyor, kendinde zar zor tutabildiği güçle beni yere indiriyor.

Ne kadar süre öyle durduk, bilmiyorum. Ama uzun bir süre. Konuşmuyoruz. Hareket etmiyoruz. Sadece nefes alıyoruz.

Sessizliği bozan benim.

"Çok üzgünüm, Spencer," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Çok üzgünüm."

Ama başını salladığını hissediyorum ve "Şşş. Şimdi değil. Burada değil. Lütfen," diyor.

Sonra başımın üstüne öpücük kondurur. Ve o anda anlarım ki, onun öfkesi öfke değilmiş. Kalbi kırılmış.

Onun kalbini kırmışım.

Bu yüzden konuşmuyoruz. Esmе hakkında hiçbir şey söylemiyorum. O da sormuyor.

Sanki onun adını yüksek sesle söylemek, bir şeyleri yanlış yöne çevirebilirmiş gibi. Sanki bu kırılğan an, aramızdaki bu küçük, sessiz anlaşma dünyamızın parçalanmasını engelliyormuş gibi.

Acaba o da benim gibi, bu küçük odadaki *bu* küçük kısmı doğru yaparsak, belki geri kalan her şey de yoluna girecek diye düşünüyor mu? Ama bunu doğru yapmanın neye benzediğini bilmiyorum. Ve onun da bildiğini sanmıyorum.

Sonunda, sert plastik sandalyelere yan yana oturuyoruz. Ellerimizi birleştirip parmaklarımızı birbirine geçiriyoruz. Sabit. Kararlı.

"Onu buraya getirmek için yaptıkların..." Ona ne kadar minnettar olduğumu bilmemi istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor. Ağlamadan devam edemem.

Belki o da ağlayamıyor, çünkü sadece başını sallıyor, elimi sıkıyor ve "Yapma" diyor.

Ne demek istediğini anlamıyorum. Konuşma mı? Teşekkür etme mi? Konuyu açma mı?

Ama önemli değil. Çünkü elimi tutuyor ve bu kısmı anlıyorum.

O burada.

OTUZ SEKİZ SPENCER

Sonunda kapı açılır.

Dr. Levinson şahsen daha yaşlı görünüyor — şakakları gri, kel, biraz şişman ve çok uzun yıllar ve çok fazla gece geçirmiş olmanın belirgin izlerini taşıyor. Ama gözleri nazik.

Kapı tamamen açılmadan ayağa kalkarım, hem heyecanlı hem de korkmuşumdur.

"Spencer," diyor Dr. Levinson, selam vermek için başını eğerek.

Elini sıkıyorum, umarım minnettarlığımı anlayabilir. Yüksek sesle söyleyemediğim bir minnettarlık duygusu.

"Bu Rhea," diyorum, ona dönerek. "Esme'nin annesi."

Ayağa kalkıyor, yüzü bembeyaz. Bekliyor, merak ediyor.

Dr. Levinson elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Rhea. Bence elinde müthiş bir savaşçı var."

O başını sallar. Ve göğsümde, sanki patlayacakmış gibi hissettiren bir gurur dalgası hissederim.

Ağırlığını değiştirip ellerini önünde birleştirir.

"Küçük çocuklar RSV'ye karşı özellikle savunmasızdır, özellikle de bu kadar agresif bir şekilde ortaya çıktığında. Dürüst olmak gerekirse, onun değerlerine sahip birçok çocuk... hayatta kalamaz."

Midem bulanır.

"Ama," diye devam eder, "en kötüsünü atlattığımızı düşünüyorum. Hala kritik bir dönemde, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onu yakından izleyeceğiz,

ama tepkileri bizi umutlandırıyor."

"Bazı yeni solunum müdahaleleri uygulayabildik," diyor Dr. Levinson. "Entübasyondan kıl payı kurtulduk, ama uçakta ve hastaneye varır varmaz aldığı bakım, onun hayatını kurtarmış olabilir."

Dizlerim neredeyse tutmayacak gibi oldu.

Bir süre durdu. "Size söyledi mi bilmiyorum, ama bu çocuğu..." başını bana doğru salladı, "...küçük bir çocukken tanıyorum. Amcasıyla birlikte tıp fakültesine gitti. Hala her ay düzenli olarak babasıyla poker oynuyor."

Bu, zenginlik ve bağlantılarla gelen bir ayrıcalık. Sık sık duyduğum ve kıskandığım türden bir ayrıcalık. Ama bu gece sadece minnettarlık ve rahatlama hissediyorum.

"Yani, sindirmek için çok fazla şey var." O da kabul ediyor, "Ne gibi soruların var?"

Oda bir an sessiz kalır. Bekler.

Rhea'nın önce konuşmasına izin vermeliyim, ama o başlayamıyor gibi görünüyor. Belki de benim sormamı istiyor, hala nefesini ve zihnini toparlamaya çalışıyor.

Ve tam da konuşmaya başladığım anda, onun sözleri de dökülmeye başlar.

"Onu ne zaman görebiliriz?" İkimiz de aynı anda soruyoruz. Dr. Levinson gülümsüyor — küçük, yorgun, ama gerçek bir gülümseme.

"Hemen şimdi," diyor. "Durumu stabil, ama sadece birkaç dakika için. Durumu stabil, ama hala hassas bir dönemde."

Dr. Levinson aramızda bakışlarını gezdiriyor — yüzü nazik ama ciddi.

"İçeri girmeden önce, göreceğiniz şeylere sizi biraz hazırlayayım."

Rhea'nın elini daha sıkı tutuyorum.

"Muhtemelen uyuyor olacaktır," diyor. "Nefes almasını kolaylaştırmak için kullandığımız sakinleştirici ve vücudunun yaşadığı aşırı yorgunluk nedeniyle

bu normal. Aslında iyi bir şey. Dinlenmeye ihtiyacı var." Gözlerimin arkasında bir sızı hissederek başımı sallarım.

"Burun kanülüyle yüksek akışlı oksijen alıyor. Bu invaziv bir işlem değil, ama yüzünde biraz hantal görünebilir. Bilin ki, bu ona çok yardımcı oluyor."

Rhea sorar, "Acı çekiyor mu?"

"Sanmıyorum. Yakından izleniyor. Sıvı ve ilaç almak için sağ elinde küçük bir porttan damar yolu var. Ayrıca kalp atış hızı monitörü, oksijen saturasyonu klipsi ve diğer bazı hayati organları izleyen kablolar var. Çok fazla kablo var, biliyorum. Ama hepsi işini yapıyor."

Bir süre durduktan sonra yumuşak bir sesle devam etti.

"Sakin, kontrollü bir ortamda. Sessiz. Loş ışıklar. Odada her zaman bir hemşire var. Onunla konuşabilirsiniz. Elini tutabilirsiniz. Sadece nazik olun. Vücudu şu anda bile çok çalışıyor."

İkimiz de anlayışla başımızı sallıyoruz.

"Normalde bir seferde bir ziyaretçiye izin veriyoruz," diye ekliyor Dr. Levinson, "ama şimdilik bir istisna yapacağız. Sadece birkaç dakika, birlikte girin. Seslerinizi duysun. Yalnız olmadığını bilsin."

HEMŞİRE kapıyı açar ve küçük bir baş hareketiyle bizi içeri davet eder.

Oda loş. Yumuşak bip sesleri ve uğultular havayı dolduruyor — sabit, klinik, düşük sesli, ama sürekli. Rhea'nın arkasına geçip duruyorum.

İşte orada.

Esme.

Çok küçük. Çok hareketsiz.

Yatağa uzanmış, burnunun altına bantlanmış küçük bir oksijen kanülü var, göğsü olması gerekenden daha hızlı inip kalkıyor. Elinin arkasına bantlanmış bir serum var, parmakları bir oyuncak bebek gibi gazlı bez ve tıbbi bantla sarılmış.

Göğsünden, nabız atan, yanıp sönen ve benim anlamadığım rakamları kaydeden bir dizi makineye kablolar uzanıyor.

Daha önce de böyle hastane odaları görmüştüm. Televizyon dizilerinde. Filmlerde. Yatırımcı sunumlarında. Kazadan sonra birkaç günlüğüne ben de böyle bir odada kaldım.

Ama böyle değildi. *O* yatakta yatarken değildi. Kalbim gırtlığımda atarken değildi.

Tereddüt ediyorum. Geri duruyorum. Dizlerim titriyor. Ama Rhea hiç tereddüt etmiyor.

Tereddüt etmeden odayı geçiyor — bir saat önce kollarımda bayılan kadından eser yok. Hareketleri emin, kararlı. Kederinden kurtulmuş değil. Sadece... başka bir amaca yönelmiş.

Yeniden odaklanmış.

Anne içgüdüleri tüm gücüyle devreye girmiştir.

Esme'nin elini tutar ve ona nazikçe konuşur, dikkatli parmaklarıyla alnını okşar.

"Merhaba, bebeğim. Anne burada, tamam mı? Çok iyi gidiyorsun."

Sesi sıcak ama güçlü, sanki Esme'ye önemli bir konuda koçluk yapıyormuş gibi.

"Helikopterdeydin ve çok cesurdun."

Elini uzatıp Esmen'in alnındaki saçları geriye itti ve yerine bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum."

Bir şekilde, yan korkuluğu indirmek için ne yapması gerektiğini biliyor ve yatağa eğiliyor, Esmen'in göğsüne hafifçe başını değdiriyor, ona hiç yük bindirmeden.

Bu sırada konuşmaya devam ediyor, bazı sözleri o kadar yumuşak ki anlayamıyorum.

Ve sonra... Tanrım.

Şarkı söylemeye başlar. Fransızca.

Geçen Cuma günü Esmeyi evde uyuturken söylediği şarkının aynısı.

Dodo, l'enfant do,

L'enfant dormira bientôt.

Uyu, çocuk, uyu,

Çocuk yakında uyuyacak.

Monitörlerin sesinden zar zor duyuluyor. Sesi çatlıyor ama devam ediyor. Sanki dokunmakla onu iyileştirebilecekmiş gibi, elinin tersiyle Esmen'in şakağını okşuyor.

Uzakta duruyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor. Onları durdurmaya çalışmıyorum. Onları saklamaya çalışmıyorum.

Bu küçük kız. Bu kadın. Onlar benim sonum olacak.

Sonra Rhea bana bakar, başını sallar ve beni küçük yatağa doğru işaret eder. "Sadece onunla konuş," diye fısıldar. "Sesini duysun."

Ama hareket edemiyorum. Donmuşum. Başımı sallıyorum, bunalmışım. O bunu bir anda anlıyor ve elimi tutuyor.

"Sadece burada olduğunu söyle ona," diyor, neredeyse nefesini bile keserek. Ben başımı sallıyorum.

O gülümsüyor — yumuşak, güven verici, içimi delen bir şekilde anne gibi. Kızı bakıyorum ve gururlanacak zaman olmadığını anlıyorum. Haklı öfke ve hukuki manevralar için zaman yok.

Bugün, sahip olduğumuz tek

gün olabilir. Ve ben de

kendime izin verip

söylüyorum.

"Hey, Esmen, benim. Baban."

Ve sonra - çünkü bu doğru ve çünkü önemli, "Seni seviyorum."

OTUZ DOKUZ

RHEA

O, "Hey, Esm . Benim. Baban... Seni seviyorum" dediğinde hem şaşırdım hem de hiç şaşırmadım.

Kızının alnını  per ve kıpırdamadan durur. Orada kalır, kızının kokusunu içine çeker. Sonra başıını kaldırır ve gözyaşlarının kızının çıplak g  s ne damladığını, porselen üzerine yağan yağmur gibi ışıkta parladığını izlerim.

Geri  ekildim. Onun, varlığından haberdar olmadığı kızıyla ilk gerçek anını yaşamasını istedim.

Ama sonra bir hemşire omzuma dokunur. "Zor, biliyorum. Ama Şimdi onu dinlendirmeliyiz."

Tartışmıyorum. "Ne zaman geri gelebiliriz?" diye fısıldıyorum.

"Durumu daha stabil hale gelene kadar birkaç saatte bir," diyor nazikçe. "Kahvaltı yapıp tekrar gelebilirsiniz."

Kahvaltı mı?

Sabah mı

oldu?

Hiç farkında

değildim.

Spencer e ilip Esm 'ye bir Şey daha fısıldar, duyamadığım bir Şey, sonra ayağa kalkar ve parmaklarını Esm 'nin yana ına sürer.

B RL KTE, PICU'dan çıkıp uzun koridordan geçerek, tamamen yeni bir Şeyin beyaz ışığına doğru yürüdük.

Odadaki odadan yeterince uzaklaştığımızda, onu bana doğru  eviririm.

"Bu çok cesurcaydı," derim. " ok güzeldi. O seni hak ediyor, Spencer."

Ve sonra, bir an sonra, "Ben hak etmesem bile."

Bir an için, bunu önemsemeyebileceğini düşündüm. Ama bunun yerine, yüzü değişti ve ben onu tekrar gördüm.

O acı.

O kalp kırıklığı. Hangi gerçeğe güveneceğini bilememek. Ve bunu oraya koyan kişinin ben olduğumu biliyorum.

"Rhea," diyor, gözlerini gözlerime kilitleyerek. "Sana inanıyorum. Onun benim olduğuna inanıyorum."

"Öyle," diye fısıldayarak onayladım. "Sanırım bunu onun gözlerinde bile görebiliyorum." Başımı salladım, "Her zaman görüyorum."

"Ve ona iyi bir baba olmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum."

Ama aramızdaki hava, söylenmemişlerin ağırlığıyla yoğunlaşıyor.

Bekliyorum. Hazır ve kararlıyım.

Sonunda, "Ama neden onu bunca zaman benden uzak tuttuğunu asla anlayamayacağım. Bu senin kararın değildi. Bana hiç şans vermedin," diyor.

Yüzündeki acı, gerçeğin her zaman yaptığı gibi beni kesiyor — net ve inkar edilemez.

"Haklısın," diye fısıldarım.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir, onun yüzündeki acı benimkini yansıtır.

"Ama babalık testinin önemini anlıyorum. Şüphem olduğu için değil, senin en ufak bir şüpheye bile kapılmanı istemediğim için."

Yavaşça başını sallar. "Tabii."

Hepsi bu. Tek kelime. Keskinlik yok. Sıcaklık yok. Sadece... kabullenme.

Ve birdenbire, krizin diğer tarafındayız. Adrenalin yok oldu.

Koridor çok sessiz.

Ve yeni bir gerçeklik yerleşmeye başlar.

Spencer gelebilir. O, Esme'nin sahip olmasını her zaman dilediğim inanılmaz bir baba olabilir. Ve ben, geri alamayacağım iki yıllık sessizliğim yüzünden, dışarıda kalan kişi olabilirim.

Ana bekleme salonuna doğru yürüyoruz. Duvar saati 6:07'yi gösteriyor. Hazır olsak da olmasak da gün başladı.

"İşyerini aramalıyım," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime. "Ve Laney'i. Ve Carter'ı. Neler olduğunu bilmeleri gerek."

"Benim de birkaç telefon görüşmem var."

Koridorun sonunda duruyoruz — birlikte cehennemi yaşayan iki insan, sessizliğin ardından birbirlerine nasıl davranacaklarını henüz bilemiyorlar.

"Koridorun sonunda olacağım," diyor. "Acele etme."

Ve ellerini ceplerine sokup, omuzları çökmüş bir şekilde uzaklaşır.

ARAMALAR YORUCU.

Laney hemen gelmek istiyor. Neden gelmemesi gerektiğini açıklamaya çalışıyorum.

O şehir dışında, üç saat uzaklıkta ve benimle birlikte bekleyip endişelenmekten başka yapabileceği bir şey yok. Esme'nin yanında aynı anda sadece bir kişi bulunabilir.

Yine de, ona olanları anlattığımda ağlıyor — burada olmadığı, daha önce öğrenemediği, cenazede olduğu için özür diliyor. Ben onu sakinleştirirken, yorgunluk kemiklerime daha da işliyor. Sanki çimento gibi içime yayıldığını hissedebiliyorum.

Carter ise sorularla dolu. Esme hakkında değil, Spencer hakkında.

"Bekle, Spencer Boston Çocuk Hastanesi'nden bir konsültasyon ayarladı mı? Ne...

"Doktor aile dostumuz," diyorum. "Ve tıbbi tahliye mi? Maplewick'e mi?"

"Onu kaybediyorduk, Carter. Zaman çok değerliydi."

"Bunun ne kadara mal olacağını biliyor musun?"

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum.

"Tanrı aşkına, Rhea," diyor, sesi yükseliyor. "Spencer Devereaux ile yattığını ve bunu ilk kez duyduğumu mu söylüyorsun?"

"Carter, dur."

"Düğünde bir şey fark ettiğimi sanmıştım. Rhea, o harika biri ama..."

Şu anda, iyi niyetli olsa da, onun koruyucu ağabey tavırlarına tahammül edecek enerjim yok.

"Durum karmaşık," diyorum. "Ve seni aramamın sebebi aşk hayatımı açıklamak değildi. Sana yeğeninün dün gece neredeyse hayatını kaybettiğini söylemek içindi. Boston Çocuk Hastanesindeyiz. Esme'nin durumu şimdilik stabil ama durum çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü."

Hatta bir anlık sessizlik oluyor.

Ve sonra: "Üzgünüm, Rhea. Ne yapabilirim?"

"Aptal gibi davranmamaya çalış."

Telefonu kapatırken, Spencer yaklaşıyor ve elini saçlarında gezdiriyor.

Sanki dünyanın en zor bulmacasını çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Selam," diyor. "Nasıl gitti?"

"İyi gitti. Ama korkarım kardeşim seni ve beni çok kızdırdı. Üzgünüm, adını söylememe gerek yoktu. Aptallık ettim. Ben sadece çok..."

"Rhea, kendini suçlamayı bırak. Gerçeği söyledin."

"Şey," diye iç çekerim, "tüm gerçeği değil. Bunun bana düşmediğini düşünüyorum." Yine sessizlik.

Sonra kolunu omzuma doladı, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Sanki buna hakkı varmış gibi.

"Sanırım ikimizin de gücü tükendi," dedi nazikçe. "Kafeteryayı bulup kahvaltı yapmaya ne dersin?"

"Ça me va," diyorum yumuşak bir sesle. *Kulağa hoş geliyor.*

Çünkü öyle.

Diğer her şey berbat olsa bile, kahvaltı en uzun gecenin bittiği anlamına gelir.

KIRK SPENCER

Sonraki dört gün, camdaki yağmur gibi bulanık geçiyor.

Esme'nin yatağının başında sırayla bekliyoruz, ikimiz birden asla. Hastane politikası böyle.

Bir ebeveyn odada, diğeri bekliyor. Bazen koridorda. Bazen loş ışıklı ve kötü kahvesi olan küçük aile salonunda. Bazen de ikimiz de yerinde duramadığımız için binanın etrafında dolaşıyoruz.

Her sabah eve gidip duş alıp kıyafetlerimi değiştiriyorum. Her ihtimale karşı telefonumu banyoda, zil sesini yüksekte tutuyorum.

Sonra geri dönüyorum.

Rhea için hastanenin yanındaki bir otelde oda kiraladım. Gina'ya odaya atıştırmalıklar, banyo malzemeleri, rahat yedek giysiler ve zencefilli gazoz koymasını söyledim.

Orada asla gece kalmaz. Esme'yi o kadar uzun süre yalnız bırakmaz. Ama bazen, ben Esme'yle birlikteyken, uyumak için gizlice kaçır.

Başlangıçta Esme uyuyor. Çok uyuyor. Çoğunlukla sakinleştirici etkisiyle, ama aynı zamanda kemiklerine kadar yorgunluktan. Minik vücudu makinelerin ve ilaçların ağırlığı altında yükselip alçalıyor. Biz izliyoruz. Bekliyoruz. Onunla birlikte nefes alıyoruz.

Dördüncü gün, rengi daha iyi. Nefesi daha yavaş, daha düzenli. Sakinleştirici etkisi azalıyor ve kıpırdadığında, elleri göğsündeki kablolar ve kolundaki serum iğnesine doğru seğiriyor.

Kafası karışık ve huysuzdur, ama Rhea'nın beni aradığı geceden beri hiç olmadığı kadar canlıdır.

Bu bir ilerleme.

Ona okurum, onunla konuşurum, aklıma ne gelirse.

Rhea diyor ki, sadece konuş, her şeyi anladığını varsay. Ben de ona gelecek hafta kapanacak olan Bradford Group anlaşmasını ve bir gün ona tanıtmayı planladığım tüm Fransız hamur işlerinin isimlerini anlatıyorum. Ve onları gevreklik, çikolata içeriği ve lezzetlerine göre nasıl sıralayacağımızı.

Ama o üzgün olduğunda, ben rahatlık alanımın dışına çıkıyorum. Onu nasıl sakinleştireceğimi veya huysuzlandığında ne yapacağımı bilmiyorum. Rhea'nın sahip olduğu sihirli dokunuşa sahip değilim.

Beşinci gün, Laney ortaya çıktı. Ben bayrağı devretmek için dışarı çıktığımda o da oradaydı.

"Spencer, bu Laney, Fransa gezisindeki suç ortağın." Rhea gülümsemeye çalışarak diyor.

"Merhaba Laney, sonunda seninle tanıştığıma sevindim." Otomatik pilotta çalışıyorum ve başka bir şey söyleyemiyorum. Laney bunu fark ediyor.

"Ben de tanıştığınıza memnun oldum, Spencer. Umarım kaba davranmış olmam, ama ikiniz de bir yük treni çarpmış gibi görünüyorsunuz."

Rhea boş bir kahkaha atıyor, "Dürüst olmak gerekirse, biraz öyle hissediyoruz." Ben de onaylayarak başımı sallıyorum. "Yük treni değilse de, en azından otobüs."

"Önümüzdeki üç saat boyunca ikinizi de Esme'nin odasına girmekten men ediyorum. O yüzden buradan çıkın ve kendinize bakın. Biraz uyuyun, bir şeyler yiyin, yürüyüşe çıkın."

Rhea itiraz etmeye başlar. "Hayır, onu bırakamayız..."

"Ben onun ikinci annesiyim, Rhea. Beni haftanın beş günü onunla yalnız bırakıyorsun. Sanırım üç saatlik bir süreyi halledebilirim."

Biz de gideriz.

Buraya yakın bildiğim bir restoran öneriyorum. O, ikimizin de biraz uyuması gerektiğini düşünüyor. Dışarıda yürüyüş yapıp, temiz hava alıp, biraz esnemek konusunda anlaşıyoruz.

İlk günden beri vardiyalar arasında birkaç dakikadan fazla bir süre birlikte olduğumuz ilk kez.

Dışarısı güzel ve güneşli, biz de sadece yürüyoruz. Fazla konuşmuyoruz, el ele tutuşmuyoruz. Sadece yürüyoruz.

Sonra telefonum

çalıyor. Gina.

"Sanırım bunu almam gerek," diyorum, "O çok sıkı bir eleme yapıyor, yani önemli bir şey olmalı..."

"Evet. Git. Cevapla." diyor, "Ben o bankta bekleyeceğim."

"Selam Gina. Ne haber?"

Bir duraklama olur. "Şey," der. "Babalık testi sonuçları geldi." "Geldi mi?" derim, "Yapıldığını bile bilmiyordum."

"Yapıldı," diyor, sesi her zamankinden daha yumuşak. "Spencer, o senin."

Gözlerimi kapatıyorum, sözler beklediğimden farklı bir etki yaratıyor, her ne kadar zaten biliyor olsam da.

"Biliyorum," derim sessizce.

"Bu hafta kesinlikle öyle davrandın," diyor Gina. "Onun hayatını kurtarmak için büyük çaba sarf ettin."

"Gina, her halükarda doğru olan buydu. Rhea'nın yaptığını sevmeyebilirim, ama onu önemsiyorum ve yardıma ihtiyacı vardı. Esme'nin yardıma ihtiyacı vardı."

"Beni bilirsin. Ben inanmamıştım. Onun doğruyu söylediğine ikna olmamıştım."

"Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum," diyorum alaycı bir şekilde. "Ben hep onu sevdiğini sanıyordum."

"Hala neden daha önce söylemediğini anlamıyorum. Ama şunu söylemeliyim ki, o kız altın avcısı değil. Aslında, eğer senin paranın peşindeyse, bunu yapmak için çok kötü bir yol seçmiş."

Bunu sindirdikten sonra, Rhea'nın oturup gökyüzüne baktığı yürüyüş yoluna baktım.

"Evet. Biliyorum."

"Yani o senin. Ve sen onun yanındasın. Şimdi ne olacak? Avukatına velayet tröstü hazırlatmamı mı istersin? Eğitim hesabı? Ortak velayet anlaşması?"

"Hayır! Hayır. Şimdi değil. Henüz değil. Tanrım!" diye bağırdım. "Şu anda sadece kendi başına nefes aldığını görmek istiyorum. Bu hastaneden çıktığını görmek istiyorum. Gerisi bekleyebilir."

Gina bir saniye sessiz kalır.

Sonra, çok iyi tanıdığım o ciddi ses tonuyla, "Spencer?" diye sorar.

"Evet?" Sinirlenmeye başlıyorum.

"Onu seviyor musun?"

"Esme'yi mi? Tabii ki. O benim kanımdan, canımdan." "Anlıyorum. Ve buna seviniyorum. Ama Esme'yi kastetmedim." Öne eğilip ensemini ovuşturuyorum.

"Rhea'yı kastediyorum. *Onu* seviyor musun?"

Hâlâ ona bakıyorum. Ve mesafeye rağmen çekiciliğini hissedebiliyorum. Tereddüt ettim. "Sevdiğimi sanıyordum." "Ama?" diye sordu.

"Ama o yalan söyledi," diyorum düz bir sesle. "Esme'yi benden uzak tuttu." Diğer uçta uzun bir nefes duyuluyor.

"Dostum, ben de bekar bir anne olarak sana şunu söyleyeyim: Bir erkeği çocuğun hayatından uzak tutmak ve bunu tek başına yapmak, çoğu kadının doğru olduğuna ikna olmadıkça seçmeyeceği bir şey değildir."

Uzun bir süre cevap vermedim.

"Ne yani, şimdi beni ona doğru itmeye mi çalışıyorsun?" diyorum. "Aylarca onu tamamen unutmam gerektiğini ikna etmeye çalıştıktan sonra mı?"

"Şimdi durum farklı, Spence," diyor, sesi kararlı. "Artık sen bir babasın."

KIRK BİR RHEA

Spencer'ın çimlerin karşısından yaklaştığını görüyorum ve duruşunda bir değişiklik var. Daha az acil. Daha az katı. Ama tam olarak anlayamıyorum.

Önümde durup aşağıya bakarak yüzümü inceliyor. "Esmen'in sürüntü örneğini ne zaman aldınız?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. İçeriği değil, bu sorunun geleceğini biliyordum. Onun için testi yaptırdım. Böylece bilirdi. Böylece şüpheyi yer kalmazdı.

Ama soruş şekli... Ses tonunda bir şey var. Dikkatli. Tedbirli. Sanki sağlam zeminde kalmaya çalışıyormuş gibi.

"Burada yaptırdım," diyorum sessizce. "İkinci gün. Yasal olarak uymak için sadece bir günüm kalmıştı."

Bir kez başını sallar, sonra yanımdaki bankta oturur. Aramızda sıkı ve gergin bir sessizlik yerleşir.

"Mektup için üzgünüm," diyor sonunda. "Hukuk ekibi çok ileri gitti. Çok sert davrandılar."

"Çok yoğundu," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ve ne olursa olsun uymam gerektiğini anlayacak kadar beni korkuttu."

Ve o anda gözyaşları akmaya başladı. Dört gündür ilk kez, sıcak ve durmak bilmeyen gözyaşları tekrar akmaya başladı.

"Onu kaybetmekten çok korkuyorum, Spencer," diye fısıldarım. "Sadece RSV'ye değil. Ama... sana da."

Sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye doğru çekiyor.

"Bu ne demek oluyor?"

"Onun peşine düşeceğinden korkuyorum. Onu senden uzak tuttuğum için beni cezalandırmak isteyeceğinden korkuyorum."

Bana bakıyor, yüzü inanamama ifadesiyle buruşuyor. "Tanrı aşkına, Rhea. Beni ne tür bir canavar sanıyorsun?"

"Öyle değil," diyorum çabucak, ama bunun bir önemi olmadığını zaten biliyorum. Yine her şeyi mahvettim.

"Tek bildiğim, sana söylemem gerektiği idi. Söylemedim. Ve eğer bana karşı yasal işlem başlatmaya karar verirsen, hiç şansım yok."

Şimdi tamamen bana dönüyor, çenesi sıkı. "Tanrım, Rhea. Seni sevdim. Seni çok sevdim. Ve sen birlikte olduğumuz süre boyunca bunu benden sakladın. Bunun bir insana ne yaptığını biliyor musun?"

Utançla başka yere bakıyorum.

"Kendime sormak zorunda kaldım," diye devam etti, sesi artık daha alçak, daha kontrollüydü, "bana bir kızım olduğunu söylememekle benim hakkımda ne düşündüğünü. Onu tanımaya layık olmadığımı mı düşündün? Seni tanımaya layık olmadığımı mı?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama acı bir kahkaha ile sözümü kesiyor.

"Şimdi de *bana* hala güvenmediğini söylüyorsun. Onu senden almaya çalışacağımdan korktuğunu söylüyorsun."

"Peki ya sen," diyorum, kendimi savunmaktan alıkoyamadan, "beni o kadar küçümsedin ki, tüm bunların ayrıntılı bir plan olduğuna inandın. Seni birkaç milyon dolardan dolandırmaya çalıştığımı inandın."

Yüzü kararır. "Bu adil değil."

"Öyle değil mi?" diyorum, sesim yükseliyor. "Avukatlarını sanki bir dolandırıcıymışım gibi peşimden gönderdin. Soru sormak yerine tehdit gönderdin."

"Ne düşüneceğimi bilemedim," diye tersler. "Hiçbir bağlam yoktu. Hiçbir açıklama yoktu. Sadece varlığından haberdar olmadığım bir çocuk ve tanıdığımı sandığım bir kadın vardı.

—ama görünüşe göre hiç de öyle olmadı."

"Seni korumaya çalışıyordum," diyorum, neredeyse anlaması için yalvarırcasına. "Zaten bir hayatın ve ailen olduğunu düşünüyordum ve bunu mahvetmek istemedim."

Hareketsiz kalır.

Sonra, o kadar sessizce ki neredeyse duymayacaktım, "Ama benim bir karım yoktu, Rhea. Ya da bir oğlum," diyor.

"Bunu şimdi biliyorum," diyorum, sesim titriyor. "Ve her gün geri dönüp farklı davranabilmeyi diliyorum. Ama yapamıyorum."

Gözlerimi kaçırarak, zorla sözleri ağzımdan çıkarırım.

"Tepkim... benim berbat çocukluğumun bir yan ürünüydü. Babamın ve onun *ikinci ailesinin*. Genç kadın, bizi terk ettiği bebek. Asla geriye bakmadı."

Duraklıyorum, boğazımdaki acıyı yutuyorum.

"O kadın olamazdım. Ve Esme'nin o çocuk olmasına izin veremezdim. İkimizin de ortadan kaldırman gereken bir hata olmasına izin veremeyeceğim gibi."

Sesim titriyor.

"Korkmuştum, Spencer. Hamileydim. Yalnızdım. Ve sadece hayatta kalmaya çalışıyordum."

Cevap vermez. Sadece orada oturur, uzaklara bakar, yüzünde hiçbir ifade yoktur.

Ve sonra, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, sessizce şöyle diyor: "Peki... bundan sonra ne olursa olsun, bilmeni isterim ki, onun babası olmak istiyorum."

Yine bana bakıyor, ama ben onun bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Sonuçların hazır olduğunu duyduğumda, birden fark ettim ki... eğer negatif çıkarsa... yıkılacaktım. Onun babası olduğum için mutluyum, Rhea. O muhteşem bir kız."

Göz yaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülüyor. Elini uzatıp bacağıma koyuyor. Nazikçe. Tereddütle.

Ben de elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Sen de öyle olduğuna sevindim," diye fısıldıyorum. "Ve sonunda öğrendiğin için çok rahatladım." Parmakları benimkilerin üzerinde hafifçe sıkışıyor ve başını sallıyor.

"Onu senden almayacağım," diyor yumuşak bir sesle. "Söz veriyorum. Bundan korkmana gerek yok."

Yine başımı sallıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun da duyabileceğinden eminim.

"Sadece o değil," diyorum, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. "Seni kaybetmekten korkuyorum." Bir süre duruyorum.

"Zaten kaybetmişimden korkuyorum."

Kaybetmediğimi söylemiyor.

Ama kaybettiğimi de söylemiyor.

KIRK İKİ SPENCER

İki gün sonra Esme taburcu edilir.

Onları eve uçurmayı teklif etmeme rağmen, Rhea arabayla gitmeyi tercih ettiğini söyledi. "Onu araba koltuğuna bağladığımda kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Normal. Öngörülebilir."

Dört kapılı, pratik bir sedan kiraladım. Normalde kullandığım araba, şık, alçak bir coupe ve bir bebek koltuğu için uygun değil, hele ki bir araba koltuğu için hiç uygun değil.

Gina, Esme'nin iki saatlik yolculukta ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü her şeyi içeren bir seyahat çantası gönderir: atıştırmalıklar, mendiller, oyuncaklar, yedek oyuncaklar, kitaplar, acil durum kitapları ve Esme'nin hemen kapıp bırakmadığı bir oyuncak ayı.

Çoğunlukla Rhea ve ben konuşmuyoruz.

Bu yolculuğun kutsal bir yanı var. Kızımız... *kızımız*...
—hastaneden sadece hayatta değil, aynı zamanda ıslıl ıslıl bir şekilde çıkıyor. Tamamen iyileşmiş. Neşeli, geveze, arka koltukta şarkılar uyduruyor. Arada sırada bir kelime yakalıyorum
—“köpekçik”, “kurabiye”, “uçak”—ama çoğu neşeli saçmalıklar, tamamen kendine ait bir dil.

Rhea ne zaman cevap vermesi gerektiğini, ne zaman onun konuşmasına izin vermesi gerektiğini çok iyi biliyor. Ön koltuktan yüksek sesle okuyor, kitabı Esme'nin resimleri görebileceği kadar yüksekte tutuyor. İnekleri, bulutları, sarı kamyonu gösteriyor.

Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyor. Ama ben kolay olmadığını biliyorum.

Bu sürekli bir şey. Fiziksel. Zihinsel. Duygusal. Ve o hiç çekinmiyor. Bunu o kadar iyi yapıyor ki, o kadar doğal ki, göğsümde garip bir ağrı hissediyorum.

Esme canlı, ayakları yere basan ve ışık dolu bir çocuk. Ve bu Rhea. Tamamen onun eseri.

Genlerim de içinde olabilir, elbette, ama onu şekillendiren Rhea'dır. Ona neşe, ritim ve hayranlık veren kişi.

Ve bu farkındalık, beni bu kadına yeniden hayran bırakıyor.

Tabelada **MAPLEWICK 12** yazdığını gördüğümde, boğazımda sessiz bir panik hissediyorum.

Tıpkı Paris'ten dönerken hissettiğim gibi, sonun yaklaştığını hissediyorum. Neredeyse bir haftadır bir aileyiz — uykusuz, korku dolu, acil durumlarla bağlı — ama yine de bir aileyiz. Aynı savaşı veriyoruz.

Ve kazanıyoruz.

Ve şimdi sadece... ayrı hayatlarımıza mı dönüyoruz? Hayır. Yapamam.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ve bunu şimdi yapmam gerektiğini biliyorum. Konsoldan uzanıp elini tutuyorum.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle. "Eve döndüğü için çok mutluyum."

"Ben de." Sesi yorgun ama huzur dolu. "Dürüst olmak gerekirse, hala inanamıyorum ve sana ne kadar teşekkür etsem az."

Başımı sallıyorum. Sonra devam ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse... biraz kıskanıyorum." Bana şaşkın bir bakış atıyor. "Neyi kıskanıyorsun?"

"Sizinle birlikte eve gitmemek."

Elimi nazikçe sıkıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Kalmaktan çekinme. Ama seni uyarıyorum, ev berbat durumda. Son gün çok hastaydı..."

"Rhea," diyorum, elimi biraz daha sıkarak, "Beni dinlemeni istiyorum. Sadece bir dakika. Kulağa çılgınca gelebilir, ama... bırak da söyleyeyim."

Gözleri temkinli.

"Yaklaşık bir ay önce, Cape'de bir mülk satın aldım. Yatırım amaçlıydı. Ama bu muhteşem eski yazlık ev, neredeyse yüz yıllık. Denizin hemen üzerinde ve birçok modern olanakla yenilenmiş. Büyük pencereler. Her yer güneş ışığıyla dolu. Kocaman bir veranda."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gayrimenkul broşürü gibi konuşuyorsun."

Biraz utanarak gülüyorum. "Üzgünüm. Demek istediğim, oraya gidersek ne olur? Üçümüz de. Sadece... git. Ol. Dinlen. İyileş. Yeni bir şeyler yarat. Kal."

Gülümsemesi kaybolur, yerine bir tür şaşkınlık gelir. Ama ben devam ederim.

"Esme kumsalı, kumları, açık havayı yaşayabilir. Sen yazabilir, uyuyabilir ya da ne yapman gerekiyorsa onu yapabilirsin. Ben şehirden gelip gidebilirim. Birlikte olabiliriz."

Tekrar bakıyorum ve görüyorum — gün gibi açık. Yüzü solgun. Parmakları emniyet kemerini sıkıca kavıyor. Sessiz. Çok sessiz.

"Bu..." diye başlar, sesi kararsızdır. "Bu çok fazla, Spencer. Düşünülmesi gereken çok şey var."

Kalbim sıkışmasın diye başımı sallıyorum.

"Biliyorum. Ama bir kez olsun, bir düzine farklı yöne çekilmeden sadece Esme'ye odaklanabilirsin. İş, lojistik veya kreşe bırakma saatleri hakkında endişelenmeden. Sadece... nefes alabileceğimiz bir alan. Hepimiz için."

Pencereye dönüyor. Sessizlik uzuyor. Sonunda, tam onun evinin önüne geldiğinde konuşuyor. Ama sesi soğuk. Sözleri ölçülü.

"Esme'nin annesi olmayı seviyorum, Spencer. Ama ben bundan daha fazlasıyım. Beni bu konuda anladığını sanıyordum. İşim sadece faturaları ödemek için değil, bütünlüğümü korumamın bir parçası. Üzgünüm ama senin şehirden dönmeni bir sahil evinde bekleyen kadın olamam, olmayacağım."

Tamamen hazırlıksız
yakalandım. Aslında, şaşkına
döndüm.

Sonra ekliyor: "Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Spencer. Bir proje gibi değil, bir ortak gibi davranılmaya ihtiyacım var."

KIRK ÜÇ RHEA

“Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Bir proje gibi değil, bir ortak gibi davranılmaya ihtiyacım var.”

Ağzını sıkılaştırır. "Anladım," der ve başka yere bakar. Sadece iki kelime. Sessiz. Keskin. Ama gözlerinde görüyorum — onu incittim.

Çok açık sözlüydüm. Çok soğuktum. Yeterince minnettar değildim.

Ama gerçek şu ki, ben bir ipin ucunda duruyorum. Ve şu anda tek istediğim evime girip yatağıma kıvrılmak, belki Esme'yi yanıma çekip uyumak. Bir gece için. Bir ömür boyu için.

Uykusuz geceler ve koridorda volta atmalar, kafeterya yemekleri ve adrenalin dolu endişelerle geçen bir hafta, kemiklerime ağır bir yük olarak çöküyor. Onu taşımaktan kollarım ağrıyor, çok fazla konuşup hissettiğim için başım zonkluyor.

Spencer çantaları alıyor — çoğu Boston'da bir tür seyahat perisi gibi yarattığı şeyler — ve onları kapıya taşıyor.

Esme'yi kalçama alıyorum. Yine uykuya dalmış, göğsüme sıcak ve ağır bir şekilde yaslanmış.

"Alabilir miyim?" diye soruyor, ona uzanarak. "Tabii ki."

Onu porselen ve altından yapılmış gibi büyük bir özenle alıyor. Sonra yanaklarını öpüyor, önce birini, sonra diğerini, ve onu kendine çekip yanağını onun yanağına dayıyor.

Sesi yumuşak, neredeyse kırılacak gibi. "Ton papa t'aime, ma petite." *Baban seni seviyor, küçüğüm.*

Ve Esme, gözleri hala kapalı, dudaklarını onun çenesine bastırıp fısıldıyor, "Baba."

Sadece tek bir kelime. Ama bu kelime bir mucize gibi gelir. Ve onun gözlerinde yaşların biriktiğini görürüm.

Gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kaldım. Çünkü bu çok güzel ve samimi bir andı ve bir kez daha yıkılmadan dayanabileceğimden fazlasıydı.

Esme'yi nazıkçe kanepeye yatırır, sanki bunu daha önce onlarca kez yapmış gibi üzerine bir battaniye örter. Sonra bana döner, sesi alçaktır. "Yola çıksam iyi olacak. Siz ikiniz yerleşin."

Sanki dışarıda kalan kişinin kendisi olduğu gerçeğini kabullenmiş gibi konuşuyor. Başımı sallıyorum, daha fazlasını yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Yaklaşıyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor — nazıkçe, dikkatlice. Ona uzanıyorum, kollarımı beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Uzun bir süre birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de kıpırdamadan, ikimiz de konuşmadan.

Dudaklarımız birbirine değmiyor. Bunun yerine, bedenlerimiz yumuşak ve dürüstçe konuşuyor gibi.

Bu iyi bir şey olabilir. Ama şu anda çok zor geliyor.

Çenesini kısa bir süre başımın üstüne koyar ve sonra bırakır.

"Her şey için tekrar teşekkürler," diye fısıldarım.

Ve sonra, gider.

Buzdolabında bir hafta önce kalmış bir dilim pizza buldum ve soğuk olarak yedim, bir bardak musluk suyu ile yıkadım. Tören yok. Bulaşık yok. Sadece hayatta kalmak.

Esme'yi yatağına taşıyorum — kendi yatağına, kendi çarşaflarına, tanıdık peluş hayvanlarına — ve onu uyandırmadan yatırıyorum. Neredeyse hiç kıpırdamıyor.

Sonra kendi yatağıma giriyorum ve uyandığımda, yine gün ağarmış.

Ertesi sabah.

Ve koridorun sonunda, onun sesini duyuyorum, net ve ısrarcı. "MaMa!

Sant! Sant!" Odaya koşuyor, elinde kumaş kruvasan, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Onu yatağa çekip sıcak, yuvarlak yanaklarını öpüyorum.

"Baba?" diye soruyor, gözleri umutla parlıyor.

Ve kalbim sızlar — çünkü bir şekilde, sadece birkaç gün içinde, bu küçük kız babasının yanında olmasına çoktan alışmıştır.

Telefonumu alıp ondan bir mesaj gelmiş olmasını umuyorum. Ama gelen mesaj Laney'den:

Küçük parlayan yıldızımız nasıl? Eve dönmek güzel mi? Beni ara.

Ben de ararım.

"Ona *kurtarılmaya* ihtiyacın olmadığını mı söyledin?" diyor, kelimeleri uzatarak. "İlginç."

"Tabii ki ihtiyacım yok. Bütün bu lanet olası şey o kadar ataerkil ki dayanamıyorum. Ben Esme ile evde kalıp pasta pişirip mendil ütülerken, o şehirden şehre uçup duracak mı? Bu saçmalık."

"Kesinlikle," dedi ciddi bir ifadeyle. "O tam bir pislik. Geçen hafta yaptığı tüm o saçmalıklar - danışma, tıbbi tahliye, kendini hastaneye yerleştirmesi - klasik patriarkal davranışlar."

"Hadi ama. O farklı."

"Belki. Belki de değil. Ve belki de onun gözünde, senin kurtarılmaya ihtiyacın var. Karışık mesajlar göndermiş olman imkansız değil, dostum."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? İşimi mi bırakayım? Evimi mi? Seni mi? Hepsi *onun* deniz kenarında mutlu bir aile kurmak için mi?"

Söylerken kendimi duyuyorum — ne kadar abartılı konuştuğumu. Savunmacı. Yorgun.

"*Gerçekten* senden bunu mu istedi?" diye soruyor sakın bir sesle. "Yoksa korktuğun için mi öyle duydun?"

"Neden korkayım?" diye tersliyorum, ama bu sertlik daha çok korkudan kaynaklanıyor.

"Birine ihtiyaç duyman. Seçimlerini paylaşman. Tek başına karar vermenden korkuyorsun. Bunu itiraf etmekten korkuyorsun - tek başına yapabilirsin

aslında istediğin şeyin bu olmadığını kabul etmekten korkuyorsun."

Ah. Gerçek, tam isabet ettiğinde en çok acıtıyor.

Nefes alıyorum.

"Dün ona baba dedi," diye fısıldarım. "Bizi bıraktığında." Laney bir an bekler, sesi şimdi daha yumuşaktır. "Ve...?"

"Ve evet, bu beni çok heyecanlandırdı. Ve çok korkuttu. Ve kafamı çok karıştırdı."

"Doğru gibi görünüyor." Gülüyor. "Rhea, sahip olmaya değer her şeyin bir bedeli vardır. Önemli olan, ona sahip olmanın bedelinin, ondan vazgeçmenin bedelinden daha yüksek olup olmadığını anlamaktır."

Şimdi ağlıyorum.

"Ben de senden ayrılmaktan korkuyorum," diyorum. "Sen benim tek gerçek ailemsin."

"Peki," diyor, sesi yumuşuyor. "Senin aksine, benim gururum yok. O yüzden, Bay Para ile kaçmadan önce, seninle birlikte olduğum sürece beni ve ailemi istediğin yere istediğin sıklıkta uçuracağını belirten bir evlilik sözleşmesi yapmamız gerekiyor. Bu konuda pazarlık yok."

Laney işte böyle. Beni azarlıyor. Beni ağlatıyor. Beni yola getiriyor. Ve bir şekilde, yine de beni güldürmeyi başarıyor.

KIRK DÖRT SPENCER

Boston'daki evimde her gün oturduğum kahvaltı masasında oturuyorum, ama şimdi her şey farklı geliyor.

Çatı katı çok sessiz.

Dün akşamki paket servisin kalıntıları hala tezgahın üzerinde. Bilgisayar çantam kapının yanında, hastaneden döndükten sonra oraya bıraktığımdan beri dokunulmamış.

Henüz duş bile almadım.

Güneş ışığı zemine soluk çizgiler halinde düşüyor, ama hiçbir şeyi ısıtmıyor değil. Sanki ufuk çizgisi benim cevaplayamadığım tüm soruları cevaplayacakmış gibi pencereden dışarıya bakarak oturuyorum.

Gina arıyor, ben de hoparlörü açıp telefonu dokunulmamış tost ve yumurtaların yanına koyuyorum.

"Ee, babacığım." Gina'nın sesi, sadece onun yapabileceği şekilde neşeli ve kendini beğenmiş. "Küçük evlat evde güvende mi? Sağlıklı ve mutlu mu?"

"Öyle," diyorum, basitçe. Hala pencereden dışarı bakıyorum. Hiçbir şeyi izlemiyorum.

Bekliyor, sonra "Peki... şimdi ne olacak?"

"Sonra mı?" diye tekrar ediyorum, ilgisizmiş gibi davranmaya çalışarak. Sıradan. Sanki bu soru içimi kemiren bir soru değilmiş gibi.

"Evet, sıradaki, Spencer." O pes etmiyor. "Bir bakalım. Nerede kalmıştık? Ah, evet. Onu seviyorsun. Bir çocuğunuz var. Çocuğu seviyorsun. Çocukla ve annesiyle birlikte olmak istiyorsun. Peki, evet, şimdi ne olacak?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp enseme ovuşturuyorum. "O kadar basit değil."

"Öyle değil mi?" diye alay ediyor. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, aslında tam da o kadar basit görünüyor."

Sessiz kalırım.

"Spencer," diyor, sesi yumuşuyor, "neden bu kadar korkuyorsun?"

Bu soruyu havada duman gibi asılı bırakıyorum. Ama cevabı biliyorum. Rhea'nın beni istemediğinden korkuyorum. Benimle olmak istemediğinden.

"Ona bir çıkış yolu verdim," diye itiraf ettim sonunda. "Ona Cape'e gelmesini istedim. Her şeyi anlattım: aile, birlikte geçireceğimiz zamanlar, yeni bir başlangıç."

Bir an sessizlik olur. Sonra

"Ona bir çıkış yolu mu verdin?" diye tekrarlar Gina, inanamadan. "Gerçekten bu kelimeleri mi söyledin? Çıkış yolu mu? Neyin çıkış yolu?"

"Zor olan her şeyden. Tek başına ebeveynlikten. İpoteği ödemekten. Bütün gün çalışmaktan, bütün gece annelikten."

"Vay canına," diyor, sinirini gizlemeye bile çalışmadan. "Bazen senin tanıdığım en zeki adam olduğunu düşünüyorum. Bazen de ne kadar kör bir aptal olduğuna inanamıyorum."

Çenem gerilir. "Bu ne demek oluyor? Onun penthouse tipi bir kadın olmadığını biliyorum. Kaliforniya'nın onun ailesinden çok uzak olduğunu biliyorum. Ama Cape? Küçük kasaba, deniz havası, o ev... O evi gördün."

"Ev harika, Spencer. Deniz havası da harika. Ama mesele o *değil*."

"O zaman mesele ne, Gina?" diye soruyorum, istemeden daha keskin bir sesle.

"Mesele şu ki, onun hayatını sanki Fransa'ya yapılacak sürpriz bir geziymiş gibi planlayamazsın," diyor. "Onun hayatı için, kızının hayatı için, o olmadan plan yapıyorsun."

"Onun hayatını planlamaya çalışmıyorum," diye tersliyorum. "Ona seçenekler sunmaya çalışıyorum."

Birlikte olabileceğimiz bir yol."

"O zaman sana aklına gelmemiş olabilecek harika bir fikir vereyim," diye karşılık veriyor. "Ona ne istediğini *sorsana*? Onu planlamada bir ortak gibi davran, senin büyük romantik kurtarma operasyonunda bir yolcu gibi değil."

Derin bir nefes alıp öne eğilirim, avuçlarımı gözlerime bastırırım. Sessizlik uzar.

"Onu kurtarmaya çalışmayı bırak," diye ekler, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Onu görmeye çalışmaya başla." Sonra, fazladan bir önlem olarak, sessizce ekler, "Aptal."

Gina'ya kızmak istesem de - ses tonuna, zamanlamasına ya da her zaman çok açık sözlü söylediği binlerce Şeye - yapamıyorum.
Çünkü onun her sözünün içinde gerçeklik olduğunu biliyorum.

KIRK BEŞ RHEA

Geç oldu.

Esme nihayet uykuya daldı, koridorun sonundaki odada nefesleri yavaş ve düzenli.

Duştan yeni çıktım, saçlarım ıslak, cildim sıcaktan pembeye dönmüş. Temiz bir eşofman ve büyük beden üniversite tişörtümden birini giyiyorum, kolları bileklerimin ötesine uzanıyor.

Ev sessiz, sanki benim kadar yorgunmuş gibi.

Kanepenin kenarına oturuyorum, elimde telefonum, Spencer'a yazdığım son mesajı tekrar okuyorum. Sonra siliyorum. Tekrar yazıyorum. Yarıda bırakıyorum.

Seni özledim.

Sil.

Arabada söylediklerim için özür dilerim.

Sil

Laney'nin sesi kafamda yankılanıyor. "Belki de birine bağımlı olmaktan korkuyorsun. Görülmekten. Gerçekten görülmekten."

İç çekiyorum. Başparmağım klavyenin üzerinde duruyor. Sonra...

Ding-dong.

Sıçrayarak irkiliyorum.

Saat neredeyse dokuz. Teslimat için çok geç. İlk aklıma gelen Laney oldu, belki de dersini yüz yüze bitirmeye dayanamadı. Ama kapıyı açtığımda

kapıyı açtığımda kimse yoktu. Sadece küçük, kare şeklinde ve düzgün bir kutu, hoş geldiniz paspasının üzerinde duruyordu.

Onu içeriye götürüyorum.

Beklediğimden daha hafif. İçinde, kağıt mendile sarılmış, parlak pembe bir hediye çantası var — ışıltılı ve abartılı. Esmeye için bir geçmiş olsun hediyesi olabilir mi?

İçine bakıyorum.

Önce sarı şapka gözüme çarptı. Sonra da temiz lacivert ceket.

Madeline.

Her şey ters gitmeden önceki gece Esmeye ile birlikte okuduğumuz hikayeden çıkmış gibi mükemmel bir Madeline bebeği. Gülümsüyorum, gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

Sonra kitabı görüyorum.

Dikkatlice kaldırıyorum. *Madeline*, belli ki bir koleksiyoncu kopyası. Kitabın sırtı, sevildiğini kanıtlayacak kadar yıpranmış, ama açıkça nadir bir şey. Özel.

Küçük bir servet değerinde olmalı. Esmeye on altı yaşına gelene kadar buna dokunmayacak.

Kitabın kapağını açtım, kitap etiketi veya sahibinin notu olmasını bekliyordum. Ama bunun yerine, 1939 telif hakkı yazısını gördüm. Orijinal bir kitap. Ve sonra yazıyı gördüm.

Cesur küçük kızım Esmeye'ye. Tüm sevgimle, Baba.

Cesur küçük kızım Esmeye'ye. Tüm sevgimle, baban.

İşte o zaman gerçekten ağlıyorum. Dağınık, omuzlarımı sarsan hıçkırıklarla. Ve aynı zamanda — *Aptal!* — diye düşünüyorum. *Nadir bir koleksiyoncu kopyasına yazmış.* Ama onu dünyadaki en değerli şey gibi göğsüme sıkıca sarıyorum. Çünkü öyle.

Kutuda başka bir paket daha var — koyu indigo rengi ipekle sarılmış, kadife kurdeleyle bağlanmış kare şeklinde bir paket.

Yavaşça açıyorum.

Victor Hugo'nun *Les Contemplations*'ı. Eski baskı. Spencer'a, tanıştığımız gece, şarap içerken en sevdiğimiz dizeleri paylaşırken bir kez bahsetmiştim.

Kitabı açıyorum ve yine onun el yazısını görüyorum, başlık sayfası boyunca uzanıyor. *Aimer, c'est agir.* Sevmek, harekete geçmektir. Ve hemen altında:

Et t'aimer, Rhea—t'aimer elle aussi—ce sont les actes les plus vrais de ma vie.

Seni sevmek—ve onu sevmek—hayatımın en gerçek eylemleri olacak.
Sonra, ipek kumaşın kıvrımlarından içinde bir mektup bulunan bir zarf
düşüyor.

SEVGİLİ RHEA,

Elbette kurtarılmaya ihtiyacın yok. Böyle bir şeyi düşünen herkes sadece bir aptal olabilir, Muhtemelen, seninle birlikte olma arzusu ile gözleri kör olmuş biri.

Ama seni kafese kapatmak istemiyorum, uçmanı görmek istiyorum. Hikayeni yazmak istemiyorum, sadece hikayenin gelişmesine eşlik etmek istiyorum. Senin yanında durmak istiyorum. Partnerin olarak. Arkadaşın olarak.

Bakılmaya ihtiyacın olmadığını biliyorum. Ama yine de, bana izin vermeni umuyorum —hem günlük hem de büyük sevgi gösterileriyle.

Ve bunu kolayca söyleyemem ama umarım sen de bana bakmak istersin.

Senin için kararlar vermek istemiyorum, seninle birlikte kararlar vermek istiyorum. Ve ne zaman, ya da hiç, benimle aynı adresi paylaşmak isteyeceğini bilmiyorum. Ama sen ve Esme nerede olursanız olun, kalbim de orada olacak.

Kim bilir? Belki de sessiz bir Fransız köyünde yaşlanmaya karar veririz. Çok fazla şarap içip, hamur işleriyle şişmanlayıp, kitaplar hakkında tartışırız. Esme gözlerini devirebilir, ama annesi ve babasının onu ne kadar sevdiğini bilir.

Ve bu çok eski moda bir fikir değilse... Belki bir gün Esme'nin babasıyla evlenmeyi bile düşünebilirsin.

Kalbim elimde, Spencer

Okumayı bitirmeden telefonuma uzanıyorum. Ellerim titriyor. İlk çalınıştta cevap veriyor.

"Rhea?" Sesi gergin geliyor.

Cümle kuramıyorum. İçimde tek bir kelime var. "Evet." O nefes veriyor. "Evet?"

"Evet." Tekrar söylüyorum, "Lütfen, evet."

Sonra yumuşak bir sesle, "Sana gelebilir miyim? Şimdi sana gelebilir miyim?" "Evet," diye fısıldarım tekrar.

Ve sonra kapı çalınır. "Merak etme," der nazikçe telefonda. "Benim. Dışarıda arabamda bekliyordum."

Kalbim deli gibi atıyor. Kapıya yürürüm, kolu çeviririm ve kapıyı açarım, onu orada dururken bulurum. Saçları dağınık, gözleri cam gibi ama umut dolu.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece ona uzanıyorum ve o da kollarıma atılıyor.

Onu öpmeye başlıyorum, sanki birdenbire kendimi ona tamamen ve koşulsuz olarak teslim etmem gerekiyormuş gibi. Benim şartlarımla değil, ihtiyatla ve kontrolle değil, sevgiyle.

Öpücük acil, özlem dolu ve derin, ama kendimi ondan uzaklaştırıyorum, böylece ona doğrudan bakabiliyorum, o sonsuz kahverengi gözlerine bakarak söylüyorum.

"Je t'aime." *Seni seviyorum.*

Ve sonra ekliyorum.

"Je t'aimerai toujours." *Seni her zaman seveceğim.*

KIRK ALTI SPENCER

O evet dedi.

Neye? Emin değilim. Ve umurumda da değil. Her ne ise, bu bir başlangıç. Bizim başlangıcımız.

Ve şimdi bana daha önce hiç yapmadığı şekilde öpüyor. Tutkulu ve acil olması değişmedi, ama bir şekilde daha savunmasız. Sanki beni hayatına almaya karar vermiş gibi.

Gerçekten içime girmeye karar vermiş gibi.

Saçları ellerimde nemli ve onu kendime çektiğimde, kendimi çoktan sertleşmiş hissediyorum. Bunun için geldiğimi düşünmesini istemiyorum ve durmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Emin olmak için. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Ama bunun yerine, onu duvara yaslayarak, onu devirmeden kendimi ona bastırabiliyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarını tutuyor, çok ciddi, çok hüznü, ve sonra söylüyor.

"Je t'aime. Je t'aimerai toujours." *Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim.*

"Rhea, Tanrım yardım et, bu sözleri duymak için çok uzun zaman bekledim."

Sonra ekliyorum, "Je ne connaissais pas l'amour avant toi." *Seni tanıyana kadar aşkı bilmiyordum.*

Beni kendine doğru çeker, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. Ellerimi beline koyar ve yanlarına doğru kaydırırım. Sweatshirt'ünün altında sütyen yoktur ve ellerim göğüslerinde.

Her birini bir elimle tutup yoğuruyorum, meme uçları sert ve dayanılmaz. Parmaklarımla ikisini aynı anda okşuyorum. Sonra onun inlemeleri geliyor, o yumuşak, dayanılmaz inlemeleri, eli benim aletime uzanıp kot pantolonumun üzerinden okşuyor.

Ağzını ağzımdan çekip kulağımı ısırtıyor ve sonunda fısıldıyor, "Papa et Maman devraient aller dans la chambre." *Baba ve anne yatak odasına gitmeli.*

Yüksek sesle gülüyorum.

Artık bir ebeveynim. Onu koridorda ya da mutfak masasında becermek pek akıllıca bir fikir değil sanırım.

Yatak odasında, ıslak bir banyo havlusu ve katlanmamış çamaşır yığını gibi görünen şeyi alıp hepsini yere atıyor. Yine gülüyorum.

Bu kadının katlanmamış çamaşırlarını bile seviyorum.

Odanın diğer ucunda, lambanın yumuşak ışığı altında dururken durur. Tek kelime etmeden, sweatshirt'ünü başından çıkarır ve yere düşürür. Sonra eşofman altını çıkarır.

Onlardan kurtulur ve karşımda durur, çıplak ve korkusuz, her santimi nefes kesici. Onu görünce göğsüm ağrır.

Güç. Yumuşaklık. Vücudunu ve ruhunu ortaya çıkarmak için gereken cesaret.

Olduğum yerde, ondan birkaç adım uzakta kalıyorum ve onu taklit ediyorum. Gömleğimi çıkarıp yere atıyorum. Sonra geri kalanını. Kafamı kaldırdığımda, beni arzudan daha fazlasını içeren bir sıcaklıkla izliyor — bu bir anlayış.

Bu, saf savunmasızlık ve güvenin karışımı olan bir tür davetti.

Yavaşça bana doğru geliyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sonra, alçak ve kasıtlı bir fısıltıyla, "Rends-moi tienne... entièrement." *Beni tamamen senin yap.*

Onu yatağa götürüp çarşafların üzerine yatırıyorum.

Ve sonra başlıyorum — ayak bileğini, baldırını, dizinin yumuşak çukurunu öpüyorum. Uyluklarının içini. Kızımızı taşıdığı yeri. Her birini, güzel, dolgun göğüslerini. Kalbini, tüm gücünü taşıdığı yeri. Boynunu, kulaklarını.

Acele etmiyorum. Her hareketim adanmışlık. Her dokunuşum bir yemin.

Dudaklarına ulaştığımda duruyorum. "Je veux passer ma vie à te découvrir," diye fısıldıyorum.

Hayatımı seni keşfetmekle geçirmek istiyorum.

Ve o cevap veriyor, "Je suis à toi. Corps, cœur et âme." *Ben seninim. Bedenim, kalbim ve ruhum.*

Beni kendine çekiyor ve dudaklarımız birleştğinde, geri kalan her şey yok oluyor. Teslimiyet ile kurtuluş arasında bir sınır yok. Geçmiş ile gelecek arasında. Sadece bu an var. Bu hareket. Bu ateş. Bu yuva.

Sonra beni sırt üstü çevirir, üstüme çıkar, okşar, göğsünü ağzıma koyar. Üzerimde kayarken, sıcaklığı ve ıslaklığı beni doruğa ulaştırır.

"Lütfen," diyorum, "İçine girmeme izin ver. Seni doldurmama izin ver."

Ve bununla birlikte, kendini üzerime indirir, beni derinlerine alır ve hepimiz nefes ve ritimle, tek vücut olarak hareket ederiz. Sırtı kavisli, göğüsleri ellerimde. Dudaklarında benim adım. Onun ihtiyacı benimkiyle karışır.

Ve tamamen teslim olmadan hemen önce, fısıldıyor, "Tout de toi. Je veux tout de toi." *Bütünün. Bütününü istiyorum.*

Sözleri beni sarar, ham ve kutsal, vücudu kasılır, dalgalar halinde titreyerek boşalır. An, üzerimize çöker — şiddetli, kutsal, durdurulamaz.

Ve ben de onu o kör edici teslimiyete doğru takip ederken, bedenim onun bedenine tüm varlığımla cevap verirken, onun tenine karşı kırık ve nefessiz bir halde tek söyleyebildiğim şey şudur:

"Je suis déjà à toi." *Ben zaten seninim.*

Alnını alnıma bastırıyor, ağzımı ağzıyla kapatıyor. Nefeslerimiz karışıyor. Kalplerimiz aynı ritimde çarpıyor.

Ve ardından gelen sessizlikte, bunun özlemin veya ihtiyacın sonu olmadığını biliyorum.

Bu her şeyin başlangıcı.

EPILOGUE - RHEA

Bu benim hayatım.

Gerçekten. Ve
kalbim dolu.

Esme geçen ay üç yaşına girdi.

Spencer ve ben bir yıldan fazladır birlikteyiz. Ve bu bir kasırga gibiydi.

Fransa'da altı ay geçirdik - küçük bir aile deneyi, *la vie en rose*'un, yani hayatı pembe gözlüklerle görmenin bize uygun olup olmadığını görmek için. Ve birçok yönden, uygun olduğu ortaya çıktı.

Yemekler. Dil. Daha yavaş yaşam temposu. Üçümüz kaldırım taşlı sokaklarda yürüyüş yaparken, peynir ve yatma saati hakkında tartışıyorduk. Ama - kim tahmin edebilirdi ki? - kalbimizi çalan İtalya oldu.

Bu yüzden gelecek hafta bunu resmileştireceğiz. Oraya taşınıyoruz. En azından bir süreliğine.

En azından Adriyatik Denizi'nde, en yakın arkadaşlarımız ve ailemizden oluşan küçük bir grupla evlenebilecek kadar uzun süre. Ve tabii ki, denizi gören ay ışığı altındaki terasta dans edeceğiz.

Henüz tarihi bilmiyoruz. Ama çok uzun sürmeyeceğini biliyoruz.

Görünüşe göre, Spencer ve benim kesin bir plana ihtiyacımız yok. Sadece bir dayanak, bir ritim ve birlikte karar verebileceğimiz bir alan.

Esme çok iyi gidiyor — komik, korkusuz, hayatını sürekli İngilizce, Fransızca ve bebek İtalyanca karışımıyla anlatıyor. İkimize de emirler yağdırıyor. Biz de ona izin veriyoruz.

Spencer, mümkün olduğunca onunla evde olmak için işinden büyük bir adım attı. Meğer bunu çok seviyormuş.

Farklı seslerle kitap okuyan, sırf salı günü olduğu için kalp şeklinde krepler yapan, piknik öğle yemekleri ile yürüyüşler planlayan, hazine avı oyunları düzenleyen ve haftada on kez Candy Land oynayan bir baba.

Hatta at kuyruğu yapmayı bile öğrendi — kötü ama gururla.

Bu arada, hiç hayal etmediğim bir şeye adım attım: küresel bir okuryazarlık girişiminin yönetimi (evet, Pixel and Paper'ın sağladığı büyük bir finansal destekle, çok teşekkürler). Hızlı, tatmin edici ve bazen kaotik bir iş, ama bunu tek başıma yapmıyorum.

Artık bir takımız. Zor olsa bile.

Her zaman aynı fikirde değiliz. Ve farklı dünyalardan geliyoruz. O daha önce hiç kendi çamaşırını yıkamamış. Ben ailemizin bir parçası olarak bir hizmetçi veya aşçı istemiyorum. Sadece bizi istiyorum.

Spencer dört çocuk istiyor. *Dört.*

Ben bir taneyle yetinebilirim.

Ama ikimizin arasında bir uzlaşma noktası bulmaya çalışıyoruz. Henüz hazır değilim. Esme ile kaçırdığı zamanı telafi etmesi için ona zaman tanımak istiyorum. Ve bu yeni hayatta ayak uydurmak için zamana ihtiyacım var — yeni roller, yeni ritimler, her şey yeni.

Esme dört yaşına geldiğinde, resmi olarak ikinci çocuğumuz için çalışmaya başlayacağımız ve oradan devam edeceğimiz konusunda anlaştık. Bu bize nefes almak, yerleşmek, olmak için biraz daha zaman verecek.

Bu gece Pixel & Paper Vakfı Galası var ve Spencer sahneye çıkıp bizimki gibi kırsal kütüphaneleri onurlandırmak için yeni bir bağış duyuracak. Bu, Maplewick'e on yıl boyunca sürdürülebilir finansman garantisi verecek ve diğer toplulukların yenilenebilir hibeler için başvuruda bulunmasının önünü açacak.

Bunu o gerçekleştirdi, ama bunun benim hikayem olduğunu ısrarla söylüyor.

Hala bu konuda çok iyi — ışığı tam da olması gereken yere tutuyor.

Birlikte, bu fonun adının "Esme Bölüm Fonu" olacağına karar verdik.

Gina bu sabah bir raf dolusu gelinlik gönderdi; hiçbiri ikinci el değildi ve hiçbiri dört haneli rakamların altındaydı. Onlara şaşkınlıkla bakarken, Spencer odaya girdi, bir bakış attı ve "Hangisini giyersen giy, çok güzel olacaksın. Ama benim favorim? Seni tanıştığımız gece giydiğin gelinlik" dedi.

Sonra göz kırptı. "Sadece onu senden çıkarmak kolay olduğu için değil... Ama evet, o da yardımcı oldu."

Gülüyorum. Kafamı sallıyorum. Onu uzun ve yavaşça öpüyorum. Sonra dolaba gidip o elbiseyi çıkarıyorum.

Evet, onu saklamıştım...

"Peki," derim, elbiseyi havaya kaldırarak, "belki daha sonra sana özel bir gösteri yaparım."

Gülümsemesi yavaş ve kendinden emin, ve bir an için düşünüyorum. İlk hayallerimin ertelenmesine çok memnunum — bu hayatı mümkün kılacak kadar uzun bir süre.

Bu, planladığım hayat değil.

Çok daha iyi.

Rhea, Spencer ve Esme'ye veda etmek üzücü mü?

Umutsuzluğa kapılmayın. Sizin için başka bir hikaye hazırladım.

Forbidden Ex's Brother — tek başına çocuk yetiştiren bir babanın, beklenmedik bir hamilelikle başlayan, tüm duyguları ve heyecanı barındıran bir aşk hikayesi.

Alexandra:

O sadece eski sevgilimin kardeşi ve bekar bir baba değil. Hayır.

Onun aynı zamanda *bebeğimin* babası olduğunu da öğrendim. Brooks Morgan benim için yasak bölge olmalıydı. Ama fırtınalı bir gece her şeyi değiştirdi.

Şimdi onun çocuğunu taşıyorum ve gerçek ortaya çıkarsa, sevdiğim adamı ve istediğim tek aileyi kaybedebilirim.

[Forbidden Ex's Brother'ı almak için şimdi buraya tıklayın](#)

Knocked Up by a Billionaire Stranger'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Rhea ve Spencer'in karmaşık, çaresiz ve beklenmedik aşkları gibi hikayeleri hayata geçirmek benim gerçek tutkum.

Ancak benim gibi bağımsız yazarlar, bu kitapların daha fazla kalbe ulaşması için sizin gibi okuyuculara güveniyor.

Kısa bir yorum bırakabilerseniz - bir iki cümle bile olsa - benim için çok anlamlı olacaktır.

[İşte diğerlerine düşüncelerinizi iletebileceğiniz](#)

[bağlantı](#). Sevgilerimle,

Tessa

Sneak Peek Bölümünde Alexandra ile tanışmak için okumaya devam edin.

FORBIDDEN EX'S BROTHER SNEAK PEEK

Hendekten önce. O lanet köpekten önce. Wren'den önce...

Ve kalbimi çalan, hüzünlü gözleri ve çılgınca sakın sesi olan adama aşık olmadan önce... Ben buradaydım.

Kendi ortamımda. Chicago'nun yükseklerinde.

Tamamen kontrolüm altında. Ufuk çizgisi yalan söylemez.

Sabah güneşinde parılıyor, cam ve çelik bulutları kesiyor, sanki hırsların somutlaşmış hali gibi... Ve ben 36. kattan ona bakıyorum, sanki bana aitmiş gibi.

Aslında bir kısmı gerçekten de benim.

Öğleden önce son anlaşmamı imzalarım. Espresso ve kontrollü cazibemle, benim iki katım yaşında ve benim yarısı kadar öngörülü üç adamla, başından beri benden şüphe duymamışlar gibi başlarını sallayarak, kırk milyon dolarlık bir yeniden geliştirme projesini bağlarım. Tabletimi kapatır, ceketimi düzeltir ve tam doğru miktarda dişlerimi göstererek gülümserim.

Bu işte güven para gibidir.

Saat 4:00'te Porsche'me geri dönüyorum ve on beş dakika sonra, gözümü bile kırpmadan penthouse garajına giriyorum. Saçlarımın tek bir teli bile yerinden oynamamış. Programımda hiçbir aksaklık yok.

Mermer zeminler, tavandan tabana manzara, özenle düzenlenmiş sessizlik... Apartmanımın sığınağına adım attım ve okaliptüs difüzörlerinin ve cilalı ahşabın kokusunu içime çektim. Blazerimi astım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve odayı çıplak ayakla geçerek şarap dolabına gittim.

Bir şişe Château Margaux, ustaca kolaylıkla açtım. Bir kadeh, elimde nazikçe döndürdüm.

Bardağı ufka doğru kaldırıyorum. "Asla ait olacağını düşünmeyen kıza."
Şarap mükemmel. Soğuk, sek, pahalı. Tıpkı hayatım gibi.

Ama buraya tesadüfen gelmedim. Bu hayatı bir mimar gibi inşa ettim — her ayrıntı kasıtlı. Çatlak yok. Sapma yok.

Aşk? Çocuklar? İkinci şanslar?

Planımın bir parçası değiller.

Kapıcım kayıtlı bir zarf getirdiğinde — yasal boyutlarda, Milwaukee'den gönderilmiş — neredeyse gözümü bile kırpmadım.

Yukarı çıktığımda, zarf kolumun altında ve bunun önemsiz bir şey olduğuna karar vermişimdir bile.

Ama önemsiz bir şey değildi.

Kalın serif yazı tipiyle yazılmış

bir sapma. Rose teyze ölmüş.

Bu kelimeleri görünce gözlerimi kırıştırdım, tekrar okudum. Şarap kadehim hala elimdeydi, ama artık yudumlamıyordum. Gözlerim daha hızlı tarıyordu, sanki farklı bir sonuç arıyormuş gibi. Ama kelimeler değişmiyordu:

"Rosalyn Marie Kenner'ın vefatını üzümlere bildiririz. Son isteği üzerine, Willow Bay'deki Inn adlı mülk de dahil olmak üzere, mirasının tek varisi olarak siz atandınız."

Şarap kadehim tezgaha çok sert bir şekilde çarptı. Rose?

Onun adını yüksek sesle duymayalı on yıllar oldu. Rose.

Tarçınlı tostun parıltısı. Göldeki dalgıç kuşları, el örgüsü eldivenler, merdivenlerin gıcirtısı ve ben uykuya dalana kadar *Anne of Green Gables*'i okuyan yumuşak ses.

O, eksik parçalarla dolu çocukluğumun tek güzel yanıydı. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

En yakın tabureye oturup mektubu tekrar okudum.

Han. Göl. Cedar Cliffs.

Hepsi... benim mi?

Mantıklı gelmiyor.

Ama işte burada, imzalanmış, mühürlenmiş, yasal olarak benim. Ve en alta, diğerlerinden daha sert bir son cümle var:

"Mülkte sizi bekleyen Bayan Kenner'dan kişisel bir mektup var."

Cedar Cliffs'e ayak basma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Sadece Rose yüzünden değil.

Sadece orada geçirdiğim çocukluğumun mahvolması yüzünden değil.

Tyler yüzünden. Katılamadığım nişan partisi yüzünden. Söylediği yalanlar ve hala onlara inanan ailesi yüzünden.

Skandallarla beslenen ve benim de annemle aynı kumaştan kesildiğimi sonsuza kadar varsayacak olan kasaba yüzünden.

Bu sadece bir sapma

değil. Bu bir hesaplaşma.

Ve bununla yüzleşmekten başka seçeneğim yok.

Okumaya devam et [Yasak Eski Sevgilinin Kardeşi...](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM